

Джодже Мойс

Сама

~~Двама~~
в Париж



Издателска къща Хермес

ДЖОДЖО МОЙС САМА В ПАРИЖ

Превод: Деница Райкова, Илвана Гарабедян

chitanka.info

Нел е на двадесет и шест и никога не е ходила в Париж. Всъщност не е ходила никъде, защото е скучна и предвидима. И не си пада по изненадите. Или поне така си мислят всички: колегите, приятелят ѝ Пийт и дори собствената ѝ майка! Нел организира романтично пътуване до Париж, за да им докаже, че грешат. Пийт обаче се отказва в последния момент и тя се озовава сама в Града на светлината. Нел не говори езика и се срамува дори да си хване такси. Решава да се прибере в Англия още на следващия ден и да се преструва, че това пътуване не се е случвало.

Атмосферата и красотата на Париж обаче я привличат неудържимо и я преобразяват. За пръв път в живота си Нел се осмелява да действа импулсивно и да се наслаждава на мига. Тя осъзнава, че харесва новото си независимо и дръзко „аз“ много повече от старото. Запознава се с привлекателния французин Фабиен и е на път отново да повярва в любовта, но съдбата има други планове.

Ще се окаже ли това най-вълнуващият уикенд в живота ѝ?

Джоджо Мойс се завръща със сборника „Сама в Париж“, който включва две новели и девет разказа.

Джоджо Мойс е номер едно в класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ с романите си „Аз преди теб“, „След теб“, „Момичето, което бях“, „Последното писмо от любимия“, „Сребърният залив“ и „Корабът с булките“. Тя живее със съпруга си и трите им деца в Есекс, Англия.

На моята майка Лизи Сандърс

САМА В ПАРИЖ

1.

Нел премести чантата си на пластмасовата седалка на гарата и погледна часовника на стената за стотен път. Хвърли поглед през рамо, когато вратата с надпис „Охрана“ се отвори. Още едно семейство, очевидно тръгнало към парка „Дисниленд“, мина край нея в залата за заминаващи заедно с бебешката количка, пиццящите деца и родителите, които явно не бяха спали отдавна.

В последните тридесет минути сърцето ѝ биеше оглушително и в гърдите ѝ се надигаше тревога.

— Той ще дойде. Ще дойде. Още може да успее — мърмореше си тя под нос.

Влак номер девет нула пет едно за Париж ще отпътува от Втори коловоз след десет минути. Моля, отправете се към перона. Не забравяйте да вземете целия си багаж.

Тя прехапа устни, после му изпрати ново съобщение по телефона — за пети път.

Къде си? Влакът заминава!

Беше му писала два пъти, преди да тръгне, за да потвърди, че ще се срещнат на гарата. Когато не получи отговор, си каза, че навярно е в метрото. Или е бил. Прати му трето съобщение, четвърто. И сега, докато стоеше тук, телефонът ѝ завибрира в ръката и от облекчение направо и се подкосиха краката.

Съжалявам, скъпа. Имам много работа. Няма да успея.

Сякаш се бяха уговорили да пийнат по едно след работа. Тя зяпна телефона с невярващи очи.

Няма да успееш за този влак? Да те изчакам ли?

След секунди дойде отговорът:

Не, ти върви. Ще се опитам да хвана по-късен влак.

Тя бе твърде шокирана, за да се ядоса. Стоеше неподвижно, докато хората около нея ставаха от местата си и си обличаха палтата. Бързо написа ново съобщение:

Но къде ще се срещнем?

Той не отговори.

Имал много работа. В магазин за водолазна екипировка и сърф. През ноември. Колко зает можеше да е?

Озърна се наоколо, сякаш това можеше да е някаква шега. Сякаш всеки момент щеше да се втурне през вратата с широката си усмивка и да ѝ каже, че само се шегува, както обичаше да прави твърде често. А после да я хване за ръка, да я целуне по бузата със студените си от вятъра устни и да каже нещо от рода на: „Нали не мислиш, че ще пропусна това? Първото ти пътуване до Париж?“.

Но стъклените врати си останаха плътно затворени.

— Госпожо? Време е да отидете на перона.

Служителят на компанията „Юростар“ посегна към билета ѝ. За секунда тя се поколеба: „Дали не идва?“. А после вече беше част от

тълпата и малкият куфар с колелца се влачеше подире ѝ. Спря и написа:

Значи, ще се видим в хотела.

Тръгна надолу с ескалатора и в този миг огромният влак пристигна с грохот на гарата.

— Как така няма да идваш? Планирали сме го толкова отдавна.

Годишната „Женска екскурзия до Брайтън“. Ходеха там всеки първи ноемврийски уикенд през последните шест години — Нел, Магда, Триш и Сю, — събрани в стария джип на Сю или в служебната кола на Магда.

Опитваха се да избягат от ежедневието си за две нощи на пийване, закачки с младежи, празнуващи последната ергенска вечер на приятел, а после лекуваха махмурлука си с обилна закуска в невзрачен хотел на име „Брайтсий лодж“ с овехтяла фасада и интериор, напоен с миризмата на десетилетия запои и евтин афтършейв. Годишната екскурзия бе преживяла две бебета, един развод и случай на херпес зостер (бяха прекарвали първата нощ в забавления в стаята на Магда). Никой никога не я пропускаше.

— Ами Пийт ме покани да отидем в Париж.

— Пийт ще те води в Париж? — Магда я зяпна, сякаш бе заявила, че ще учи руски. — За същия Пийт ли говорим?

— Не можел да повярва, че никога не съм била там.

— Аз ходих веднъж, на училищна екскурзия. Загубих се в Лувъра, а някой ми напъха маратонката в тоалетната чиния в общежитието — обади се Триш.

— Веднъж се целувах с един французин, защото ми приличаше на онзи тип, който излиза с Холи Бери. Оказа се, че всъщност е германец.

— Пийт с ужасната коса? Твоят Пийт? Не искам да съм гадна. Просто си мислех, че е малко...

— Загубен.

— Простак.

— Тъпак.

— Очевидно бъркате. Явно той е мъжът, който ще води Нел на романтичен уикенд в Париж. Което е... нали разбирате. Страхотно. Само ми се щеше да не е в същия уикенд като нашия.

— Ами, след като вече имаме билети... беше сложно... — измърмори Нел и махна с ръка, с надеждата, че никой няма да я пита кой всъщност е купил билетите. (Това бе единственият уикенд преди Коледа, в който важеше намалението.)

Беше планирала пътуването със същото старание, с което подреждаше документите си в работата. Беше проучила в интернет кои са най-интересните места за посещение, прегледала бе в „Трип Адвайзър“ кои са най-добрите евтини хотели, като бе проверила всеки допълнително в „Гугъл“, и бе записала резултатите в специална таблица.

Беше се спряла на хотел зад улица „Риволи“ — „чист, приветлив, много романтичен“ — и бе запазила „луксозна двойна стая“ за две нощувки. Представяше си как двамата с Пийт се гушкат в леглото във френския хотел, любуват се на гледката към Айфеловата кула през прозореца, държат се за ръце и похапват кроасани с кафе в някое улично бистро. Естествено, базираше се само на снимки от списания и на телевизията: нямаше ясна представа какво прави човек за един уикенд в Париж, освен очевидното.

На двайсет и шест години, Нел Симънс никога не бе прекарвала уикенд някъде с приятел, освен ако не се брои онзи път, когато бе отишла на скално катерене с Андрю Динсмур. Наложил се да спят в неговото „Мини“ и тя се бе събудила толкова вкочанена от студ, че не можеше да си помръдне врата цели шест часа.

Майката на Нел, Лилиан, обичаше да споделя с всеки, който бе склонен да я изслуша, че нейната дъщеря „няма приключенски дух“. Освен това „не е от хората, които пътуват“, „не е от момичетата, които могат да разчитат на външността си“, а понякога, когато си мислеше, че Нел не я чува — „и вече не е в първа младост“.

Това беше проблемът да израснеш в малък град — всички си мислеха, че знаят точно какъв си. Нел беше разумно момиче. Скромно. Което винаги внимателно проучва всяка ситуация и на което може да се разчита да ти полива цветята, да се грижи за децата ти и което нямаше да избяга с нечий съпруг.

Не, майко, мислеше си Нел, докато разпечатваше билетите и ги оглеждаше внимателно, преди да ги пъхне в папката с цялата важна информация, всъщност съм от онези, които отиват в Париж за уикенда.

С приближаването на големия ден тя започна с удоволствие да го споменава уж случайно в разговор.

— Трябва да проверя дали паспортът ми не изтича — каза тя на майка си, когато си тръгваше от дома ѝ след неделния обяд.

Купи си ново бельо, обръсна си краката, лакира ноктите на краката си в яркочервено (обикновено използваше само безцветен лак).

— Да не забравите, че в петък си тръгвам по-рано — подхвърли тя в офиса. — Нали си спомняте. Заминавам за Париж.

— О, каква си късметлийка — хорово възкликнаха момичетата в счетоводството.

„Адски ти завиждам“, беше казала Триш, която не харесваше Пийт повече от останалите.

Нел се качи на влака, остави чантата си и се запита колко ли щеше „да ѝ завиди“ Триш, ако можеше да я види сега: едно момиче, до което имаше празна седалка и което отиваше в Париж, без да има представа дали приятелят ѝ изобщо ще се появи.

2.

„Гар дю Нор“ в Париж кипеше от оживление. Когато излезе от вратите за перона, замръзна на място посред тълпите от хора, които се блъскаха и разминаваха, влачейки куфари на колелца, които се удряха в глезените ѝ. Групички младежи в спортни горнища зяпаха начумерено, застанали встрани от всички, и тя внезапно си спомни, че „Гар дю Нор“ е центърът на всички джебчии във Франция. Стиснала здраво дамската си чанта, тя тръгна неуверено в една посока, после — в друга, и временно загуби ориентация сред стъклените витрини на павилионите и ескалаторите, които сякаш не водеха наникъде.

Тритонов сигнал прозвуча по високоговорителя, последван от съобщение на френски, което Нел не разбра. Всички крачеха енергично, с вида на хора, които знаят къде отиват. Навън беше тъмно и тя усети как в гърдите ѝ се надига паника. Намираше се в непознат град и дори не говореше езика. И тогава видя табелата над главите на хората: „Такси“.

На опашката имаше поне петдесет човека, но какво от това. Разрови се в чантата си за резервацията в хотела и когато най-сетне дойде нейният ред, просто я протегна напред.

— Хотел „Бон вий“ — каза тя. — Мм... *s'il vous plaît*^[1].

Шофьорът я изгледа така, сякаш не можеше да разбере какво му казва.

— Хотел „Бон вий“ — повтори тя, мъчейки се да го изговори с френско произношение (все пак се бе упражнявала у дома пред огледалото). Опита отново. — *Бон вий*.

Той я изгледа неразбиращо и просто грабна листа от ръката ѝ. Вторачи се за миг в него.

— О! Хотел „Бон вил“! — каза той и вдигна очи към небето. Върна ѝ отново листа и се включи в натовареното улично движение.

Нел се отпусна назад на седалката и въздъхна дълбоко.

Е... добре дошла в Париж.

Пътуването, възпирано от трафика, отне двацет дълги и скъпи минути. Тя гледаше през прозореца оживените улици, фризьорските и козметичните салони и си повтаряше тихичко имената от френските пътни знаци и табели. Елегантните сиви сгради се издигаха високо в небето над града и кафенетата грееха в зимната нощ. *Париж*, помисли си тя и във внезапен, напълно неочакван прилив на вълнение си каза, че всичко ще бъде наред. Пийт щеше да дойде по-късно. Тя щеше да го чака в хотела, а на сутринта щяха да се посмеят над притесненията ѝ да пътува сама. Той винаги ѝ повтаряше, че се тревожи прекалено.

„Споко, бейби“, казваше той. Пийт никога не се притесняваше за нищо. Беше обиколил света с раница на гърба и продължаваше да носи паспорта в джоба си — „за всеки случай“. Дори когато бил задържан от някакви въоръжени мъже в Лаос, той не се притеснил. „Нямаше смисъл да се тревожа. Или щяха да ме застрелят, или не. Нищо не можех да направя“, беше казал. После бе кимнал. „Накрая отидохме да пием бира с тези момчета.“

Или пък онзи път в Кения, когато бил на малък ферибот, който се преобърнал насред реката. „Просто отрязахме въжетата на гумите отстрани на лодката и си кротувахме, докато дойде помощ. Доста спокоен си бях и тогава, докато не ми казаха, че във водата има крокодили.“

Понякога се чудеше защо Пийт, с неговото загоряло лице и невероятен житейски опит (макар момичетата да се присмиваха на опита му), бе избрал нея. Тя не беше нито бляскава, нито необузdana. В действителност дори не бе напускала пределите на областта. Веднъж ѝ бе казал, че я харесва, защото не го тормози. „Другите момчета все нещо ми опяват.“ Той имитира с ръка говореща уста. „Ти... ами, с теб ми е спокойно.“

Нел се питаше дали не я възприема като нещо подобно на удобен диван конфекция, но вероятно бе по-добре човек да не задълбава в подобни мисли.

Париж.

Тя смъкна стъклото на прозореца, попивайки звуците на оживените улици, уханието на парфюми, на кафе и пушек, на ветреца, който развяваше косата ѝ. Всичко бе точно такава, каквото си го бе представяла. Сградите бяха високи, с издължени прозорци и малки

балкончета — нямаше офис сгради. На почти всеки ъгъл имаше кафене с кръгли масички и столове отвън. Колкото по-навътре навлизаше таксито в града, толкова по-елегантни изглеждаха жените, а хората се поздравяваха един друг с целувка, спрели на тротоара.

Наистина съм тук, мислеше си тя. И внезапно се почувства щастлива, че има няколко часа на разположение да се освежи преди пристигането на Пийт. За първи път не искаше да бъде смутената наивница с широко отворени очи.

Ще бъда парижанка, каза си тя и се облегна на седалката.

Хотелът се намираше на малка уличка встрани от големия булевард. Тя преброи няколко банкноти в евро, според показанията на таксиметровия апарат, и ги подаде на шофьора. Но вместо да ги вземе, той реагира, сякаш го беше обидила, размаха ръце към куфара ѝ в багажника и започна да жестикулира намръщено.

— Съжалявам. Не разбирам — каза тя.

— Куфарът! — развика се той. И продължи да говори нещо бързо на френски, което тя не разбра.

— В пътеводителя пишеше, че курсът струва най-много трийсет евро. Проверих го.

Последва още викане и жестикулиране. След малко тя кимна, сякаш е разбрала, после притеснено му подаде още десет евро. Той взе парите, поклати глава, после стовари куфара ѝ на тротоара. Тя остана там, докато потегли, чудейки се дали не е била порядъчно ограбена.

Но хотелът изглеждаше прилично. Тя беше тук! В Париж! Реши, че няма да допусне нищо да я разстрои. Влезе вътре и се озова в тясно фоайе, което ухаеше на пчелен восък и още нещо, което тя реши, че е типично френско. Стените бяха в дървена ламперия, а фотьойлите — стари, но стилни. Всички брави бяха от месинг. Вече си представяше какво ще си помисли Пийт. „Не е зле — щеше да каже той, кимайки. — Никак не е зле, бейби.“

— Здравейте — каза тя и понеже нямаше представа как да го каже на френски, продължи: — Говорите ли английски? Имам резервирана стая.

Зад гърба ѝ се бе появила друга жена, която леко пуфтеше и сумтеше, докато ровеше в чантата си за своята резервация.

— Да. И аз имам запазена стая. — Жената сложи своята разпечатка до тази на Нел на плота. Нел се отмести леко встрани, опитвайки се да прикрие притеснението си.

— Пфу. Преживях истински кошмар, докато стигна до тук. Кошмар! — Жената беше американка. — Трафикът в Париж е истински ад.

Жената на рецепцията беше около четиридесетте, с къса черна коса, подстригана в класическо каре. Тя погледна двете леко намръщена.

— И двете ли имате резервация?

Наведе се и огледа внимателно разпечатките. После побутна всеки лист към притежателката му.

— Но аз имам само една свободна стая. Всичко останало е заето.

— Невъзможно е. Вие потвърдихте резервацията. — Американката ѝ побутна обратно листа си. — Направих я миналата седмица.

— Както и аз — обади се Нел. — Аз резервирах стаята преди две седмици. Вижте, така пише на разпечатката ми.

Двете жени се изгледаха една друга, внезапно осъзнали, че са конкуренти.

— Съжалявам. Не знам как е станало така, че и двете да имате резервация. Стаята е само една. — От устатата на францужойката прозвуча така, сякаш вината е тяхна.

— Е, ще трябва да ни намерите друга стая — настоя американката. — Трябва да зачетете резервациите. Вижте, напечатано е черно на бяло.

Францужойката повдигна идеално оформената си вежда.

— Мадам. Не мога да ви дам нещо, което нямам. Има една стая с две единични легла. Можем да предложим на едната от двете ви да ѝ върнем парите, но нямаме две стаи.

— Но аз не мога да отида другаде. Имам среща с един човек — обади се Нел. — Той няма да знае къде съм.

— И аз не мърдам от тук — заяви американката и скръсти ръце. — Току-що съм прелетяла шест хиляди мили и ме очакват на официална вечеря. Нямам време да търся друга стая.

— Тогава можете да си поделите стаята. Мога да предложа и на двете ви петдесет процента отстъпка в цената.

— Да си дяля стаята с непознатата? Сигурно се шегувате — възкликна американката.

— Тогава ви предлагам да си намерите друг хотел — хладно заяви рецепционистката и се извърна да вдигне телефона.

Нел и американката се изгледаха една друга.

Американката заговори първа:

— Току-що пристигам от Чикаго.

Нел заяви:

— Никога досега не съм била в Париж. Не знам къде да намеря друг хотел.

Никоя от двете не помръдна. Накрая Нел се обади:

— Вижте, моят приятел ще дойде да се видим тук. Засега можем и двете да си оставим горе куфарите, а когато той пристигне, ще видя дали не може да ни намери друг хотел. Той познава Париж по-добре от мен.

Американката я изгледа от глава до пети, сякаш преценяваше дали може да ѝ се вярва.

— Няма да дяля стаята си с вас.

Нел я погледна в очите.

— Повярвайте ми, това съвсем не е представата ми за приятен уикенд.

— Изглежда, нямаме голям избор — каза жената. — Не мога да повярвам, че това се случва.

Информираха рецепционистката за намеренията си. Според Нел американката демонстрираше прекомерно раздражение, като се има предвид фактът, че тя в общи линии ѝ беше отстъпила стаята си.

— И когато тази дама си тръгне, аз настоявам да получа отстъпката си от петдесет процента — настояваше тя. — Цялата история е направо срамна. Там, откъдето идвам, никога не би могло да се случи подобно нещо.

Нел се чудеше дали някога се е чувствала по-неловко, попаднала в капана между пълната незаинтересованост на французойката и кипящото негодувание на американката. Опита се да си представи как би постъпил Пийт. Той щеше да се засмее, да приеме леко всичко. Способността му да се надсмива над живота бе едно от най-привлекателните му качества. „Всичко е наред“, повтаряше си мислено тя. По-късно щяха да се смеят на случката.

Взеха ключа и се качиха заедно в тесния асансьор до третия етаж. Нел следваше другата жена. Вратата се отвори и се озоваха в мансардна стая с две легла.

— О — възкликна американката. — Няма вана. Отвратително е, че няма вана. И е толкова малка.

Нел остави чантата си. Седна на ръба на леглото и прати съобщение на Пийт, за да му каже какво е станало и да попита дали може да им намери друг хотел.

Ще те чакам тук. Можеш ли да ми кажеш дали ще успееш да стигнеш навреме за вечеря? Доста съм, гладна. Вече е осем часът.

Никакъв отговор. Помисли си, че може да е в тунела под Ламанша, а това означаваше, че ще му трябва поне още час и половина да пристигне. Седеше мълчаливо, докато американката сумтеше и пуфтеше, измъквайки всичко от куфара си на леглото, след което зае всички закачалки в гардероба с дрехите си.

— По работа ли си тук? — попита Нел, когато мълчанието ѝ натеза.

— Имам две работни срещи. Едната е тази вечер, после имам свободен ден. Не съм имала почивен ден вече цял месец. — Каза го така, сякаш Нел бе виновна за това. — А утре трябва да съм в другия край на Париж. Така. Сега трябва да тръгвам. Вярвам, че няма да ми пипаш нещата, докато ме няма.

Нел я изгледа втренчено.

— Няма да докосна нещата ти.

— Не искам да съм груба. Просто нямам навик да делея стаята си с напълно непознат човек. Когато пристигне приятелят ти, моля те да оставиш ключа долу.

Нел се помъчи да прикрие гнева си.

— Разбира се — каза тя и взе бележника си, преструвайки се, че чете нещо, докато американката излезе от стаята с последен поглед през рамо. Точно в този момент телефонът ѝ завибрира. Нел го грабна.

Съжалявам, бейби. Няма да успея. Приятно прекарване.

[1] Моля. — Б.пр. ↑

3.

Седнал на покрива, Фабиен смъкна вълнената си шапка ниско над очите и запали нова цигара. Това беше мястото, където обикновено пушеше, когато имаше вероятност Сандрин да се прибере неочаквано у дома. Тя не харесваше миризмата и ако беше пушил вътре, само сбърчваше нос и казваше, че студиото вони ужасно.

Первазът беше тесен, но достатъчно широк да побере строен мъж, чаша кафе и триста тридесет и две страници, изписани на ръка. През лятото понякога подремваше тук и всеки ден махаше на тийнейджърите близнаци от другата страна на площада. Те седяха на техния плосък покрив, слушаха музика и пушеха, далеч от погледите на родителите си.

В центъра на Париж беше пълно с такива места. Ако си нямаш градина или мъничко балконче, намираш своето открито пространство, където можеш.

Фабиен хвана молива и започна да задрасква думи. Редактираше ръкописа си вече шест месеца и редовете бяха гъсто изписани с бележки с молив. Всеки път, когато прочиташе наново романа си, намираше нови недостатъци.

Героите бяха плоски, гласовете им звучаха фалшиво. Приятелят му Филип казваше, че трябва да продължи нататък, да го напечата и да го даде на агента, който проявяваше интерес. Но всеки път, когато погледнеше ръкописа, той намираше нови причини да не покаже книгата си на никого.

Не беше завършена.

Сандрин казваше, че не иска да я предаде, защото, докато не го направи, може да се залъгва, че има надежда. Това бе сред не толкова жестоките ѝ изказвания.

Погледна часовника си, понеже знаеше, че му остава само около час преди началото на смяната му. Тогава чу мобилния си телефон да звъни някъде вътре. По дяволите! Мислено се наруга, задето бе забравил да го пхне в джоба си, преди да излезе на покрива. Остави

чашата с кафе върху купчината листове, за да не ги разпилее вятърът, и се извърна да се промуши през прозореца.

Не беше сигурен какво точно се случи след това. Десният му крак се подхлъзна на бюрото, върху което стъпваше обратно в стаята, а левият му крак отхвъркна назад, докато се опитваше да предотврати падането си. И стъпалото му — огромното му грубо стъпало, както би го нарекла Сандрин, — бе изритало чашата и листите от ръба на перваза. Извърна се тъкмо навреме, за да чуе как чашата се разбива на парчета долу върху плочите и да види как триста тридесет и две грижливо редактирани страници от ръкописа му политат в притъмнялото небе.

Гледаше как страниците му бяха подети от вятъра и като бели гълъби се зареяха над улиците на Париж.

4.

Нел прекара цял час в леглото, но все така не можеше да измисли какво да прави. Пийт нямаше да дойде в Париж. Наистина нямаше да дойде. Беше пропътувала целия път до столицата на Франция с новото си бельо и лакирани в червено нокти на краката, а Пийт ѝ беше вързал тенекия.

Първите десет минути просто се взираше в съобщението на дисплея — с веселото „Приятно прекарване“ — и чакаше още нещо. Но такова не последва.

Лежеше на леглото, телефонът още бе в ръката ѝ, и зяпаше стената. Разбираше, че дълбоко в себе си винаги е знаела, че това може да се случи. Поглеждаше телефона, включваше и изключваше дисплея му само за да се увери, че не сънува.

Но го знаеше. Вероятно го бе разбрала още снощи, когато не бе отговорил на обажданията ѝ. Може би дори го бе усетила миналата седмица, когато всичките ѝ предложения за това какво може да правят в Париж бяха посрещани с „Да, все едно“ или „Не знам“.

Не беше само това, че Пийт не беше приятелят, на когото можеше да се разчита — всъщност той доста често изчезваше нанякъде, без да ѝ каже къде отива. Ако беше пределно честна със себе си, трябваше да признае, че той изобщо не я беше поканил в Париж всъщност. Бяха говорили за местата, където са били, и тя бе признала, че никога не е ходила в Париж, а той бе подхвърлил вяло: „Така ли? О, Париж е страхотен. Ще ти хареса“.

Два дни по-късно, след като приключи ежемесечната си презентация за оценка на риска пред завършващи студенти („Оценката на риска има ключова роля в подпомагането на организациите да осъзнаят и управляват риска, за да избегнат проблемите и да извлекат полза от възможностите! Приятна обиколка из производствените помещения на фабриката и внимавайте, когато сте близо до машините!“), тя завари количката със сандвичите в коридора пред залата. Беше пристигнала поне десет минути по-рано. Загледа се в

различните предложения, мислено прецени предимствата и недостатъците на всички и накрая се спря на сандвич със сьомга и крема сирене, макар че беше вторник, а тя никога не си купуваше сьомга и сирене във вторник.

— Какво пък. Тази седмица ще получим бонус, нали? Да се поглезим — весело бе подхвърлила тя на Карла, която обикаляше с количката.

После бе тръгнала към малката кухничка на офиса, като спря отвън да си сипе вода от машината, и докато чакаше чашата ѝ да се напълни, бе дочула разговор между двама от колегите си от другата страна на стената.

— Ще похарча моите за екскурзия до Барселона. Все обещавам на жената да я заведа, откакто се оженихме. — Звучеше като Джим от Логистиката.

— Шари ще си купи някоя от онези скъпи чанти. Това момиче може да изхарчи бонуса си за два дни.

— Лесли ще ги спести за кола. А Нел?

— Нел няма да хукне за Барселона.

И двамата се бяха засмели. Нел, вдигнала пластмасова чаша към устните си, бе замръзнала на място.

— Нел ще ги внесе в спестовна сметка. Може би преди това ще направи екселска таблица. На това момиче му трябва половин час само да си избере сандвич.

— „Дали да взема този с шунка и ръжен хляб? Но днес е вторник, а обикновено ям шунка и ръжен хляб в петък. Може би ще взема с крема сирене. Обикновено ям крема сирене в понеделник. Но какво пък, да се поглезим!“ — Отново се бяха разсмели след грубата имитация на гласа ѝ. Нел сведе очи към сандвича си. — Господи, това момиче никога не е правило нищо необмислено в живота си.

Беше изяла само половината сандвич, макар да обичаше сьомга с крема сирене. Имаше странно гумен вкус в устата ѝ.

Същата вечер отиде при майка си. След години увъртане и отлагане Лириан най-сетне се бе съгласила, че къщата е твърде голяма за сам човек и се бе съгласила да се премести, но да я измъкне човек от мястото, където бе живяла двайсет и пет години, бе все едно да

изтръгнеш охлюв от черупката му. Нел ходеше два пъти седмично, за да преглеждат заедно кутии с дреболии за спомен, стари дрехи или разни документи, натрупани на купчини по лавиците из старата къща, и се опитваше да склони майка си да се раздели с някои от тях. В повечето случаи ѝ трябваше половин час да я убеди, че не ѝ трябва сламено магаренце от екскурзията в Майорка през осемдесет и трета година например, а после, в края на вечерта, след като излезеше от банята, разбираше; че майка ѝ го е прибрала тайно в стаята си. Нямаше да е никак лесно и бързо. Тази вечер преглеждаха пощенски картички и бебешки дрешки. Потънала в спомени, Лилиан оглеждаше всяка и се чудеше гласно дали „няма да им намерят нова употреба някой ден“.

— О, колко беше сладка в тази рокличка. Даже и с твоите колене. Което ми напомни — нали познаваш Дона Джексън от козметичния салон? Дъщеря ѝ Черил ходила на една от онези срещи, уредени по интернет. Значи, излязла тя с този мъж, а когато отишли заедно в апартамента му, по лавиците било пълно с книги за серийни убийци.

— А той такъв ли бил? — попита Нел, опитвайки да напъха няколко изядени от молци вълнени детски жилетки в торбата, докато вниманието на майка ѝ бе обсебено от разговора.

— Какъв да е бил?

— Сериен убиец.

— Е, откъде да знам?

— Мамо, Черил прибрала ли се е у дома?

Лилиан сгъна рокличката и я остави настрани върху купчината, която щеше да задържи.

— О, разбира се. Казала на Дона, че искал от нея да си сложи маска или пухкава опашка, или нещо такова, затова му свирила.

— Отсвирила го е, мамо. *Отсвирила.*

— Е, каква е разликата? Както и да е, радвам се, че ти си разумно момиче и не поемаш рискове. О, казах ли ти, че госпожа Хоугън пита дали ще храниш котката ѝ, докато я няма?

— Добре.

— Защото дотогава аз ще съм се преместила. А тя казва, че ѝ трябва някой, на когото може напълно да се разчита.

Нел се бе загледала задълго в чифт къси панталонки в ръцете си, преди да ги натика с незаслужена жестокост в торбата за боклука.

На следващата сутрин, докато минаваше през площада на път за работа, тя се спря пред витрината на туристическата агенция. Имаше реклама, на която пишеше: *Само днес специална оферта: Двама на цената на един — три нощувки в Париж, Града на светлината.* Преди да осъзнае какво върши, беше влязла вътре и бе купила два билета. Беше ги показала на Пийт, пламнала едновременно от смущение и удоволствие, на следващата вечер, когато бяха отишли в апартамента му.

— Какво си направила? — Тогава беше пиян, спомни си тя сега, и беше примигнал бавно, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Купила си ми билет до Париж?

— Купих за двама ни — беше пояснила тя, докато той се суетеше непохватно с копчетата на роклята ѝ. — Дълъг уикенд в Париж. Реших, че ще бъде... забавно. Нали разбираш, малко да разпуснем!

Това момиче никога не е действало необмислено в живота си.

— Прегледах хотелите и открих един точно до улица „Риволи“. Само три звезди е, но рейтингът му е с деветдесет и четири процента одобрение, а и районът е с ниска престъпност — имам предвид, казват, че единственото, за което можем да се притесняваме, са дребни джебчии, но ще си вземем от онези...

— Купила си ми билет до Париж! — Той поклати глава и косата му падна над очите. После само каза: — Разбира се, бейби. Защо не? Чудно. — Не помнеше какво друго беше казал, защото след това вече се бяха озовали в леглото му.

Сега трябваше да се върне в Англия и да каже на Магда, Триш и Сю, че са били прави. Че Пийт е точно такъв, за какъвто го смятаха. Че тя е била глупачка и напразно е похарчила парите си. Беше пожертвала „Женската екскурзия до Брайтън“ за едно голямо нищо.

Стисна здраво очи, за да се увери, че няма да се заплаче, после се изправи. Погледна куфара си. Зачуди се къде ще намери такси и дали може да смени билета си. Ами ако стигне на гарата и откажат да я качат на влака? Помисли си дали да не помоли рецепционистката долу да се обади и вместо нея в „Юростар“, но се притесняваше от ледения поглед на жената. Нямахте представа какво да прави. Париж внезапно ѝ се стори огромен и непознат, враждебен и на хиляди мили от дома.

Телефонът ѝ завибрира отново. Тя го грабна, а сърцето ѝ препускаше лудо. Той все пак щеше да дойде! Всичко щеше да се

нареди! Но съобщението беше от Магда.

Забавляваш ли се, малка мръснице?

Примигна насреща му и изведнъж изпита ужасна носталгия. Искаше ѝ се да бъде там, в хотелската стая на Магда, с пластмасова чаша сайдер на мивката в банята, докато двете се боричкат за място пред огледалото, за да се гримират. Англия беше с час назад. Сигурно сега се приготвяха да излязат, куфарите им бяха отворени на пода и по килима се търкаляха новите тоалети, а музиката беше толкова силна, че със сигурност щеше да предизвика оплаквания.

За миг си помисли, че никога през живота си не се е чувствала толкова самотна.

Всичко е страхотно, благодаря. Забавлявайте се!

Написа го бавно и натисна бутона за изпращане, изчаквайки сигнала, който показваше, че съобщението е изпратено отвъд Ламанша. А после изключи телефона си, за да не се налага да лъже повече.

Нел погледна разписанието на „Юростар“, извади бележника си от чантата и направи списък, обмисляйки възможностите. Беше девет без четвърт. Даже и да успее да стигне до гарата, беше малко вероятно да хване влак, който да я отведе в Англия достатъчно рано, че да се прибере у дома. Налагаше се да остане тук тази нощ.

Под ярката светлина в банята отражението ѝ в огледалото изглеждаше уморено и отегчено, спиралата ѝ беше размазана от сълзите. Изглеждаше точно като момиче, което е изминало целия път до Париж, за да разбере, че е зарязано от безотговорния си приятел. Опря длани на мивката, пое си дълбоко въздух на пресекулки и се опита да мисли трезво.

Трябваше да намери нещо за хапване, да се наспи и после щеше да се почувства по-добре. Утре щеше да хване ранния влак за вкъщи. Не беше каквото се бе надявала да се случи, но все пак беше някакъв план, а Нел винаги се бе чувствала по-добре, когато имаше план.

Затвори вратата, заключи и слезе долу. Опита се да си придаде безгрижен и самоуверен вид, сякаш е жена, която често се озовава сама в непознат град.

— Хм. Имате ли меню за румсървис? Не го намерих в стаята си — обърна се тя към служителката на рецепцията.

— Румсървис? Мадмоазел, вие сте в гастрономичната столица на света. Тук не предлагаме румсървис.

— Добре, тогава знаете ли някое приятно място, където бих могла да хапна нещо?

Жената я изгледа.

— Търсите ресторант?

— Или кафене. Каквото и да е. Някъде наблизо, за да стигна пеша. О, и... хм... ако другата дама се върне, ще ѝ предадете ли, че ще остана тази нощ?

Французойката леко повдигна едната си вежда и Нел си представи какво си мисли: „Значи, приятелят ти така и не се появи, невзрачно английско момиче? Нищо чудно“.

— Наблизо е „Кафе де Бастид“ — каза жената и ѝ подаде малка туристическа карта. — Тръгнете вдясно и след две пресечки ще го видите от лявата страна. Много е приятно. Чудесно място за... — кратка пауза — да хапнеш сам.

— Благодаря.

— Ще се обадя на Мишел и ще се погрижа да ви запази маса. Името ви?

— Нел.

— *Нел.* — Жената го произнесе, сякаш беше присъда.

Бузите ѝ пламнаха, Нел грабна картата, пхна я в дамската си чанта и решително прекоси фойето на хотела.

Кафенето беше пълно, малките му кръгли маси отвън бяха претъпкани с двойки или групички, които седяха рамо до рамо в дебелите си палта, пушеха, пиеха и разговаряха, докато оглеждаха

оживената улица. Нел се поколеба и погледна нагоре, за да прочете името на табелата, чудейки се дали наистина можеше да седне тук сама. Сигурно можеше да се отбие в някой супермаркет и да си купи сандвич. Да, това вероятно беше по-безопасно. Един грамаден мъж с брада стоеше до вратата и погледът му попадна върху нея.

— Англичанката? Да? — прогърмя гласът му над масите.

Нел се стресна.

— Ти ли си Нел? Маса за един?

Няколко глави се извърнаха да я погледнат. Нел се зачуди дали е възможно да се умре от смущение.

— Хм. Да — едва чуто отговори тя, свела глава. Той ѝ махна да влезе, намери ѝ малка маса и един стол в ъгъла до прозореца и тя се настани там. Отвътре прозорците бяха леко замъглени от парата и край нея по масите седяха и си говореха тихичко добре облечени жени около петдесетте, възкликавайки неразбираемо от време на време, както и млади двойки, които се взираха един в друг над чаша вино. Тя се притесняваше, сякаш носеше на врата си табелка: „Съжалете ме. Няма с кого да вечерям“. Погледна към черната дъска с менюто и мислено си повтори няколко пъти непознатите думи, преди да настъпи моментът да ги изрече гласно.

— *Bonsoir*^[1]. — Сервитьорът, който беше с обръсната глава и дълга бяла престилка, сложи каничка с вода пред нея. — *Qu'est-ce*^[2]...

— *Jevoudraislesteakfrites, s'ilvousplait* — изстреля тя. Ястието — пържола с пържени картопки — беше скъпо, но бе единственото, което смяташе, че може да произнесе на френски.

Сервитьорът кимна леко и погледна през рамо, сякаш нещо бе привлякло вниманието му.

— Пържола? А за пиене, мадмоазел? — попита той на перфектен английски. — Вино?

Беше имала намерение да си поръча кока-кола. Но сега само прошепна:

— Да, моля.

— Чудесно — каза той. След минута се върна с кошничка хляб и кана вино. Сложи ги пред нея, сякаш беше напълно нормално жена да седи сама там в петък вечер, и си отиде.

Нел не помнеше да е виждала жена да седи сама в ресторант, като се изключи странната дама от командировката в Корби, която

седеше с книга в ръка на маса до тоалетните и си беше поръчала два десерта вместо основно ястие. Там, откъдето идваше Нел, момичетата хапваха на групички, предимно къри в края на дълъг запой вечерта. По-възрастните жени понякога ходеха сами на бинго или на семейно парти. Но иначе жените не излизаха сами и не се хранеха сами в ресторантите.

Но когато се огледа наоколо сега, докато дъвчеше хрупкава коричка от франзелата, тя забеляза, че не е единствената, която вечеря сама. От другата страна до прозореца имаше жена с кана червено вино на масата, която пушеше и наблюдаваше минувачите по улицата. Един мъж в ъгъла си четеше вестника, докато пъхаше нещо, набодено на вилицата, в устата си. Имаше и друга жена, с дълга коса и разстояние между предните зъби, с вдигната яка на сакото, която си говореше с един от сервитьорите. Никой не им обръщаше внимание. Нел се успокои малко и разви шала около врата си.

Виното беше хубаво. Отпи глътка и усети как напрежението от деня полека се разсейва. Пийна отново. Пристигна пържолата ѝ, изпечена до кафяво, от нея се издигаше пара, но когато я разряза, вътре се оказа кървава. Замисли се дали да не я върне, но не искаше да създава проблеми, още повече че можеше да се наложи да говори на френски.

Освен това беше вкусно. Картофките бяха хрупкави, златисти и горещи, а зелената салата — прекрасна. Тя си изяде всичко, като сама се изненада от апетита си. Сервитьорът се появи и се усмихна на очевидното ѝ удоволствие от храната, сякаш за първи път я забеляза.

— Вкусно беше, нали?

— Невероятно — отвърна тя. — Благо... хм, *merci*.

Той кимна и отново напълни чашата ѝ. За миг тя усети как ѝ става необичайно приятно. Но когато се пресегна за чашата, по някаква причина не прецени разстоянието и изля половин чаша червено вино върху престилката и обувките на сервитьора. Надникна над масата и се загледа в тъмночервените петна.

— Много съжалявам! — Тя притисна ръка към устните си.

Той въздъхна уморено, докато попиваше петната с кърпа.

— Добре съм. Няма нищо.

— Толкова съжалявам. Аз...

— Наистина. Нищо не е станало. Просто денят е такъв.

Усмихна ѝ се бегло, сякаш да покаже, че я разбира, и изчезна.

Тя усети как страните ѝ пламват и извади бележника си от чантата, за да има с какво да се занимава. Набързо прехвърли страниците със списъка на забележителностите в Париж и се загледа в празната страница, докато се увери, че никой не я гледа.

Живей за мига, написа тя на белия лист и го подчерта два пъти. Беше го прочела веднъж в някакво списание.

Погледна колко е часът. Девет и четирийсет и пет. Само още трийсет и девет хиляди и шестстотин нещастни мига, помисли си тя, и щеше да се качи на влака и да се престори, че това пътуване изобщо не се е случвало.

Французойката още беше на рецепцията, когато Нел се върна в хотела. Естествено. Подаде ѝ ключа на плота.

— Другата дама още не се е върнала — каза жената. — Ако се върне, преди да свърши смяната ми, ще ѝ предам, че сте в стаята.

Нел измърмори „благодаря“ под нос и тръгна нагоре.

Пусна душа и се пъкна под струята му, опитвайки се да отмие разочарованието от деня. Най-сетне, в десет и половина, тя се отпусна в леглото и се зачете в едно от френските списания на нощното шкафче. Не разбираше повечето думи, но не си беше взела книга. Не предполагаше, че ще ѝ остане време за четене.

Накрая, в единайсет, угаси лампата и остана да лежи в тъмното, заслушана в бръмченето на скутерите, преминаващи по тесните улички, както и в случайните разговори и изблици на смях на французите, които се прибираха по домовете си. Чувстваше се така, сякаш е била изхвърлена от някое огромно парти.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се зачуди дали да не се обади на момичетата и да им разкаже какво е станало. Но не беше готова за съчувствието им. Не искаше да мисли за Пийт и за факта, че на практика я беше зарязал. Мъчеше се да изтрие от главата си изражението на майка си в момента, когато ѝ кажеше истината за романтичния уикенд в чужбина.

И тогава вратата се отвори. Лампите светнаха.

— Не мога да повярвам. — Американката застана на вратата с поаленели от алкохола страни и голям морав шал, увит около

раменете. — Мислех, че вече си заминала.

— И аз така мислех — отвърна Нел и дръпна завивките над главата си. — Имаш ли нещо против да намалиш малко осветлението, моля те?

— Не ми казаха, че още си тук.

— Ами, тук съм.

Нел я чу как стовари дамската си чанта на масата, как трака със закачалките в гардероба.

— Не ми е комфортно да прекарам нощта с непознат човек в стаята си.

— Повярвай ми, ти също не си предпочитаният ми партньор за тази нощ.

Нел остана под завивките, докато жената се суетеше наоколо и влизаше и излизаше от банята. През тънките стени я чу как си мие зъбите, изплаква устата си, как пуска водата в казанчето на тоалетната. Опитваше се да си представи, че е някъде другаде. В Брайтън например, с някое от момичетата, и двете са доста пияни и се опитват да стигнат до леглата си.

— Държа да знаеш, че никак не ми е приятно — каза жената.

— Ами тогава иди да спиш другаде — сопна се Нел. — Защото и аз имам същото право да използвам стаята, както и ти. Даже по-голямо право, ако сравниш датите на резервациите ни.

— Няма нужда да си толкова рязка — обади се жената.

— Е, няма нужда и да ме караш да се чувствам по-зле, отколкото вече се чувствам.

— Скъпа, не съм виновна, че гаджето ти не се появи.

— И аз не съм виновна, че хотелът е дублирал резервациите ни.

Последва дълга тишина. Нел си каза, че вероятно наистина е била твърде рязка. Глупаво беше в крайна сметка две жени да се карат в толкова малко пространство. „И двете сме в една лодка“, помисли тя. Помъчи се да измисли нещо мило, което да ѝ каже.

И тогава в тъмнината чу гласа на другата жена.

— Е, само искам да знаеш, че ще заключа ценностите си в сейфа. И че съм била на обучение по самоотбрана.

— А аз съм Жорж Помпиду — измърмори Нел. Вдигна очи към тавана в тъмното и изчака да чуе щракването, което потвърждаваше, че и другата лампа е угасена.

— Само за протокола — чу се глас в тъмнината. — Това е адски странно име.

Макар да беше изтощена и леко тъжна, сънят, за съжаление, ѝ убягваше, приближаваше се и после се отдръпваше като стеснителен любовник. Тя се опита да се отпусне, да укроти мислите си, но около полунощ вътрешният ѝ глас категорично заяви: „Не. Никакъв сън за теб, момиче“.

Вместо това мислите ѝ се въртяха и преобръщаха като в някаква центрофуга. Дали не беше прекалено настойчива с Пит? Може би не беше достатъчно самоуверена? Или беше заради нахвърления на ръка списък с френски галерии, с всичките им предимства и недостатъци (времето да стигнеш до тях и предполагаемата големина на опашката за влизане)?

Дали просто не беше твърде скучна, за да бъде обичана от някой мъж?

Ноцта се влачеше безкрайна. Тя лежеше в мрака и се опитваше да игнорира звуците на непознатата, която хъркаше на съседното легло. Опита да се протегне няколко пъти, прозяваше се, смени неколкократно позата си. Пробва с дълбоки вдишвания и издишвания, с отпускане на различните части от тялото си, представи си как заключва мрачните си мисли в кутия и после изхвърля ключа.

Някъде около три часа се примири с факта, че вероятно ще остане будна до зори. Стана, отиде на пръсти до прозореца и дръпна леко завесата, откривайки няколко сантиметра от стъклото.

Покривите блестяха под светлините на уличните лампи. Кротък дъждец се сипеше безшумно над павираните улици. Двама влюбени, склонили глави един към друг, бавно се приближиха у дома, шепнейки си нещо.

Това би трябвало да е толкова прекрасно, мислеше си тя.

Американката захърка още по-силно. Силно изхъркване, давец се звук и след кратка многообещаваща пауза хъркането продължаваше. Нел бръкна в куфара си за тапите за уши (беше взела два комплекта, за всеки случай) и се пхна обратно в леглото. „Ще се прибера у дома след малко повече от осем часа“, помисли си тя и с тази утешителна мисъл най-сетне се унесе в сън.

-
- [1] Добър вечер. — Б.пр. ↑
- [2] Какво... — Б.пр. ↑

5.

В кафенето Фабиен седеше до прозорчето на кухнята и гледаше как Емил търка огромните стоманени тигани заедно с Рене, помощник-готвача, който работеше мълчаливо до него. Отпиваше от дългото си кафе, прегърбил рамене. Часовникът показваше един без четвърт.

— Ще напишеш друга. По-хубава — каза Емил.

— Вложих всичко от себе си в тази книга. А сега всичко замина.

— Хайде, стига. Казваш, че си писател. Със сигурност имаш повече от една книга в главата си. Ако не, явно ще си неплодовит писател. И може би следващия път е добре да я редактираш на компютъра, а? Тогава ще можеш просто да отпечаташ ново копие.

Фабиен беше намерил сто осемдесет и три страници от повече от триста, които бяха излетели от покрива. Някои бяха размазани от мръсотията и дъжда, с отпечатьци от подметки по тях. Други бяха изчезнали в парижката нощ. Докато обикаляше улиците около дома си, понякога забелязваше някой лист да лети във въздуха или да лежи прогизнал в канавката, незабелязан от минувачите. Да види думите си, най-съкровениите си мисли, изложени така на показ, бе все едно да излезе чисто гол на улицата.

— Такъв глупак съм, Емил. Сандрин толкова пъти ми е казвала да не вземам ръкописа си на покрива...

— О, не. Не искам да чувам за Сандрин. Моля те! — Емил изпразни мазната вода от мивката и я напълни с чиста. — Ще ми трябва бренди, ако ще слушам история за Сандрин.

— Вече изпи цялото бренди — обади се Рене.

— Какво ще правя?

— Каквото казва твоят любим герой, писателят Самюъл Бекет: „Опитай отново. Провали се отново. Провали се по-добре“. — Емил вдигна поглед, тъмната кожа на лицето му блестеше от потта и изпаренията. — И не говоря само за книгата. Трябва отново да започнеш да излизаш. Да се срещаш с жени. Да пийнеш малко, да потанцуваш... Да потърсиш материал за нова книга!

— Аз бих прочел такава книга — подхвърли Рене.

— Ето — настоя Емил. — Рене ще прочете книгата ти. А той чете само порнография!

— Не чета думите — оправда се Рене.

— Знаем това, Рене — успокой го Емил.

— Не знам. Не съм в настроение — отвърна Фабиен.

— Тогава си оправи настроението! — Емил беше като радиатор, винаги стопляше човека. — Сега поне имаш причина да излезеш от онзи твой апартамент, нали? Излез и поживей малко. Помисли за нещо друго.

Той приключи с последния тиган. Остави го на купчината при другите, после метна през рамо кърпата, с която ги подсушаваше.

— Добре. Оливие е на смяна утре вечер, нали? Значи, ние двамата излизаме да пийнем по няколко бири. Какво ще кажеш?

— Не знам...

— Е, какво друго ще правиш? Ще прекараш вечерта в тесния си апартамент? Мосю Оланд, нашият президент, ще ти каже по телевизията, че няма пари. Празният ти дом ще ти каже, че няма жена в него.

— Не ми помагаш особено, Емил.

— Напротив! Аз съм ти приятел! Посочвам ти милион причини да излезеш с мен. Хайде, ще се посмеем. Ще си намерим лоши момичета. Ще ни арестуват.

Фабиен изпи кафето си и подаде чашата на Емил, който я остави в мивката.

— Хайде. Трябва да живееш, за да има за какво да пишеш.

— Може би — отвърна той. — Ще си помисля.

Емил само поклати глава, докато Фабиен му махна за довиждане и си тръгна.

6.

Събуди я хлопането по вратата. Долиташе сякаш много отдалеч, после стана по-силно, затова затисна уши с възглавницата. После чу гласа.

— Почистване на стаите.

Почистване на стаите.

Нел седна в леглото, примигна, докато в ушите ѝ нещо глухо бучеше, и за момент не можа да се сети къде се намира. Огледа непознатото легло, после — тапетите. Чу приглушено тропане. Вдигна ръце и измъкна тапите от ушите си. Внезапно тропането стана оглушително.

Отиде до вратата и я отвори, докато разтъркваше очи.

— Да?

Жената — в униформа на камериерка — се извини и отстъпи крачка назад.

— *Ah. Je reviendrais.*^[1]

Но Нел нямаше представа какво каза. Затова само кимна и остави вратата да се затвори. Чувстваше се така, сякаш е била прегазена от камион. Погледна насреща към американката, но видя само празното легло с омачкани завивки и отворената врата на гардероба, която разкриваше куп празни закачалки. Тя се паникьоса и се озърна наоколо за куфара си, но той още си беше там.

Не беше разбрала, че другата жена ще тръгва толкова рано, но се зарадва, че не се налага да вижда отново ядосаното ѝ зачервено лице. Сега можеше да се изкъпе на спокойствие и...

Сведе очи към телефона си. Беше единайсет и четвърт.

Невъзможно.

Включи телевизора и прехвърли каналите, докато попадна на новини.

Наистина беше единайсет и четвърт.

Внезапно разбудена, тя започна да си събира нещата, да ги пъха в куфара и да се облича. После, грабнала ключа и билетите си, тя хукна

надолу. Французойката беше зад бюрото си, в безупречен вид, както и предната вечер. На Нел внезапно ѝ се прииска да се бе сетила да се среше.

— Добро утро, мадмоазел.

— Добро утро. Чудех се дали... ами... Хм, трябва да сменя билета си от „Юростар“.

— Искате да се обадя на „Юростар“ ли?

— Моля ви. Трябва да се прибера у дома днес. Имам... семейни причини.

Жената изобщо не трепна.

— Разбира се.

Взе билета и набра номера, после заговори бързо на френски. Нел приглади с пръсти косата си, разтри очи, за да се разсъни.

— Няма свободни места преди пет часа. Устройва ли ви?

— Никакви ли?

— Имало няколко места в ранните влакове тази сутрин, но сега няма нищо преди пет.

Нел се наруга мислено, задето се бе успала.

— Устройва ме.

— Ще трябва да си купите нов билет.

Нел се вторачи в билета си, който жената ѝ подаваше, там беше написано черно на бяло, че не можеше да се презаверява.

— Нов билет? И колко струва?

Жената каза нещо в слушалката, после я закри с ръка.

— Сто седемдесет и осем евро. Ще го вземете ли?

Сто седемдесет и осем евро. Около сто и четирийсет лири.

— Хм... о... Знаете ли какво? Аз... ще трябва да помисля.

Не смееше да погледне жената в лицето, докато вземаше билета си обратно. Чувстваше се като глупачка. Разбира се, евтин билет нямаше как да се презавери.

— Много благодаря.

Хукна към убежището на стаята си, без да обръща внимание на жената, която викаше нещо подире ѝ.

Нел седна на ръба на леглото и тихичко изруга под нос. Значи, можеше или да плати половин седмична заплата, за да се прибере, или да остане сама в най-ужасния романтичен уикенд на света за още една нощ. Можеше да се крие тук, в тази мансардна стая с френската

телевизия, която не разбираше. Можеше да седи сама в кафенетата и да се преструва, че не забелязва щастливите двойки наоколо.

Реши да си направи кафе, но в стаята нямаше чайник с топла вода.

— О, за бога — възкликна тя на глас.

Реши, че мрази Париж.

Тогава забеляза полуотворен плик на земята, частично скрит под леглото, от който стърчеше нещо. Наведе се и го вдигна. Бяха два билета за изложба на творец, за когото бегло бе чувала. Обърна ги в ръка. Сигурно са били на американката. Остави ги. По-късно щеше да реши какво ще прави с тях. Сега трябваше да си сложи малко грим, да се срещне и после наистина трябваше да изпие едно кафе.

Навън, под дневната светлина, се почувства по-добре. Разходи се, после видя едно кафене, което ѝ хареса, и си поръча кафе с мляко и кроасан. Седна на маса на улицата, сгушена в палтото си заради студа, заедно с още няколко други клиенти, които закусваха с вдигнати яки. Погали дребното кученце на една възрастна дама, която седеше наблизо и чийто шал бе завързан с прецизността на японско оригами. Направи няколко снимки. Един французин я поздрави с леко повдигане на шапката си и тя не можа да сдържи усмивката си.

Кафето беше хубаво, а кроасанът — прекрасен. Отбеляза си името на кафенето в бележника си, в случай че ѝ се прииска да дойде пак. Остави бакшиш и бавно тръгна към хотела, като си мислеше, че е имала много по-лоши закуски. Отсреща на улицата забеляза магазин за чанти и се загледа във витрината към елегантните, майсторски изработени кожени чанти, в разкошните им пастелни цветове. Магазинът приличаше на филмов декор. Спря за миг, когато чу звуците на чело, вдигна глава и откри, че музиката идва от леко отворения прозорец на един балкон. Заслуша се, после поседна на стъпалото до тротоара. Това бе най-красивото нещо, което бе чувала. Когато музиката спря, на балкона се появи едно момиче, стиснало чело, и погледна надолу. Нел се изправи, внезапно смутена, и продължи нататък, потънала в мислите си.

Не знаеше какво да направи. Вървеше бавно, спореше сама със себе си, мислено изреждаше в бележника си предимствата и

недостатъците на това да хване влака в пет часа. Ако хванеше този влак, може би щеше да успее да вземе влака за Брайтън и да изненада момичетата. Можеше да спаси този уикенд. Да се напие безпаметно и да си признае всичко, а те щяха да се погрижат за нея. За това бяха приятелките.

Но мисълта да похарчи още сто и петдесет лири за един катастрофален уикенд караше сърцето ѝ да се свива. А и не искаше първото ѝ пътуване до Париж да свърши с бягство оттук с подвита опашка. Не искаше да запомни първото си идване в Париж като деня, в който е била зарязана от гаджето си и е побягнала към дома, без дори да види Айфеловата кула.

Още го обмисляше, когато пристигна в хотела, затова почти бе забравила за билетите на американката, докато не бръкна в джоба си за ключа.

— О. Извинете? — обърна се тя към рецепционистката. Знаете ли какво стана с жената, с която делим стаята? Четиридесет и втора стая?

Жената прелисти куп документи.

— Напусна хотела рано сутринта. Хм... семейни причини, мисля. — Изражението ѝ не подсказваше нищо. — Явно има доста спешни случаи в семействата този уикенд.

— Оставила е някакви билети в стаята. За изложба на някакъв художник. Чудех се какво да правя с тях. — Нел ги протегна и рецепционистката ги разгледа.

— Тя тръгна направо за летището... О, това е много популярна изложба, мисля. Снощи говореха за нея по телевизията. Хората се редят часове наред, за да я видят.

Нел отново погледна билетите.

— Бих отишла на изложбата, мадмоазел. — Жената ѝ се усмихна. — Ако можете... ако спешният случай в семейството ви може да почака.

Нел се вторачи в билетите.

— Може би ще отида.

— Мадмоазел?

Нел се обърна отново към нея.

— Няма да ви таксуваме за стаята, ако решите да останете. Като компенсация за неудобството. — Тя отново се усмихна извинително.

— О, благодаря — изненада се Нел.
И реши. Не оставаше толкова много, все пак.

[1] Ще дойда по-късно. — Б.пр. ↑

7.

Фабиен седеше на покрива по тениска и долнище на пижама, замислен, с празна чаша от кафе до него. Погледна снимката на Сандрин, която стискаше в ръка. После, когато стана твърде студено, за да седи навън повече, той влезе обратно вътре — внимателно този път — и огледа внимателно апартамента. Беше права. Наистина беше кочина. Взе торба за боклук и се зае да разтребва.

Час по-късно малкият апартамент беше поне частично преобразен: мръсните дрехи бяха събрани в коша за пране, старите вестници бяха струпани до вратата за рециклиране, чиниите — измити и спретнато подредени на сушилника. Всичко беше разтребено, подредено. Той беше изкъпан, избръснат и облечен. Нищо не го спираше да пише. Сложи събраните страници, чинно подредени по номера, до лаптопа си и изпъна най-горната. Вторачи се в нея.

Времето минаваше. Прочете няколко от страниците, после ги остави. Взе една страница и я гледа известно време, после сложи пръсти върху клавиатурата. Погледна телефона. Впери поглед през прозореца към сивите покриви. Отиде до банята. Вторачи се в клавиатурата. Накрая погледна пак часовника си, стана и грабна якето си.

Нямаше никого пред малкия павилион, който беше точно срещу *Нотр Дам*. Фабиен спря скутера си, свали каската и за миг се загледа в Сена, където тъкмо минаваше огромен туристически кораб, натоварен с орди от пасажери, разглеждащи забележителностите, които възклицаваха шумно и правеха снимки през огромните прозорци. Малката „Роза на Париж“ с няколко дървени скамейки си стоеше търпеливо на дока, кротка и безлюдна. Извади пакет от багажника на скутера си и тръгна към павилиона, където баща му седеше на табуретка и четеше вестник.

— Съомга — каза той, като подаде пакета на баща си. — Емил каза, че иначе ще се развали.

Клеман целуна сина си по двете страни, после разгърна пакета и отхапа зальк, след което задъвка с удоволствие.

— Не е лош. Кажи му да сложи по-малко копър другия път. Ние не сме руснаци. Тестото е хубаво обаче.

— Няма ли работа?

— Заради новия катер. Обира всички туристи.

Известно време и двамата гледаха реката. Една двойка слезе към реката, двамата се поколебаха на няколко крачки от павилиона, а после явно промениха решението си и се отдалечиха. Фабиен почеса глезена си.

— Щом нямаш нужда от мен, може да ида да видя изложбата на Кало.

— В случай че може да видиш там Сандрин?

Фабиен поклати глава.

— Не! Харесвам Фрида Кало.

— Разбира се — съгласи се Клеман, загледан във водата. — Толкова често говориш за нея.

— Тя каза, че никога не правя нищо в живота си. Просто... искам да й докажа, че не е така. Мога да ходя на културни събития. Мога да се променя. О, разтребих апартамента си.

Последва кратка пауза. Фабиен погледна въпросително, докато баща му потупваше джобовете си, сякаш търсеше нещо.

— Опитвам се да ти намеря медал — обясни Клеман.

Фабиен стана, усмихна се иронично.

— Ще се върна към четири, татко. В случай че ти потрябвам.

Клеман довърши сандвича със съомга. Сгъна хартията на малко квадратче и избърса устни с нея. Потупа сина си по ръката със свободната си длан.

— Синко — каза той на Фабиен, който се бе извърнал. — Остави я вече. Не приемай всичко толкова сериозно, става ли?

Сандрин все му повтаряше, че винаги закъснява. Сега, докато стоеше на края на опашката, където на земята бе отбелязано: „Един час от това място“, „Два часа от това място“, на Фабиен му идваше да

се наругае здраво, задето не бе дошъл по-рано; както бе планирал първоначално.

Бе застанал накрая ентузиазизирано някъде преди четирийсет и пет минути, с надеждата, че опашката се движи бързо. Но се беше преместил едва три метра. Беше хладен и безоблачен следобед и вече започваше да усеща студа. Придърпа вълнената си плетена шапка пониско над челото си и подритна тротоара с върховете на ботушите си.

Можеше да зареже опашката, да си тръгне и да иде да помага на баща си, както бе обещал. Можеше да се прибере и да довърши чистенето на апартамента си. Или да добави масло в двигателя на скутера и да провери гумите му. Можеше да подреди документите си, което отлагаше месеци наред. Но никой друг не напускате опашката и той също остана.

Някак си, мислеше си той, докато нагласяше шапката над ушите си, можеше да се почувства по-добре, ако остане. Така нямаше да се е предал, както повтаряше Сандрин, че прави.

Разбира се, това нямаше нищо общо с факта, че Фрида Кало е любимата художничка на Сандрин. Вдигна яката си и си представи как се сблъсква с нея в бара. „О, да — щеше да подхвърли небрежно той. — Ходих да видя изложбата на Диего Ривера и Фрида Кало.“ Тя щеше да се изненада, може би дори да се зарадва. Можеше дори да купи каталога и да ѝ го подари. Още докато си го мислеше, съзнаваше, че идеята е глупава. Сандрин нямаше да се доближи дори до бара, в който работеше. Отбягваше мястото, откакто се бяха разделили. Какво изобщо правеше той тук?

Вдигна очи и забеляза някакво момиче, което вървеше към края на колоната от хора, с прихлупена над челото тъмносиня шапка. На лицето ѝ бе изписано слисването, което той виждаше и у всеки друг, когато разбере колко е дълга опашката.

Момичето спря до една жена през няколко човека от него. Забеляза в ръката ѝ две листчета.

— Извинете? Говорите ли английски? Това опашката за изложбата на Фрида Кало ли е?

Не беше първата, която пита. Жената вдигна рамене и отговори нещо на испански. Фабиен забеляза какво стиска тя в ръка и пристъпи напред.

— Но ти имаш билети — каза той. — Няма нужда да се редиш тук. — Посочи ѝ към предния край на колоната. — Виж, ако имаш билети, опашката е там.

— О! — Тя се усмихна. — Благодаря. Какво облекчение!

И тогава той я позна.

— Ти беше в „Кафе де Бастид“ снощи, нали?

Тя, изглежда, се стресна. После вдигна ръка към устата си.

— О! Сервитьорът. Разлях вино върху теб. Много съжалявам.

— За нищо — отвърна той. — Няма значение.

Тя понечи да се отдалечи, но после се обърна и се загледа в него, а после и в хората от двете му страни. Изглежда, обмисляше нещо.

— Чакаш ли някого? — попита тя Фабиен.

— Не.

— Искаш ли... искаш ли да вземеш другия ми билет? Имам два.

— Не ти ли трябва?

— Те са... подарък. Вторият не ми трябва.

Той се загледа в момичето, чакаше тя да обясни, но тя не каза нищо повече. Протегна ръка и взе предложения билет.

— Благодаря!

— Това е най-малкото, което мога да направя.

Двамата тръгнаха заедно към малката опашка пред входа, където се проверяваха билетите. Той не можеше да сдържи усмивката си при този неочакван обрат. Погледът ѝ се извърна към него и тя се усмихна. Забеляза, че ушите ѝ са порозовели.

— Е — каза той. — На почивка ли си тук?

— Само за уикенда — отвърна тя. — Просто... нали разбираш... прииска ми се да попътувам.

Той леко наклони глава встрани.

— Това е хубаво. Просто да заминеш. Много... — потърси думата — импулсивно.

Тя поклати глава.

— Ти... всеки ден ли работиш в ресторанта?

— През повечето време. Искам да стана писател. — Сведе поглед и подритна малко камъче. — Но си мисля, че вероятно винаги ще си остана сервитьор.

— О, не — възкликна тя, а гласът ѝ изведнъж прозвуча ясно и силно. — Сигурна съм, че ще успееш. Толкова много неща стават пред

очите ти. Имам предвид живота на хората. В ресторанта. Убедена съм, че си пълен с идеи.

Той сви рамене.

— Това е... мечта. Дори не съм сигурен, че е нещо добро.

А после се озоваха на входа и служител на охраната ѝ махна към бюрото си, където щеше да провери чантата ѝ. Фабиен забеляза, че тя се смути, и не знаеше дали да я изчака.

Но докато стоеше там, тя вдигна ръка, сякаш му махаше за довиждане.

— Добре — обади се тя. — Надявам се изложбата да ти хареса.

Той натика ръцете си още по-дълбоко в джобовете и кимна.

— Довиждане.

Тя имаше леко червеникава коса и лунички по лицето. Отново се усмихна и очите ѝ се присвиха, сякаш често намираще хумор там, където другите не го виждаха. Той осъзна, че дори не знае името ѝ. Но преди да може да попита, тя тръгна да слиза по стълбите и се скри в тълпата.

Месеци наред Фабиен сякаш бе зациклил в някакъв коловоз и не можеше да мисли за друго, освен за Сандрин. Всеки бар, в който ходеше, му напомняше на място, в което са били двамата. Всяка песен му напомняше за формата на горната ѝ устна, за уханието на косата ѝ. Сякаш живееше с призрак.

Но сега, в галерията, нещо се случи с него. Усети как емоциите му са обладани от картините, от огромните цветни платна на Диего Ривера, от мъничките, измъчени автопортрети на Фрида Кало, жената, обичана от Ривера. Фабиен почти не забелязваше тълпите пред картините.

Спря пред едно великолепно малко платно, на което тя бе нарисувала гръбнака си като пропукана колона. Имаше нещо в тъгата в очите ѝ, което не му позволяваше да извърне поглед. Това е страдание, каза си той. Замисли се колко дълго тъгува по Сандрин и се почувства засрамен самовглъбен. Подозираше, че тяхната любов съвсем не е велика като тази на Диего и Фрида.

Откри, че непрекъснато се връща отново и отново пред едни и същи картини, че чете за живота на двойката, за споделената им страст към изкуството, правата на работниците, един към друг. Усети как в него се надига стремеж към нещо по-голямо, по-добро, по-значимо.

Искаше да живее като тези хора. Трябваше да подобри писането си, да продължава да работи. Имаше нужда от това.

Бе изпълнен с желание да се прибере у дома и да напише нещо съвсем ново и свежо, нещо правдиво като тези картини. Повече от всичко той искаше да пише. Но какво?

А после я видя, застанала пред жената с напукана колона вместо гръбнак. Не откъсваше поглед от жената на картината, която гледаше с огромни и тъжни очи. Стискаше тъмносиня шапка в дясната си ръка и докато гледаше картината, по бузата ѝ се търкулна сълза. Лявата ѝ ръка се вдигна и все така загледана в платното, я избърса с длан. Внезапно се извърна, навярно усетила погледа му върху себе си, и очите им се срещнаха. И преди да осъзнае какво прави, Фабиен пристъпи напред.

— Аз всъщност нямах... нямах възможност да те попитам — каза той. — Искаш ли да прием кафе?

8.

В „Шевал бльо“ беше претърпано в четири следобед, но сервитьорката намери за Фабиен маса вътре. Нел подозираше, че той е от мъжете, които винаги получават хубава маса. Той си поръча късо черно кафе, а тя само каза, че иска същото, защото не искаше Фабиен да чува ужасното ѝ произношение.

Последва кратко неловко мълчание.

— Хубава изложба, нали?

— Обикновено не плача пред картини — каза тя. — Сега се чувствам малко глупаво тук, навън.

— Не. Не, беше много вълнуващо. А и тълпите, хората, фотографите...

Той заговори за изложбата. Каза, че познавал творбите на художничката, но не очаквал, че така ще му въздействат.

— Чувствам я тук, разбираш ли? — каза той и потупа гърдите си. — Толкова е... разтърсващо.

— Да — съгласи се тя.

Никой от познатите ѝ не говорел така, каза тя. Говорели си за това с какво е била облечена Теса в офиса или за снощния сериал по телевизията, или за това кой се е напил до безсъзнание предния уикенд.

— И ние си говорим за такива неща. Но... не знам... мисля, че... изложбата ме вдъхнови. Искам да пиша така, както тя е рисувала. Разбираш ли какво имам предвид? Искам някой да прочете книгата ми и да я почувства като... Буф!

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Мислиш, че е смешно? — Той, изглежда, се засегна.

— О, не. Просто заради начина, по който каза „Буф!“.

— Буф?

— На английски нямаме такава дума. Просто е... аз... — Тя поклати глава. — Просто е смешна дума. Буф.

Той се загледа в нея за минута, после се разсмя гръмко.

— Буф!

И така ледът беше разчупен. Кафето пристигна и тя си сложи две лъжички захар, за да не се намръщи, докато го пие.

Фабиен изгълта своето на две глътки.

— Как ти се струва Париж, Нел от Англия? Това първото ти идване ли е?

— Харесва ми. Поне каквото съм видяла. Но не съм обиколила никакви забележителности. Още не съм видяла Айфеловата кула, нито „Нотр Дам“, нито онзи мост, където всички влюбени окачват малки катинарчета. Май няма да ми стигне времето за всичко.

— Ще се върнеш. Всички се връщат. Какво ще правиш довечера?

— Не знам. Може би ще потърся някой друг ресторант да хапна. Или просто ще си остана в хотела. — Тя се засмя — Ти ще работиш ли довечера?

— Не. Тази вечер — не.

Тя се опита да прикрие разочарованието си.

Той погледна към часовника си.

— По дяволите! Обещах на баща си да му помогна. Трябва да вървя. — Вдигна очи. — Но по-късно ще се срещнем с едни приятели в бара. Би могла да дойдеш с нас, ако искаш.

— О. Много си любезен, но...

— Но какво? — Изражението му беше приветливо, открито. — Не може да прекараш вечерта в Париж затворена в хотелската си стая.

— Наистина. Ще се оправя.

Чу в главата си гласа на майка си: *Не бива да излизаш с непознат мъж*. Може да е всякакъв. С бръсната глава е.

— Нел. Позволи ми да те почерпя едно питие. Като отплата за билета.

— Не знам...

— Приеми го като парижки обичай.

Имаше невероятна широка усмивка. Тя усети, че се колебае.

— Далеч ли е?

— Тук нищо не е далеч — засмя се той. — Ти си в Париж.

— Добре. Къде ще се видим?

— Ще мина да те взема. Къде е хотелът ти?

Тя му обясни и попита:

— И къде ще ходим?

— Където ни видят очите. Нали си импулсивно английско момиче, все пак! — Вдигна ръка за поздрав, запали скутера си и потегли с ръмжене надолу по улицата.

Нел се прибра в стаята си. Мозъкът ѝ направо бръмчеше от всички тези събития следобед. Пред очите ѝ бяха картините в галерията, едрите длани на Фабиен около малката чашка за кафе, тъжните очи на жената от картината. Представяше си градините край Сена, волните им простори, реката, която течеше отвъд тях. Чуваше свистенето на вратите в метрото при отварянето и затварянето им. Имаше чувството, че всяка частица от нея жужи развълнувано. Чувстваше се като героиня от книга.

Взе си душ и си изми косата. Прегледа малкото дрехи, които бе донесла — Пийт не обръщаше голямо внимание на облеклото, — и се зачуди дали някоя от роклите ѝ е достатъчно добра за Париж. Всички тук бяха толкова елегантни. Не се обличаха еднакво. И определено не се обличаха като английските жени. Слезе до рецепцията. Жената зад бюрото преглеждаше някакви цифри, а когато вдигна глава, косата ѝ се люшна, лъскава като опашката на състезателно пони.

— Извинете? Знаете ли откъде мога да си купя хубава рокля?
Нещо във френски стил?

— Френски стил?

— Може би ще изляза с едни хора тази вечер и бих искала да изглеждам малко по... като францужойка.

Рецепционистката остави химикалката си.

— Искате да изглеждате като францужойка.

— Или може би поне да не се отличавам толкова?

— И защо не искате да се отличавате?

Нел си пое въздух, снижи глас.

— Аз просто... Вижте, всичките ми дрехи са неподходящи, разбирате, нали? Нямате представа какво е да си нефранцужойка, заобиколена от много елегантни францужойки. В Париж.

Рецепционистката се замисли за миг, после се наведе над бюрото си и огледа облеклото на Нел. Изправи се, написа няколко думи на едно листче и ѝ го подаде.

— Не е далеч оттук, надолу по улица „Аршив“. Кажете, че ви праща Мариан.

Нел се загледа в листчето.

— О, благодаря. Вие ли сте Мариан?

Рецепционистката само повдигна една вежда.

Нел се извърна към вратата. Вдигна ръка.

— Дообре! Благодаря... Мариан.

Двайсет минути по-късно Нел стоеше пред огледало в свободен пуловер и черни прави джинси. Жената в магазина — с артистично разрошена коса и цял куп подрънкващи гривни — наметна шал около раменете на Нел и го завърза по начин, който се стори на Нел типично френски. В магазина миришеше на смокини и сандалово дърво.

— *Tres chic, mademoiselle*^[1] — каза тя.

— Приличам ли на... парижанка?

— Като от Монмартр, мадмоазел — отвърна жената с подозрително сериозно лице. Нел би заподозряла, че ѝ се присмива, ако не смяташе, че тези жени не се усмихват, за да не им се появят бръчки. Сигурно от смеха се получаваха бръчки.

Нел си пое дълбоко въздух.

— Е, добре, предполагам, че ще мога да си нося всичко и друг път. — Леко потръпна от вълнение. — Бих могла да нося пуловера на работа... Добре, ще ги взема!

Докато стоеше до касата и плащаше, стараяйки се да не мисли твърде много за това колко е скъпо, очите ѝ се спряха на роклята на витрината — лятна рокля с кройка от петдесетте, в невероятно изумрудено зелено, с десен на ананаси. Беше я забелязала, когато минаваше оттук сутринта, привлечена от мекото проблясване на коприната под бледото парижко слънце. Напомни ѝ за филмовите звезди от старите холивудски филми.

— Обожавам тази рокля — каза тя.

— Много ще подхожда на тена и косата ви. Искате ли да я пробвате?

— О, не — отвърна Нел. — Наистина не е мой...

Пет минути по-късно Нел стоеше пред огледалото в зелената рокля. Едва се познаваше в нея. Роклята я бе преобразила:

подчертаваше цвета на косата ѝ, прибираще я в талията. Превърнала я бе в по-изискана версия на самата нея.

Продавачката нагласи подгъва, изправи се и разтегна устни в типично галски израз на одобрение.

— Точно по мярка ви е. *Magnifique!*^[2]

Нел се вторачи в новата Нел в огледалото. Сякаш дори стойката ѝ беше различна.

— Искате ли я? Последната е... може би дори бих могла да направя отстъпка в цената...

Нел погледна етикета и слезе на земята.

— О, няма къде да я облека. Обичам да пазарувам дрехи в зависимост от това колко често ще ги нося. Тази рокля сигурно ще струва към... трийсет лири на обличане. Не. Не мога.

— Никога ли не правите нещо просто защото ви харесва? — Продавачката сви рамене. — Мадмоазел, трябва да прекарате повече време в Париж.

Двайсет минути по-късно Нел беше в хотелската си стая с торбичката от магазина. Сложи си тесните черни джинси и широкия пуловер. Погледна френското списание на леглото, после прелисти страниците му и избра една снимка, която облегна до огледалото, след което си направи прическа и грим като на модела от снимката. Загледа се в отражението си и се засмя, развеселена.

Беше в Париж, в парижки дрехи, готвеше се да излезе с французин, с когото се бе запознала в една художествена галерия!

Приглади косата си назад в свободен кок, сложи си червило, седна на леглото и се засмя.

След двамадесет минути още беше на леглото, заглеждана някъде в пространството.

Беше в Париж, в парижки дрехи, готвеше се да излезе с французин, с когото се бе запознала в една художествена галерия.

Сигурно беше полудяла.

Това беше най-глупавото нещо, което бе правила в живота си.

Дори по-глупаво от това да купи билет до Париж за мъж, който веднъж ѝ беше казал, че не може да реши дали лицето ѝ му прилича повече на кон, или на кифличка със стафиди.

Щеше да се появи в заглавията на вестниците или, още по-зле, в малко съобщение, което дори не бе достатъчно важно, за да бъде в заглавията.

„Млада жена намерена мъртва в Париж, след като приятелят ѝ не се появил. «Казвах ѝ да не излиза с непознати», твърди майката.“

Загледа се в огледалото. Какво правеше?

Нел грабна ключа, обу се и изтича по тясното стълбище към рецепцията. Мариан беше на мястото си и Нел я изчака да приключи разговора си по телефона, преди да се наведе над бюрото и да каже тихо:

— Ако ме потърси един мъж, бихте ли му казали, че не съм добре?

Жената се намръщи.

— Пак ли имате семейни причини?

— Не. Аз... хм... боли ме стомах.

— Стомах. Много съжалявам, мадамозел. А как изглежда този мъж?

— С много къса коса. Кара скутер. Разбира се, едва ли ще влезе вътре с него. Аз... висок е. Има хубави очи.

— Хубави очи.

— Вижте, той е единственият, който може да дойде и да пита за мен.

Рецепционистката кимна, сякаш това беше очевидно.

— Аз... Той иска да излезем тази вечер, а... Просто не е добра идея.

— Значи... не го харесвате?

— О, не, той е чудесен. Просто, ами... не го познавам добре.

— Но... как ще го опознаете, ако не излезете с него?

— Не го познавам достатъчно, за да изляза в непознат град и да отида с него на място, което не познавам. Вероятно с други хора, които не познавам.

— Доста непознати неща.

— Точно така.

— Значи, ще си останете в стаята тази вечер.

— Да. Не. Не знам. — Нел стоеше и осъзнаваше колко глупаво звучат думите ѝ.

Мариан я огледа бавно от глава до пети.

— Много хубав тоалет.

— О, благодаря.

— Жалко. Че ви боли стомах. Е, какво да се прави. — Тя се усмихна и се върна към документите си. — Може би някой друг път.

Нел седеше в стаята си и гледаше френска телевизия. Един мъж разговаряше с друг. Единият тръсна глава толкова енергично, че брадичката му се разлюля като на забавен кадър. Често поглеждаше часовника, чиито стрелки бавно приближаваха към осем часа. Стомахът ѝ изкъркори. Спомни си, че Фабиен бе подхвърлил нещо за малък павилион с фалафел в еврейския квартал. Зачуди се какво ли би било да се повози на скутера му.

Извади тефтера си и грабна химикалката от шкафчето до леглото. Написа:

Причини да остана в стаята тази вечер:

1. Може да е откачен убиец.
2. Вероятно ще иска секс.
3. Може би и двете по-горе.
4. Може да се озова в квартал на Париж, който не познавам.
5. Може да се наложи да говоря с шофьори на таксита.
6. Може да имам проблеми с връщането в хотела късно през нощта.
7. Тоалетът ми не струва.
8. Ще трябва да се преструвам на импулсивна.
9. Ще трябва да говоря на френски и да ям френска храна пред французи.
10. Ако си легна рано, ще мога да стана рано и съвсем навреме за влака за вкъщи.

Седеше и гледаше спретнатия си списък известно време. После написа от другата страна на страницата:

1. В Париж съм.

Продължи да се вира още известно време. След това, точно когато часовникът показва осем часа, тя напъха бележника си в чантата, грабна палтото си и хукна надолу по тясното стълбище към рецепцията.

Той беше там, облегал на бюрото, разговаряше с рецепционистката и при вида му Нел усети как страните ѝ се изчервяват. Докато вървеше към тях, се мъчеше да измисли как да се оправдае. Каквото и да кажеше, щеше да прозвучи глупаво. Щеше да стане ясно, че се е страхувала да излезе с него.

— О, мадмоазел. Тъкмо казвах на приятеля ви, че може би ще се забавите няколко минутки — обади се Мариан.

— Готова ли си? — усмихна се Фабиен.

Тя не си спомняше кога за последен път някой е изглеждал толкова щастлив да я види — освен може би кучето на братовчед ѝ, което се опитваше да направи нещо неприлично с крака ѝ.

— Ако се върнете след полунощ, мадмоазел, ще трябва да използвате този код за входната врата. — Рецепционистката ѝ подаде малко картонче. Докато Нел го взимаше, Мариан добави тихо: — Много се радвам, че стомахът ви е по-добре.

— Зле ли ти е? — попита Фабиен, докато ѝ подаваше втората каска.

Парижката вечер беше хладна и свежа. Тя никога досега не се бе качвала на скутер. Спомни си колко много хора загиват при пътни инциденти. Но каската вече беше на главата ѝ, а той се наместваше по-напред на седалката, след което я подкани да седне зад него.

— Вече съм добре — отвърна тя.

Моля те, не ме оставяй да умра, помоли се мислено.

— Чудесно! Първо ще пийнем, а после може и да хапнем, но преди това ще ти покажа малко от Париж, нали?

Тя обви ръце около кръста му, а малкият скутер подскочи напред в нощта. Двигателят изръмжа и потеглиха.

[1] Много е шик, мадмоазел. — Б.пр. ↑

[2] Прекрасно, великолепно. — Б.пр. ↑

9.

Фабиен профуча по улица „Риволи“ и се гмурна в трафика. Всеки път, когато ускоряваше, усещаше ръцете на момичето да го стискат по-здраво. На светофара спря и я попита:

— Добре ли си? — Гласът му бе приглушен от каската.

Тя се усмихна, връхчето на носа ѝ бе почервеняло.

— Да! — отвърна тя и той усети, че също се усмихва.

Лицето на Сандрин винаги оставаше безизразно, докато се возеше с него на скутера, сякаш едва успяваше да прикрие мнението си за шофирането му. Англичанката се смееше и пицеше, косата ѝ се развяваше, а понякога, когато той завиваше рязко, за да избегне някоя кола, появила се внезапно от странична уличка, тя викаше: „О, боже, о, боже, о, боже!“.

Разходи я по оживени булеварди, по задни улички, профучаха по *Пон дьо ла Турнел*, после минаха над *Ил Сен Луи*, за да може тя да види как реката проблясва под тях. Прекосиха *Пон дьо Л'Аршевеше*, за да види и катедралата „Нотр Дам“, осветена в мрака, с гаргойлите, надвесили мрачните си лица от готическите кули.

После, преди да си е поела дъх, отново потеглиха, понесоха се по „Шанз-Елизе“, промушваха се между колите, свиреха на пешеходците, които слизаха на платното. В един момент той забави и посочи нагоре, за да види Триумфалната арка. Фабиен усети как тя леко се наведе назад, докато преминаваха отдолу. Той вдигна палец нагоре и тя му отвърна със същото.

Профуча по някакъв мост и зави покрай реката. Заобикаляше автобусите и такситата, без да обръща внимание, на клаксоните на шофьорите, докато не намери мястото, което търсеше. Забави и спря скутера до главната алея. По реката се носеха туристически корабчета с ярките си светлини, наоколо имаше будки, в които се продаваха ключодържатели с Айфеловата кула и захарен памук. И после видяха и нея. Кулата се извисяваше над тях — милиони метални късчета, издигнали се към безкрайното небе.

Тя отпусна хватката около якето му и внимателно слезе от скутера, сякаш по време на пътуването краката ѝ бяха омекнали. Свали си каската. Фабиен забеляза, че не си направи труда да оправи косата си, както би сторила Сандрин. Беше заета да гледа нагоре, отворила уста от изненада.

Той също свали каската си и се облегна напред върху кормилото.

— Ето! Сега можеш да кажеш, че си видяла най-големите забележителности на Париж — и то за... хм... двайсет и две минути.

Тя се обърна и го погледна, очите ѝ блестяха.

— Това — каза тя — е най-ужасяващото и абсолютно най-страхотното нещо, което съм правила досега в живота си!

Той се разсмя.

— Айфеловата кула!

— Искаш ли да се качиш? Вероятно ще трябва да почакаме на опашка.

Тя се замисли за миг.

— Мисля, че достатъчно чакахме на опашка днес. Много бих искала да пийна нещо силно.

Какво да пийнеш?

— Вино! — поясни тя и отново се качи на скутера. — Чаша вино!

Той усети как ръцете ѝ се плъзгат около кръста му, когато отново запали скутера и потеглиха в нощта.

Улиците на Брайтън бяха претъпкани, огласени от подвикванията на женски компании, излезли на моминско парти, както и групички добре облечени мъже, които ги оглеждаха преценяващо, преди да са изпаднали в пиянска забрава. Магда, Триш и Сю вървяха заедно една до друга, макар това да причиняваше неудобство на хората, с които се разминаваха по тротоара, и се мъчеха да намерят онзи бар, за който Магда беше чувала, че дава безплатни напитки за жените, дошли без мъжка компания.

— О, по дяволите — възкликна Магда, докато бъркаше в чантата си. — Забравила съм си телефона.

— Тъкмо е на сигурно място в хотела — обади се Триш. — Иначе ще се напиеш и пак ще го загубиш.

— Ами ако срещна някого? Как ще му запиша номера?

— Може да го накараш да го напише... Пийт?

— Къде?

— Пийт? Пийт Уелш?

Трите момичета спряха и зяпнаха размъкнатата фигура, която се олюляваше пред бар „Обятията на русалката“. Той примигна насреща им.

Магда се приближи объркана до него.

— Какво правиш тук? Не трябваше ли да си в Париж?

Пийт потърка темето си. Количеството алкохол, което беше изпил, явно забавяше намирането на подходящо извинение от дежурния му набор.

— О. Това. Да. Ами. Беше малко сложно да се измъкна от работа. Момичетата се спогледаха, осъзнали положението.

— А къде е Нел? — попита Сю. — О, мили боже. Къде е Нел?

Нел седеше в крайното сепаре на бар „Ноар“, някъде в центъра на Париж; отдавна бе престанала да се опитва да отгатне къде се намира. Преди доста време някой беше споменал за храна, но явно бяха забравили. Беше се отпуснала в компанията на Емил и Рене и онази приятелка на Емил, с червената коса, чието име Фабиен все забравяше. Беше свалила шапката и палтото си и косата ѝ се полюшваше край лицето, когато се смееше. Всички говореха на английски заради нея, но Емил се опитваше да я научи да ругае на френски. На масата имаше доста бутилки, а музиката беше толкова силна, че всички трябваше да викат.

— *Merde!*^[1] — повтори Емил. — Но трябва да направиш и физиономия. *Merde!*

— *Merde!* — Тя вдигна ръце, както правеше Емил, после отново се разсмя. — Произношението не ми се удава.

— По дяволите.

— По дяволите — повтори тя, имитирайки плътния му глас. — Това го мога.

— Но не го казваш сериозно. Мислех, че всички англичанки ругаят като моряци, не е ли така?

— Буф! — каза тя и се обърна към Фабиен.

— Буф? — не разбра Емил.

— Буф — каза и Рене.

— Още по едно питие! — заяви Емил.

Фабиен осъзна, че непрекъснато я наблюдава. Не беше красива, не и с очевидната красота на Сандрин. Но в лицето ѝ имаше нещо, което привличаше погледа: начина, по който смръщваше нос, когато се смееше. И това, че изглеждаше леко гузна, когато го правеше, сякаш беше нещо нередно. Усмивваше се широко, разкривайки бели и по детски дребни зъби.

Погледите им се срещнаха за миг и двамата размениха въпрос и отговор. „Емил е забавен — казваше този поглед — но и двамата знаем, че става дума за нас.“ Когато извърна поглед, той усети някакъв възел в стомаха си. Отиде до бара и поръча питиета за всички на масата.

— Най-сетне си продължил напред, а? — обади се Фред зад бара.

— Тя е просто приятелка. Идва от Англия.

— Щом казваш — съгласи се Фред, докато сипваше напитките. Нямахме нужда да пита какво искат. Беше събота вечер. — Видях я, между другото.

— Сандрин ли?

— Да. Каза, че има нова работа. В някакво студио за дизайн.

За миг го прониза болка от това, че в живота ѝ се е случило нещо толкова важно, без той да знае.

— Хубаво е — продължи Фред, без да го поглежда, — че си продължил живота си.

И от това единствено изречение Фабиен разбра, че Сандрин си има нов приятел. *Хубаво е, че си продължил живота си.*

Докато носеше напитките към масата, осъзна нещо. Чувстваше се дискомфортно, но не изпитваше болка. Нямахме значение. Беше време да я остави в миналото.

— Мислех, че ще донесеш вино — каза Нел, която разтвори широко очи, когато се появи с напитките.

— Време е за текила — обяви той. — Само по една. Просто... така.

— Защото си в Париж и е събота вечер — поясни Емил. — А и на кого му трябва причина да пие текила?

Забеляза леко съмнение по лицето ѝ. Но после тя вдигна брадичка.

— Добре, да го направим — каза тя. Всмукна от резена лимон, после изгълта съдържанието на малката чашка, като стисна здраво очи и потрепери. — Мили боже.

— Сега вече официално е събота вечер — обяви Емил. — Да се повеселим! Ще излезем ли по-късно?

На Фабиен му се искаше. Чувстваше се жив и безразсъден. Искаше да види как Нел се смее в среднощните часове. Искаше да иде на клуб и да танцува с нея, ръката му да придържа леко запотения ѝ гръб, докато са впили очи един в друг. Искаше да будува до зори заради нещо хубаво опиянен от живота, от забавленията и от улиците на Париж. Искаше му се да се отдаде на надеждата, която идва с новия човек, който вижда в теб само най-хубавото, вместо най-лошото.

— Разбира се. Ако Нел иска.

— Нел — каза Рене. — Какво е това име? Обичайно ли е за Англия?

— Най-ужасното име на света — отвърна тя. — Майка ми ме е кръстила на героиня от роман на Чарлс Дикенс.

— Можеше да е и по-зле. Можеше да си... как беше? Мис Хавишам.

— Пексниф.

— Фани Дорит.

Всички се смееха.

Тя закри уста с ръка, да прикрие смеха си.

— Откъде знаете толкова много за Дикенс?

— Следвахме заедно. Английска литература. Фабиен чете непрекъснато. Ужасно е. Трябва да се борим със зъби и нокти с него, за да го накараме да излезе. — Емил вдигна чаша. — Той е като... хм... как го казвате? Отшелник. Той е отшелник. Нямам представа как успя да го изведеш тази вечер, но съм много щастлив. Наздраве!

— Наздраве! — каза тя, после бръкна в джоба си за телефона и го зяпна. Изглеждаше стресната и се взря по-отблизо, сякаш да провери дали е прочела правилно.

Добре ли си????

Съобщението беше от Триш.

— Всичко наред ли е? — попита Фабиен, след като тя не каза нищо.

— Супер — отвърна тя. — Просто приятелките ми се занасят. Е... къде ще отидем?

Беше два и половина през нощта. Фабиен беше изпил повече алкохол, отколкото от седмици наред. Болеше го коремът от смях. В „Зедел“ беше пълно с народ. Звучеше една от любимите песни на Фабиен, която той непрекъснато пускаше, когато разтребваха ресторанта, докато накрая шефът му не я забрани. Емил, който беше в лудешко настроение, скочи на бара и започна да танцува, сочейки гърдите си и ухилен широко към хората долу в краката му. Разнесоха се одобрителни викове.

Фабиен усети пръстите на Нел върху ръката си и хвана дланта ѝ. Тя се смееше, косата ѝ беше потна и кичурчетата бяха залепнали за лицето ѝ. Беше свалила палтото си отдавна и той подозираше, че може и да не го намерят вече. Танцуваха от часове.

Червенокосото момиче се качи на бара до Емил, подкрепено от много ръце, и започна да танцува. Двамата се движеха в ритъм и отпиваха бира направо от бутилката. Барманите се бяха отдръпнали назад, гледаха ги и понякога дръпваха настрани чаша, която иначе можеше да пострада от нечий крак. Не за първи път барът на „Зедел“ се превръщаше в дансинг, нито щеше да е за последен.

Нел се опитваше да му каже нещо.

Той се наведе по-ниско, за да я чуе, долавяйки лекото ухание на парфюма ѝ.

— Никога не съм танцувала на бара.

— Наистина ли? Тогава го направи! — каза той.

Тя се засмя, поклати глава, но той не откъсваше поглед от нея. И тя сякаш си спомни нещо. Протегна ръка да се опре на рамото му и той ѝ помогна да се вдигне, след което се озова над главата му, изправи се и внезапно затанцува. Емил вдигна бутилката си за поздрав и тя потъна в ритъма, затвори очи, развяла коси. Избърса потта от челото си, отпи от гърлото на някаква бутилка. Двама, а после и още трима други се качиха при тях на бара.

Фабиен не се изкуши. Искаше просто да стои там, да усеща как музиката вибрира в него, да е част от тълпата, да я гледа и да се радва на удоволствието ѝ, съзнавайки, че той е част от него.

Тогавя тя отвори очи и го потърси в морето от лица долу. Забеляза го и се усмихна, и Фабиен осъзна, че чувства нещо, което смяташе, че е забравил как се чувства.

Беше щастлив.

Беше четири след полунощ. Или може би пет. Отдавна беше престанала да следи. Дватама с Фабиен вървяха един до друг по тиха уличка, крачките ѝ бяха неравномерни по паважа, прасците я боляха от танците. Тя потръпна леко и Фабиен забави крачка, свали якето си и го наметна на раменете ѝ.

— Утре ще се обадя в „Зедел“ — каза той — и ще питам дали някой не е намерил палтото ти.

— О, няма нищо — каза Нел, наслаждавайки се на усещането за тежестта на якето му и лекия мирис на мъж, който се усещаше, докато крачеше. — Беше просто едно старо палто. О, по дяволите. В него беше кодът.

— Кодът?

— За хотела. Няма да мога да вляза.

— Ами... можеш... да останеш... в моя апартамент. — Фабиен не я гледаше, докато говореше. Изрече го небрежно сякаш не беше кой знае какво.

— О. Не — бързо отвърна Нел. — Много си мил, но...

— Но...

— Не те познавам. Благодаря, все пак.

Фабиен погледна часовника си.

— Е... хотелът ще отвори врати след час и четирийсет минути. Можем да потърсим някое денонощно кафене. Или да се разходим. Или...

Нел зачака, докато той мислеше. Фабиен изведнъж се усмихна, протегна ръка и след мигновено колебание тя сплете пръсти с неговите и двамата поеха нататък по улицата.

В момента, в който Фабиен тръгна надолу по хълма, който водеше към кея, Нел за миг се уплаши. Нямаше начин да не свърши

като в зловещо заглавие във вестника, мислеше си тя, определено, загледана в мастиленочерната река, сенките на дърветата и пълната пустош на кея долу. И все пак нещо — може би вроденото английско чувство да не покажеш грубост, да не причиниш неудобство на другия, макар и накрая това да доведе до безвременната ти смърт я подтикна напред. Фабиен крачеше с леката походка на човек, който е минавал оттук милион пъти. Не беше походка на сериен убиец, убеждаваше се тя сама, докато внимателно стъпваше подире му. Не че имаше ясна представа как върви един сериен убиец. Просто не беше така. Той се извърна, махна ѝ да го последва, после спря до една малка дървена лодка с пейки за сядане, вързана за голям железен обръч.

Нел забави крачка и се вторачи в нея.

— Чия е?

— На баща ми. Вози с нея туристи по реката.

Той протегна ръка и тя я пое, за да се качи на борда. Фабиен ѝ махна да седне на пейката до него, после бръкна в един сандък и извади оттам вълнено одеяло. Подаде го на Нел, изчака я да го загърне около коленете си, после запали мотора на лодката и потеглиха, поклащайки се леко срещу течението към средата на реката.

Нел вдигна очи, докато навлизаха в тъмните води, загледа се в тихите парижки улици, в бляскавото отражение на уличните лампи във водата и си каза, че това сигурно е сън. Не е възможно да плава в парижки води с непознат мъж посред нощ. Но вече не изпитваше страх. Чувстваше се превъзбудена, замаяна. Фабиен я погледна през рамо, може би забеляза усмивката ѝ и я подкани да стане. Предаде ѝ руля и тя го пое, усещаше как лодката пори вълните под краката ѝ.

— Къде отиваме? — попита тя, но осъзна, че всъщност не я интересува.

— Продължавай да управляваш — каза Фабиен. — Искам да ти покажа нещо.

Продължиха тихо да плават срещу течението. Светлините на Париж около тях, звуците му, които долитаха далечни и прекрасни, създаваха усещането, че двамата са сами тук, в центъра му, в някакъв тъмен и бляскав балон.

— Е — обади се Фабиен. — Имаме два часа да узнаем всичко. Питай ме каквото и да е. Каквото поискаш.

— О, боже. Изобщо не ме бива в това. Добре... какво обичаше най-много като дете?

— Като дете? Футбол. Знаех наизуст имената на всички от „Пари Сен Жермен“: Казагранде, Алжериньо, Сисе, Анелка...

— Добре — прекъсна го Нел, която внезапно реши, че футболната лига може леко да накърни романтичното и парижко настроение. — Ами... кое беше първото момиче, в което се влюби?

— Лесно е — категорично заяви Фабиен. — Нанси Делевин.

— Страхотно име. Как изглеждаше?

— С дълга тъмна коса, цялата в къдрици. Ето такива. — Той завъртя пръсти близо до лицето си, за да покаже къдрици. — Имаше големи тъмни очи. Красив смях. Тръгна с приятеля ми Жерар. Съвсем очаквано — обясни той, когато забеляза лицето ѝ да помръква. — Той имаше по-голям...

Той имитира подскачане нагоре-надолу. Очите на Нел леко се разшириха.

— Как се казва... отскок на батут? Бяхме на седем. Чакай завий леко насам. В тази част има силно течение.

Той сложи ръка върху нейната на кормилото, докато минаваха под един мост. Тя усети топлината на дланта му и се опита да прикрие леката руменина, която плъзна по страните ѝ.

— Нещо от наши дни? — попита Нел.

— Да. Живях със Сандрин две години. Допреди три месеца.

— Какво се случи?

Фабиен сви рамене.

— Какво ли не? Не си намерих по-добра работа. Не довърших книгата си и не станах новия Сартр. Не пораснах, не се промених, не реализирах потенциала си...

— Засега! — обади се Нел, преди да успее да прехапе език. Фабиен се обърна и тя продължи. — Защо трябва да има някакъв срок за тези неща? Имам предвид, че ти имаш хубава работа с приятни за теб хора. Пишеш книга. Хей, ти си човек, който ходи сам на изложби! Не е като да си лежиш по цял ден по боксерки в леглото!

— Може и да съм лежал известно време в леглото по боксерки.

Нел сви рамене.

— Е, да. Това е Първо правило в Наръчника за оцеляване след раздяла: „Лежиш по боксерки в леглото и се самосъжаляваш“.

— А кое е второто? — попита ухилен Фабиен.

— О, самоунижаваш се известно време, после, Трето правило, може би прекарваш нощта с някой напълно неподходящ човек, после, Четвърто, разбираш, че отново се радваш на живота, и тогава, Пето правило, точно когато си решил, че изобщо не се нуждаеш от сериозна връзка, бам! Нещата се подреждат. Появява се Идеалната.

Фабиен се наведе напред над кормилото.

— Интересно. А наистина ли трябва да премина през всички тези етапи?

— Така мисля — отвърна Нел. — Е, може да пропуснеш един-два.

— Ами, аз вече се самоунижавах достатъчно. — Той се ухили, но явно не искаше да каже повече.

— Хайде — подкани го Нел. — На мен можеш да кажеш. Живея в друга страна. Никога няма да се видим повече.

Фабиен сбърчи лице.

— Е, добре... седмици наред, след като Сандрин ме напусна, се мотаех пред офиса ѝ с ето такава изражение...

Той направи физиономия, която Нел можеше да опише единствено като *Тъжно галско лице*.

— ... мислейки си, че ако ме види, тя отново ще се влюби в мен.

Нел се мъчеше да сдържи смеха си.

— Да. С това лице ще покориш всяко момиче. Съжалявам. Не се смея наистина.

— Имаш право да се смееш — отвърна Фабиен. — Подозирам, че е било някаква лудост.

— Романтична лудост. Сигурна съм, че понеже си французин, може да ти бъде простено подобно нещо. — Тя се замисли. — Е, стига да не си сложил проследяващо устройство на колата ѝ, или нещо подобно.

— Добре, Нел, сега аз ще те питам нещо.

Нел зачака. Беше дръпнал ръката си и тя усещаше липсата ѝ.

— Не питай за романтични връзки — предупреди го тя — Има сериозна причина да съм експерт по разделите.

— Добре тогава... Кажете ми кое е най-хубавото нещо, което ти е случило някога.

— Най-хубавото ли? О, надявам се, че още не се е случило.

— Тогава ми разкажи най-лошото.

И тогава го усети. Внезапният студ във въздуха.

— О, не искаш да го чуеш.

— Не искаш ли да го разкажеш?

Усещаше, че я гледа, но остана взряна напред в реката стиснала здраво кормилото.

— Малко е... о, не знам. Добре. Денят, в който загина татко. Катастрофа. Бях на дванайсет.

Вече ѝ беше толкова лесно да го каже, сякаш се бе случило с някой друг. Гласът ѝ бе спокоен, уверен, сякаш бе някакъв незначителен факт. Сякаш не бе разпилял на късчета живота ѝ като паднал метеорит, радиоактивен години наред, изпепеляващ земята наоколо. Рядко споделяше това с някого напоследък. Нямаше смисъл — само изкривяваше посоката, променяше реакциите на хората към нея. Бегло осъзна, че изобщо не го е казала на Пийт.

— Беше излязъл да тича — тичаше три пъти в седмицата, а в петък сядаше да хапне солидна закуска в кафенето на ъгъла, което според мама май обезсмисляше всичко. Както и да е, пресичал улицата, когато някакъв мъж с пикап минал на червен светофар и пречупил гръбнака му на три места. Беше четирийсет и вторият му рожден ден. Двете с мама го чакахме в кафенето да го изненадаме. Още го помня. Седях в онова сепаре, бях толкова гладна, а не смеех да погледна менюто и все не разбирах защо още го няма.

Моля те, само не казвай нещо глупаво, помисли си тя. Моля те, не накланяй глава и не ми разказвай нещо вдъхновяващо, което се е случило с някой твой съсед.

Цареше тишина, после гласът на Фабиен се понесе тихо над водата.

— Било е ужасно. Съжалявам.

— Майка ми го понесе доста зле. Вече почти не излиза от вкъщи. Опитвам се да я накарам да се премести, защото онази къща е твърде голяма за нея, но тя е заседнала там.

— Но ти си поела в друга посока.

Нел се извърна с лице към него.

— Моля?

— Решила си да... как се казва... да хванеш бика за рогата?

Тя преглътна.

— О. Да. Фабиен, аз трябва да...

Вниманието му беше привлечено от нещо напред.

— Изчакай. Трябва да забавим.

Преди да може да каже друго, той беше забавил движението на лодката и сочеше нагоре. Нел погледна натам, където сочеше ръката му.

— Какво е това?

— *Пон дез Ар*. Виждаш ли златото? Това са любовните катинари. Спомняш ли си?

Нел се вторачи в дребните катинари, струпани толкова плътно един до друг, че парапетът на моста изглеждаше издут и блестеше. Толкова много любов. Мечти. Зачуди се колко ли от тези двойки още са заедно. Колко са щастливи или са разделени, мъртви? Усещаше, че Фабиен я гледа. Внезапно сърцето ѝ натежа.

— Исках и аз да поставя един. Това щеше да е едно от нещата, които смятах да направя. Докато... съм тук.

Внезапно усети тежестта на катинара в чантата си. Бръкна да го потърси. После го остави на пейката до нея и го загледа за миг.

— Но знаеш ли какво? Идеята е глупава. Толкова много хора го правят, че целият мост се е срутил. Прочетох го във влака, докато идвах насам. Това обезсмисля всичко, нали? Искам да кажа, че е идиотско да се постъпва така.

— Гласът ѝ звучеше гневно, което изненада и нея самата.

— Просто унищожаваш онова, което обичаш. Като го обременяваш. Нали? Хората, които го правят, са глупаци.

Фабиен се загледа нагоре, докато бавно минаваха под моста. После отново посочи.

— Мисля, че моят е... ето там. — Той сви рамене. — Права си. Това е просто парче метал. Не означава нищо. — Погледна часовника си. — Хайде... вече е почти шест часът. Да се връщаме.

Половин час по-късно вече бяха пред хотела. Стояха в хладното утро, някак странно смутени на светло.

Нел свали от раменете си якето му и веднага усети липсата му.

— Онова за катинарите... — подхвана тя, докато му го подаваше. — Дълга история. Но не исках да кажа, че ти си...

Фабиен я прекъсна.

— Няма нищо. Приятелката ми все ми повтаряше, че главата ми е пълна с мечти. Беше права.

— Приятелката ти?

— Бившата.

Нел не сдържа усмивката си.

— Е, моята глава в момента направо прелива от мечти. Имам чувството... сякаш съм влязла в нечий чужд живот. Благодаря ти, Фабиен. Прекарах страхотна нощ. И утро.

— Удоволствието е мое, Нел.

Той пристъпи крачка напред. Двамата бяха лице в лице, само на сантиметри един от друг. И тогава се появи портиерът, отвори шумно вратите и избута с крак на тротоара блокчето, с което подпираха вратата.

— Бонжур, мадмоазел!

Телефонът на Нел завибрира. Тя го погледна.

Обади ми се.

Беше от Магда.

— Наред ли е всичко? — попита Фабиен. Нел прибра телефона в задния си джоб.

— Да... наред е.

Магията бе развалена. Нел хвърли поглед през рамо. Разсеяно се зачуди защо ли Магда е решила да ѝ звъни в този час.

— Най-добре поспи малко — внимателно каза Фабиен. По страните му бе набола брада, но иначе изглеждаше бодър. Тя се замисли дали тя самата не изглежда като уморен кон и потърка смутено нос.

— Нел?

— Да?

— Би ли искала... имам предвид... като част от преживяването ти в Париж, би ли искала да вечеряме заедно тази вечер?

Нел се усмихна.

— Много бих се радвала.

— Значи, ще те взема в седем.

Нел го гледаше как се качва на скутера си. После влезе в хотела, все така усмихната.

Вече четирийсет и пет минути Пийт седеше натясно между Триш и Сю на задната седалка в колата на Магда. Беше почти напълно изтрезнял, след като го бяха замъкнали с тях към колата, което бе почти двайсет минути по крайбрежната алея, смълчан пред общия гняв на трите абсолютно трезви жени.

— Никога не съм чувала такова нещо. А повярвай ми имала съм много скапани гаджета. Направо съм кралицата на скапаните връзки. — Магда удари по волана за по-голям ефект и неволно зави към средната лента.

— Знаеш, че Нел се притеснява от какво ли не. Дори не хваща късния влак, ако не е проверила предварително къде точно спира.

Магда се извърна на седалката си, за да погледне назад.

— Оставил си я да иде чак в Париж съвсем сама? Какво си въобразяваш, че правиш?

— Не съм искал да ходя в Париж — измърмори Пийт.

— Тогава просто кажи „не“! — посъветва го Сю от лявата му страна. — Казваш просто: „Не, Нел, не искам да ходя в Париж с теб“. Толкова е просто.

Пит извърна поглед настрани.

— Къде ме водите?

— Млъкни, Пийт — сопна се Триш. — Нямах право да говориш.

— Аз не съм лош човек. — Гласът му прозвуча като хленч.

— Пфу — изсумтя Триш. — Старата песен за добрия човек. Мразя тази песен. Адски ме дразни. Колко пъти си чувала това извинение, Сю?

— Милион пъти — отвърна Сю, скръстила ръце. — Обикновено, след като е спал с друга. Или ми е отмъкнал наденичката.

— Никога не съм отмъквал нечия наденичка — измърмори Пийт.

— Приятелката ти е купила билети за Париж. Ти не си отишъл. Вместо това си отишъл да пийнеш с момчетата в Брайтън. Какво точно трябва да направиш, за да си кажеш, че си лош човек, а Пийт?

— Ами, да убиеш котенце или нещо подобно? — колебливо предположи Пийт.

Магда стисна устни и отби в бавната лента на пътя.

— Убиването на котенца е доста по-надолу в списъка в сравнение с това, Пийт.

— Даже и по-надолу от наденичката — вметна Сю.

Пийт забеляза табелата за Гетуик.

— Та... значи... къде всъщност отиваме?

Магда и Сю мълчаливо размениха поглед в огледалото.

Нел се събуди в един и петнайсет. Направо за обяд. Примигна няколко пъти да проясни замъгления си поглед, после се протегна лениво, осъзнала къде се намира. Малката хотелска стая на най-горния етаж вече ѝ се струваше странно уютна, новите ѝ парижки покупки бяха спретнато подредени в гардероба, а козметиката ѝ бе разпиляна навсякъде по тоалетката след бързането предната вечер. Бавно се измъкна от леглото, заслушана в непознатите звуци от улицата долу, и въпреки липсата на сън внезапно се почувства възторжена, сякаш нещо вълшебно се бе случило. Един и петнайсет, помисли си тя и сви рамене, както си представяше, че е галският обичай. Имаше няколко часа на разположение да се забавлява в Париж. А после щеше да излезе с Фабиен в последната си вечер. Запя, докато се пъхаше под душа, и после се разсмя, когато за миг потече студена вода.

Нел се разхождаше надлъж и нашир из Париж. Крачеше из кварталите, обикаляше из пазарите, загледа в лъскавите зеленчуци и плодове, които едновременно ѝ изглеждаха познати и странни, опита една слива по настояване на продавача, а после си купи няколко в малък плик вместо закуска и обяд. Седна на една пейка край Сена и се загледа в преминаващите туристически корабчета, докато хапваше от сливите, мислейки си колко беше хубаво да държи кормилото на лодката и да гледа в огряната от луната вода. Взе плика под мишница, сякаш беше нещо съвсем обичайно за нея, и отиде с метрото до местен битпазар, който бе препоръчан в един от пътеводителите ѝ, където цял час обикаля из сергиите, като вземаше дребни предмети, които някой някога беше обичал, мислено пресмяташе цените в английски лири, а после отново ги оставяше. И докато вървеше из града, пълен с

непознати, наслаждаваше се на уханието на храната, която продаваха направо на улицата, а в ушите ѝ, звучеше гълчавата на непознатия език, тя усети как я обзема непознато чувство. Усещаше се свързана с тях, жива.

На връщане към хотела чу момичето отново да свири на челото, нисък звук, плътен и красив. Нел се спря под отворения прозорец, а после поседна на бордюра, без да обръща внимание на любопитните погледи на минувачите. Този път, когато музиката спря, тя не се съдръжа, стана и заръкопляска, аплодисментите и отекнаха в тихата улица. Момичето се показва на балкона и надникна надолу изненадано, а Нел му се усмихна. След миг момичето отвърна на усмивката ѝ, после леко се поклони. Нел чуваше музиката в главата си през целия път обратно до хотела.

Жената на гишето на самолетната компания се вторачи в трите жени, които бяха обградили леко раздърпан мъж Магда се усмихна окуражително.

— Този господин иска един билет до Париж. За следващия възможен полет, моля.

Жената погледна екрана си.

— Разбира се, господине. Имаме... едно място за полета на „Бритиш еървейс“, който излита за „Шарл де Гол“ след час и десет минути.

— Ще го вземе — бързо отвърна Магда. — Колко струва билетът, моля?

— Еднопосочен? Струва... сто четиридесет и осем лири.

— Шегувате се — измърмори Пийт, който не бе проговорил, откакто пристигнаха на летището.

— Отваряй портфейла, Пийт — сръза го Магда, чийто тон подсказваше, че не е добра идея да се противи.

Жената от самолетната компания вече определено имаше загрижен вид. Магда отвори портфейла на Пийт и започна да брои банкноти и да ги подрежда на гишето до паспорта му.

— Сто и десет лири. Това са всичките ми пари за уикенда — възропта Пийт. Магда бръкна в чантата си.

— Ето. Аз имам двайсетачка. Трябват му и пари за такси в Париж. Момичета?

Тя зачака, докато другите извадиха банкноти от чантите си и внимателно ги преброиха, докато съберат достатъчно. Жената придърпа бавно парите към себе си, като гледаше Пийт.

— Господине — обади се тя, — вие... съгласен ли сте да вземете този полет?

— Да, съгласен е — отвърна Магда.

— Това е лудост — възкликна Пийт. Стоеше навъсен и притеснен.

Жената от самолетната компания явно реши, че е видяла достатъчно.

— Знаете ли, не съм сигурна, че мога да дам билет на този господин, след като не иска да пътува доброволно.

Настана кратка тишина. Момичетата се спогледаха. Зад тях беше започнала да се оформя опашка.

— О, обясни й всичко, Магс — подкани я Сю. Магда се наведе напред.

— Госпожице. От авиокомпанията. Нашата най-добра приятелка ужасно се притеснява да пътува.

— Тя се притеснява от всичко — допълни Триш.

— Вярно е, страхува се от всякакви неща — продължи Магда. — От непознати места, от чуждо нашествие, от предмети, които падат от високи сгради, все от този род. Значи, тя и този господин тук трябваше да отидат на романтично пътешествие до Париж този уикенд. Това е голяма крачка за нея. *Огромна*. Само че господинът е решил, вместо да отиде на срещата, да се замъкне да пийне с пропадналите си приятелчета в Брайтън. И сега нашата мила приятелка е сам-самичка в непознат град. Вероятно твърде уплашена, за да излезе от хотелската си стая, предвид, че не говори и дума френски, и сигурно се чувства като най-голямата идиотка на света.

— Затова смятаме, че е добра идея Пийт да се качи на вашия полет и да осигури на приятелката си романтични двайсет и четири часа в Париж. Така че може да има лека принуда в случая, да, но е с най-добри намерения. — Тя отстъпи назад. — С много любов.

Последва кратко мълчание. Жената на гишето изгледа строго и четиримата.

— Добре — каза тя накрая. — Ще повикам охраната.

— О, стига! — възкликна Магда и вдигна ръце. — Сериозно ли?

Пийт доби самодоволно изражение. Жената вдигна слушалката към ухото си и набра някакъв номер. Погледна към Пийт.

— Да. Мисля, че е разумно вашият приятел да има ескорт, за да сме сигурни, че ще се качи на самолета. — После заговори в слушалката. — Гише единайсет. Може ли да изпратите служител на охраната тук, моля?!

Попълни и последните данни в самолетния билет и го подаде на Пийт заедно с паспорта. Към тях се приближи солиден на вид мъж от охраната.

— Трябва да сме сигурни, че този господин непременно ще стигне до изход петдесет и шест. Заповядайте, господине. Вашата бордна карта.

Когато Пийт се обърна, тя измърмори тихичко:

— Мухльо.

Уханието на прясно нарязани зелени подправки се носеше през прозореца на малката кухничка. Докато Фабиен и Клеман стояха един до друг и готвеха, Емил пренасяше една маса и столове през френските прозорци навън в малкото павирано дворче.

— Не тези столове, Емил. Нямах ли нещо по-удобно?

Фабиен беше необичайно напрегнат, кожата му бе порозовяла от усилията.

— Тези стават — отвърна Емил.

— И патешкото. Татко, нали не си забравил да мариноваш месото?

Емил и Клеман се спогледаха.

Клеман отиде до хладилника.

— Вече и синът ми си мисли, че може да ми каже как се готви патешко. Да, мариновал съм месото.

— Просто искам да е специално — отвърна Фабиен, докато отваряше едно чекмедже и започна да рови в него. — Перфектното традиционно френско меню. Да сложим ли малко лампички на дървото? Емил? Пазиш ли още онези коледни светлинки? Белите. Не искам цветни.

— Кутията е под стълбите — отвърна Емил.

Фабиен излезе пред погледите им. Появи се след минути, понесъл гирлянд от лампички, обзет от решителност. Отиде навън и се зае да ги закрепва по клоните, качен на масата, за да стигне високите места. После започна да пренарежда масата и столовете, оглеждайки ги от различен ъгъл, докато накрая остана доволен. А после отново ги размести, за всеки случай.

Клеман го гледаше внимателно.

— И това за жена, с която се е срещал два пъти — измърмори той.

— Не го спирай, Клеман — обади се Емил и му подаде малко чесън. — Знаеш какво означава това... — Двамата се спогледаха. — Никаква Сандрин повече!

Клеман се замисли, после рязко свали престилката си.

— Всъщност мисля да отскоча до рибния магазин и да купя малко стриди.

Емил продължи да реже с нови сили.

— Отлична идея. Аз ще приготвя моя „Тарт татен“^[2] с калвадос.

Вратата на бутика весело звънна, когато Нел отвори.

— Бонжур! — поздрави тя. — Трябва ми онази рокля. С ананасите.

Продавачката веднага си я спомни.

— Мадмоазел — бавно каза тя, — цената е същата. Ще бъде — как го казахте? — трийсет лири на обличане!

Нел затвори вратата зад гърба си. Тя сияеше и още усещаше вкуса на зрелите сливи в устата си.

— Ами, мислех си за онова, което ми казахте. Понякога човек просто трябва да прави това, което го кара да се чувства добре, нали?

Продавачката беше излязла иззад бюрото си още преди Нел да направи и крачка навътре.

— В такъв случай, мадмоазел, непременно трябва да имате и подходящо бельо за нея...

Малко повече от час след това Нел слезе по дървеното стълбище на хотел „Бон вил“, наслаждавайки се на начина, по който полата на зелената рокля с ананасите леко се полюшваше с всяка нейна крачка.

Поспря на последното стъпало да провери дали всичко е в чантичката ѝ и когато вдигна очи, забеляза, че Мариан я гледа. Рецепционистката вдигна брадичка и кимна одобрително.

— Изглеждате много добре, мадмоазел.

Нел отиде до нея и се наведе леко над бюрото ѝ, за да прошепне заговорнически:

— Купих си и бельо. Мисля, че ще се наложи да живея на хляб и сирене следващите два месеца.

Мариан подреди документите на бюрото си и се усмихна.

— Значи, вече сте почетна парижанка. Поздравления.

Тя излезе навън тъкмо когато Фабиен се появи на скутера си. Той спря и я огледа за миг, а тя му позволи, съзнавайки впечатлението, което създаваше. Протегна ѝ палтото, което беше взел от бара, и тя го взе. После сведе поглед и забеляза обувките му — от тъмносин велур и някак си безспорно френски.

— Много ми харесват обувките ти!

— Току-що ги купих.

— Днес ли?

— Нямаше как да сложа обувките си за работа.

Тя се намръщи.

— Защото ги полях с вино?

Фабиен я изглежда така, сякаш не е разбрала и дума от онова, което ѝ казваше.

— Не! Защото излизам на вечеря с англичанка в Париж.

Впери поглед в нея, докато не отвърна на усмивката му, и после слезе от скутера си, застопори го и протегна ръка.

— Тази вечер сме пеша. Не е далеч. Съгласна ли си?

Париж сякаш тихо жужеше в есенната вечер. Нел носеше палтото си в ръка, защото, макар да бе съвсем малко по-хладно, отколкото би ѝ се искало, тя страшно се радваше на роклята си с ананаси, а и защото подозираше, че така би постъпила една парижанка. Вървяха бавно, сякаш имаха цялото време на света, спираха да позяпат някоя витрина или да погледат особено красиво изваяна фасада на сграда над главите им. Нел за миг си пожела да може да запечата в бутилка тази вечер, това чувство.

— Знаеш ли — каза тя, — мислех си за снощи.

— И аз — каза Фабиен.

Нел го погледна.

Той бръкна в джоба си и извади малък катинар.

— Остави това. В лодката.

Нел го погледна, после сви рамене.

— О, хвърли го някъде. Вече няма значение, нали?

Докато се наведе да погали минаващо кученце, тя не забеляза как Фабиен го пъкна в джоба си.

— Е, за какво си мислеше? — попита той.

— За баща ти и лодката. — Тя се изправи. — Мислех си, че той не бива да се съревновава с онези големи туристически лодки. Трябва да направи нещо различно. Двамата го направете. Например индивидуални обиколки на Париж за влюбени. Можете да рекламирате по интернет, да покажете на хората всички прекрасни гледки, които показва на мен, да им разкажете историята. Може би дори да им предложите кошница за пикник с прекрасна храна и шампанско? Би било фантастично. Дори и само двамата с теб снощи... всичко беше много... — Гласът ѝ заглъхна.

— Мислиш, че е било романтично?

Тя внезапно се почувства глупаво.

— О, нямах предвид това...

Продължиха да вървят, без да се поглеждат, сякаш двамата се чувстваха странно неловко.

— Идеята е страхотна, Нел — каза Фабиен, може би, за да наруши мълчанието. — Ще кажа на баща си. Може би бихме могли да уредим нещо и с ресторанта.

— И трябва да направите наистина хубав уебсайт. За да могат хората да правят резервации онлайн от чужбина. Париж е градът на романтиката, нали така? И можете да го опишете толкова красиво.

Тя усети, че е необичайно словоохотлива, гласът ѝ звучеше уверено и ръкомахаше, докато вървяха.

— Бутикова разходка — каза той, обмисляйки идеята. Харесва ми. Нел, ти... ти правиш така, че всичко изглежда възможно. О! Пристигнахме! Добре, сега трябва да затвориш очи. Хвани ме за ръка...

Той спря в края на малък павиран площад. Нел затвори очи, но после внезапно ги отвори, когато чантата ѝ започна да вибрира. Опита се да не обръща внимание на телефона си, но Фабиен ѝ махна с ръка, давайки знак да го вдигне. Не искаше в този миг да ги прекъсват. Тя му се усмихна извинително и извади телефона си. И го загледа изумено.

— Наред ли е всичко? — попита след миг Фабиен.

— Наред е — отвърна тя, а после вдигна ръка към лицето си. — Всъщност знаеш ли... — каза тя. — Не. Мисля, че трябва да вървя. Наистина съжалявам.

— Да вървиш? — не разбра Фабиен. — Не можеш да си тръгнеш, Нел! Нощта едва започва!

Тя изглеждаше смаяна.

— Аз... много съжалявам. Има нещо...

Пресегна се за палтото и чантата си.

— Много съжалявам. Нещо... някой е дошъл да ме види. Аз трябва да...

Той сведе очи към лицето ѝ и видя отговора, изписан там.

— Имаш си приятел.

— В известен смисъл. Да. — Тя прехапа устни.

Фабиен се изненада от това колко разочарован се почувства.

— Дошъл е в хотела.

— Искаш ли да те заведе?

— О, не. Мисля, че мога и сама да стигна оттук.

Останаха за миг като парализирани. После той вдигна ръка и посочи.

— Добре. Вървиш право към църквата, ето там, после завиваш наляво и си на улицата на хотела ти.

Тя не можеше да срещне погледа му. Накрая все пак вдигна очи.

— Наистина съжалявам — каза тя. — Прекарах си страхотно. Благодаря ти.

Фабиен сви рамене.

— *De rien* — каза той.

За нищо, преведе си тя.

Но не беше нищо. Осъзна, че не може да поиска телефонния ѝ номер. Не и сега. Тя го погледна още веднъж после се обърна и си тръгна, вървеше бързо, почти тичаше по улицата към църквата, а чантичката се мяташе подире ѝ.

Фабиен я гледа дълго, после се обърна и сви зад ъгъл! В малкия вътрешен двор Емил стоеше в пълна униформа на сервитьор до малката маса, подредена за двама. Бутилка шампанско в кофичка с лед. Над нея, в клоните на дървото, проблясваха малките бели лампички.

— Тадаа! — възкликна Емил. — Вече си мислех, че никога няма да се появите! Бързо! Патешкото ще изсъхне. — Той погледна зад гърба на Фабиен. — Какво? Къде е тя?

— Трябваше да си тръгне.

— Но... къде? Каза ли й, че приготвихме всичко това...

Фабиен се отпусна тежко на единия от столовете. След миг се наведе напред и духна свещта на масата. Емил загледа приятеля си, после метна бялата кърпа през рамо дръпна другия стол.

— Добре. Ти. И аз. Дватама ще обиколим клубовете таз нощ.

— Не съм в настроение.

— Значи, ти ще пиеш, а аз ще танцувам. А после ще се прибереш у дома и ще напишеш нещо парещо и гневно за непостоянната природа на англичанките.

Фабиен го изгледа. Въздъхна, победен. Емил вдигна показалец.

— Но нека първо да прибера храната в хладилника. Можем да хапнем после. Стига, не ме гледай така! Патешкото струва шест и петдесет евро за килограм! — Вдигна стола, за да го прибере вътре. — Освен това, не ми се иска да признавам, но маринатата на баща ти е наистина страхотна.

[1] По дяволите! — Б.пр. ↑

[2] Популярен френски ябълков сладкиш. — Б.пр. ↑

10.

Той чакаше пред рецепцията. Седеше, разтворил крака, разперил ръце на облегалката на дивана, и не стана, когато я видя.

— Скъпа!

Тя се вцепени. Погледна към Мариан, която много съсредоточено се взираше в книгата си.

— Изненада!

— Какво правиш тук?

— Реших да превърна уикенда в Париж в една нощ в Париж. Пак става, нали?

Тя стоеше насред фоайето.

— Но нали каза, че няма да идваш?

— Знаеш ме какъв съм. Пълен с изненади. А и не можех да те оставя тук сама с тези любители на сиренето и жабешките бутчета!

Сякаш гледаше непознат пред себе си. Косата му беше твърде дълга, а избелялата тениска и джинси, които бе смятала за готини, сега изглеждаха мърляви в стилната обстановка на хотела.

Мислено се укори и си каза, че трябва да спре. Беше дошъл толкова отдалеч. Беше постъпил точно както искащо тя. Това все трябваше да значи нещо.

— Изглеждаш супер. Страшна рокля! Няма ли да ме поздравиш както трябва?

Тя се приближи и го целуна. Миришеше на тютюн.

— Извинявай. Аз... просто съм малко шокирана.

— Обичам да те държа нащрек, нали? Е, да приберем багажа ми и да излезем да пийнем, а? Или пък да си прекараме вечерта горе с румсървис? — Той се ухили и повдигна вежда. Нел забеляза рецепционистката с периферното си зрение. Тя го гледаше сякаш е нещо вонящо, което някой гост е домъкнал с подметките си на килима.

„Не се е обръснал“, помисли си тя. Даже не се беше обръснал.

— Тук нямат румсървис. Предлагат само закуска.

— Какво?

— Няма румсървис. В хотела.

— Навсякъде има румсървис — заяви Пийт. — Що за хотел е това?

Нел не смееше да погледне Мариан.

— Ами, тук нямат. Защото... защо ти е да ядеш в стаята, след като си в Париж?

Той сви рамене и стана от дивана.

— Добре. Все едно.

И тогава тя забеляза краката му.

— Какво? — попита той, забелязал вторачения ѝ поглед.

— Не си се преобул. — Той се намръщи и тя продължи: — Дошъл си на романтичен уикенд в Париж. По джапанки.

Сега той звучеше подразнен:

— И какво, да не ми кажеш сега, че в някой лъскав френски ресторант няма да ми сервират, защото съм по джапанки?

Нел се мъчеше да откъсне поглед от краката му.

— Какво има, Нел? Господи. Не съм очаквал такова посрещане.

Тя се опита да се стегне. Пое си дълбоко въздух и се усмихна леко.

— Добре — каза тя, като се постара да звучи помирително. — Прав си. Хубаво е, че дойде. Да се качим горе.

Двамата тръгнаха през фоайето. Но изведнъж Нел спря, замислена. Пийт се извърна, вече сериозно ядосан.

— Има нещо обаче — подхвана тя. — Аз... искам само да знам как така дойде в края на краищата? Каза ми, че няма да успееш. Такова беше съобщението ти. Съвсем ясно го пишеше.

— Ами... Не ми се искаше да те оставя сама тук. Знаем колко се страхуваш от разни неща. Особено когато плановете се променят така.

— Но нямаше никакъв проблем да ме оставиш сама в петък вечерта. И снощи.

Той, изглежда, се смути.

— Да. Ами...

Последва дълго мълчание.

— Какво... ами?

Той почеса глава, усмихна се с най-чаровната си усмивка.

— Виж, трябва ли сега да обсъждаме това? Преди малко слязох от самолета. Да се качим горе, да се потъркаляме в леглото, после да

разгледаме някоя забележителност. Да? Хайде, бейби. Билетът струваше цяло състояние. Да се позабавляваме.

Нел се вторачи в него и протегнатата му ръка. Доста неохотно му подаде ключа за стаята, той се извърна и тръгна да се качва по дървените стъпала, метнал сака си през рамо.

— Мадмоазел.

Нел се извърна замаяно. Беше забравила, че рецепционистката е там.

— Ваш приятел ви остави съобщение.

— Фабиен? — Не можа да прикрие вълнението в гласа си.

— Не. Една жена. Докато бяхте навън. — Тя подаде сгънат лист с логото на хотела.

Пийт пристига. Сритахме му задника. Съжаляваме, нямахме представа. Надяваме се останалата част от уикенда да мине добре. Триш. ХХХ

Нел се вторачи в бележката, после погледна към стълбището и накрая отново се обърна към рецепционистката! Помисли за миг, докато слушаше ехото от стъпките на Пийт по стълбището, после бързо напъха листа със съобщението в джоба си.

— Мариан? Бихте ли ми казали къде мога да хвана такси? — попита тя.

— С удоволствие — отвърна жената.

Имаше четирийсет евро в джоба си и хвърли двайсетачка на шофьора, след което изскочи от колата, без да я е грижа за рестото.

Барът беше претъпкан — плътна маса от тела, бутилки и приглушени светлини. Тя си проправи път, като се озърташе да зърне познато лице, замаяна от миризмата на пот и парфюми. Масата, на която бяха седели, беше заета от хора, които не познаваше. Не го виждаше никъде.

Тя се качи горе, където беше по-тихо и хората седяха на диванчета и си приказваха, но не беше и там. С мъка си проправи път

надолу по стълбите и отиде до бара, където им бяха сервирали напитки.

— Извинете! — Наложил се да почака, докато барманът ѝ обърне внимание. — Ехо! Приятелят ми, който беше тук. Виждали ли сте го?

Барманът присви очи, после кимна, спомнил си нещо.

— Фабиен?

— Да. Да! — Разбира се, че всички го познаваха.

— Тръгна си.

Тя усети как надеждите ѝ рухнат. Беше го изпуснала. Край. Барманът се наведе напред и сипа питие за друг клиент.

— *Merde* — тихо пророни тя. Чувстваше се смазана от разочарованието.

Барманът се появи до нея с питие в ръка.

— Можете да пробвате в „Уайлдкет“. Дватамата с Емил обикновено се озовават там накрая.

— „Уайлдкет“? Къде е това?

— Улица „Жантизом де...“ — гласът му бе заглушен от избухналия наблизо смях и той се извърна и се наведе напред, за да чуе следващата поръчка.

Нел изтича на улицата. Спря някакво такси.

— Спешен случай! — каза тя.

Шофьорът, азиатец, погледна в огледалото си за обратно виждане и зачака.

— „Уайлдкет“ — каза тя. — Улица „Жантизом...“ и още нещо. Моля ви, кажете, че я знаете.

Той се извърна назад.

— Какво?

— „Уайлдкет“. Бар. Клуб. Уайлд. Кет.

Тя повиши глас. Той само поклати глава. Нел закри лицето си с ръце и се замисли. После смъкна прозореца и викна към двама младежи, които стояха на тротоара пред бара.

— Извинете! Знаете ли къде е „Уайлдкет“? Бар „Уайлдкет“?

Единият кимна, повдигна брадичка.

— Искаш да ни заведеш ли?

Тя огледа лицата им — подпийнали, весели, открити — и реши да рискува.

— Защо не, ако знаете къде е. Къде е?

— Ще ти покажем.

Двамата младежи скочиха в таксито, ухилени широко и дружелюбни. Тя отказа предложението на по-ниския да седне в скута му, прие ментов бонбон от другия. Седеше. Притисната между двамата и вдъхваше миризмата на алкохол и цигарен дим.

— Клубът си го бива. Знаеш ли го? — Младежът, който ѝ бе отговорил първи, се наведе и сграбчи весело ръката ѝ.

— Не — отвърна тя.

Докато младежът обясняваше на шофьора на таксито накъде да кара, тя се облегна назад в колата с непознати и зачака да види къде ще се озове.

11.

— Още едно питие. О, стига. Тъкмо става весело. — Емил Тупна Фабиен по рамото.

— Не съм в настроение.

— Тя си имала приятел. Случва се! Стига, не увесвай нос. Познаваш я само от два дни.

— Почти не я познаваш — добави и Рене.

Фабиен не каза нищо, само отпи от бирата си.

— Твърде сериозно го приемаш, знаеш ли? Но виж — това означава, че си преодолял Сандрин. Значи, е хубаво! Ти си хубав мъж...

— Много хубав — добави Рене.

Фабиен повдигна вежда.

— Какво? — протестира Емил. — Не мога ли да оценя мъжката красота? Фабиен! Приятелю! Ако бях жена, щях да ти се нахвърля! Щях да потъна в дълбоките води на Фабиен. Щях да драпам със зъби и нокти да те имам. Какво?

— Прекали — обади се Рене.

— Добре. Е, за щастие на жените съм с други предпочитания. Хайде! Да вървим да си намерим други жени! Сега поне имаме повече от едно име, което да избягваме.

— Благодаря, Емил, но ще си довърша бирата и си тръгвам. На работа съм утре. Знаеш.

Емил сви рамене, вдигна бутилката си, после се извърна към момичето, с което говореше.

Непременно щеше да се случи. Фабиен гледаше как Емил се смее на нещо с червенокосата. Той я харесваше отдавна, но не беше сигурен дали тя отвръща на чувствата му. Но Емил не беше нещастен. Той просто продължаваше към следващото завоевание като някакво кученце. *Хайде! Да се забавяваме!*

„Не бъди такъв моралист — укори се мислено Фабиен. — По-добре, отколкото да увеси нос като теб.“

Изпита лек страх пред онова, което следваше. Дългите вечери в апартамента. Работата върху книгата, за която вече не бе сигурен, че си струва. Разочарованието от това, че Нел просто бе изчезнала. Самообвиненията, задето си бе въобразил, че това може да се окаже нещо по-различно. Не можеше да я вини — той изобщо не я беше попитал дали си има приятел. Естествено, че момиче като нея ще си има приятел.

Усети как настроението му става още по-мрачно и разбра, че е време да се прибира. Не искаше да угнетява и останалите. Тупна Емил по рамото, кимна за довиждане на другите и смъкна шапката си още по-ниско над ушите.

Излезе навън, качи се на скутера и се зачуди дали изобщо трябва да шофира след всичкия алкохол, който бе изпил. Запали и пое по улицата.

Беше спрял на ъгъла, за да нагласи якето си, когато чу някакво издрънчаване. Погледна надолу и забеляза, че малкият катинар на Нел е изпаднал от джоба му. Вдигна го и се загледа в него, докато изтриваше мръсотията от месинга. Наблизо, до парапета, имаше кош за отпадъци и той се зачуди дали да не го хвърли. И точно тогава чу изсвирването.

Последва го ново изсвирване.

Обърна се. Емил стоеше на тротоара сред тълпа от хора. Сочеше към някого и махаше на Фабиен да се върне.

Фабиен разпозна леко наклонената ѝ глава, стойката на тялото ѝ, с леко повдигната пета на единия крак, проблясъка на зелената ѝ рокля до Емил. Остана на мястото си за миг. После по лицето му се разля широка усмивка, той обърна скутера и тръгна към нея.

— Е — каза Емил, докато двамата стояха вперили поглед един в друг. — Това значи ли, че няма да хапна патешко?

12.

Вървяха ръка за ръка по пустите улици, покрай галериите и огромните стари сгради. Беше четири без петнайсет сутринта. Краката я боляха от танците, ушите ѝ още бучаха, а тя имаше усещането, че никога не е била по-малко уморена в живота си.

Когато излязоха от „Уайлдкет“, залитаха леко, опиянени от нощта, бирата, текилата и живота въобще, но някак си през изминалия половин час тя бе изтрезняла.

— Нел, нямам представа накъде вървим.

Не я интересуваше. Можеше да върви така завинаги.

— Ами, не мога да се върна в хотела. Пийт може още да е там.

Той леко я побутна с лакът.

— Нали делеше стаята с американката. Може би той не е чак толкова лош.

— Предпочитам американката. Даже и с хъркането ѝ.

Беше му разказала цялата история. Отначало Фабиен определено искаше да набие Пийт. Тя осъзна, леко гузно, че идеята доста ѝ допада.

— Сега ми е малко мъчно за Пийт — подхвърли Фабиен. Дошъл е чак в Париж за теб, а ти хукваш нанякъде с любител на сиренето и жабешките бутчета.

Нел се ухили.

— Аз изобщо не го съжалявам. Не е ли ужасно от моя страна?

— Ти явно си много жестока жена.

Тя се сгуши до него.

— О. Ужасно.

Той я прегърна.

— Знаеш ли, Нел, сигурен съм, че вероятно ще откажеш, но искам да ти го кажа пак — можеш да дойдеш с мен. Ако искаш.

Тя внезапно чу гласа на майка си в главата си: „Ще идеш в дома на непознат мъж? В Париж?“.

— Би било чудесно. Но няма да спя с теб. Имам предвид, мисля, че си страхотен, но...

Думите ѝ заглъхнаха в нощта.

— Но не ме познаваш. А и двамата сме на погрешното стъпало в твоята стълбица на разделите.

Пръстите ѝ стиснаха малкото листче с кода за вратата на хотела в джоба ѝ.

— Е, става ли? Да дойда с теб в апартамента ти?

— Това е твоят уикенд в Париж, Нел.

Каза ѝ, че апартаментът му е само на десетина минути пеш. Тя нямаше представа какво ще стане после. Беше адски вълнуващо.

Фабиен живееше на най-горния етаж в тясна и висока сграда, която гледаше към вътрешен двор. Стъпалата бяха облицовани със светъл камък и стълбицето миришеше на старо дърво и препарат за полиране. Качиха се мълчаливо. Той я беше предупредил, че в останалите апартаменти живеят възрастни дами. Ако вдига шум след десет вечерта, на другата сутрин те идваха да чукат на вратата му и да се оплакват. Но той нямаше нищо против, както ѝ беше казал. Апартаментът му беше евтин, защото собственикът на имота бил твърде мързелив, за да го осъвремени. Сандрин изобщо не го харесвала, бе добавил той.

Когато стигнаха до най-горната площадка на стълбите, тя се стегна.

— Фабиен? — попита тя. — Нали нямаш книги за серийни убийци?

Той отвори вратата ѝ я покани да влезе. Нел спря на прага и се огледа.

Апартаментът на Фабиен представляваше едно голямо помещение с огромен прозорец, който гледаше към покривите насреща. Имаше бюро с купчини листи, а над него бе окачено старинно огледало. Подът беше от дърво. Вероятно е било боядисано преди време, но вече беше бледо и безцветно. В единия край имаше голямо легло, малко диванче до стената, а третата стена беше покрита със снимки, изрязани от списания.

— О — възкликна той, когато забеляза погледа ѝ. — Направих го като студент. Прекалено ме мързи, за да ги махна.

Всичко — бюрото, столовете, снимките, бе странно и интересно. Тя се разходи наоколо, загледа се в препарираната врана на една лавица, в откритата лампа, която висеше от тавана, в колекцията от камъчета до вратата на банята. Телевизорът беше малък и квадратен и изглеждаше поне на двайсет години. На полицата имаше шест чаши и купчина различни чинии.

Той потри глава.

— Още е пълен хаос. Не очаквах...

— Красиво е. Просто е... вълшебно.

— Вълшебно?

— Аз... харесва ми. Как подреждаш нещата. Всичко изглежда така, сякаш е част от някаква история.

Той примигна и я погледна. Струваше му се, че вижда дома си с нови очи.

— Извини ме за момент — каза той. — Трябва само... — Махна към банята.

Вероятно беше за добро. Чувстваше се безразсъдна, сякаш се бе превърнала в човек, когото не познава. Свали палтото, приглади леко роклята си и бавно прекоси стаята, докато не се озова пред прозореца. Покривите на Париж, тъмни и огрени от луната, бяха като обещание.

Погледна купчината листи с надраскани бележки върху напечатаните редове. Някои бяха мръсни, покрити с отпечатащи от нечий подметки. Взе един и се опита да намери познати думи върху него.

Когато той най-сетне излезе от банята, тя държеше четвъртата страница и ровеше из купчината за липсващата пета.

— Преведи ми го — помоли тя.

— Не. Не струва. Не искам да го чета...

— Само тези страници. Моля те. За да мога после да кажа: „Когато бях в Париж, истински писател ми чете своята творба“. Като част от моето приключение в Париж.

Той я погледна, сякаш не можеше да ѝ откаже нищо. Тя направи умолителна физиономия.

— Не съм го показвал на никого.

Тя потупа диванчето до себе си.

— Може би е време.

Фабиен отиде до прозореца и го отвори.

— Хайде тогава. Твоето парижко приключение се нуждае от парижки покрив.

— Искаш да седна на покрива! — Нел надникна навън, но той вече прекрачваше перваза. — Добре!

Нел и Фабиен седяха на перваза. Полуизпита бутилка вино стоеше до тях. Той ѝ четеше, като гласът му пресекваше, докато превеждаше на английски. Главата ѝ беше облежната на рамото му.

— „Защото той вече знаеше, че това е нещото, което ще ги раздели. И че дълбоко в себе си тя го е знаела от самото начало, като човек, който упорито не обръща внимание на растящия плевел, докато не му закрие слънцето.“

— Не можеш да спреш — каза Нел, когато той спря.

— Другите страници липсват. Както и да е, вече ти казах, че не струва.

— Но ти не можеш да спреш. Трябва да си спомниш какво си написал, всички промени, които си направил, и да го изпратиш на издател. Много е хубаво. Трябва да станеш писател. Е, ти вече си писател. Просто още нямаш издадена книга.

Той поклати глава.

— Истина е. Това е... хубаво. Мисля, че... само как пишеш за жената. За това какво чувства, как вижда нещата. Видях себе си в нея. Тя е...

Фабиен я погледна изненадан. И сякаш без да знае какво прави, тя се наведе напред, обхвана лицето му с длани и го целуна. Беше в Париж, в апартамента на мъж, когото не познаваше, но никога в живота си не бе правила нещо, което да ѝ се струва по-малко рисковано. Ръцете му я прегърнаха и тя усети как я притегля към себе си.

— Ти си... *прекрасна*, Нел.

— И всичко, което казваш, звучи по-добре, защото е на френски. Може би ще започна да говоря с фалшив френски акцент до края на живота си.

Той наля по чаша вино и на двамата и останаха да седят там, загледани един в друг, усмихнати широко. Разговаряха за работата си и за родителите си, коленете им се докосваха, облягаха се един на друг.

Той ѝ довери, че тази вечер го е освободила от Сандрин. Тя му разказа за Пийт и се разсмя, когато си представи как той стига до стаята и се обръща, за да види, че нея я няма. Дватама си представиха как американката се появява сега в стаята, докато Пийт е там, и продължиха да се смеят.

— Знаеш ли... когато Сандрин ме напусна, мислех, че съм обречен. Снощи, докато танцувахме, осъзнах, че просто съм бил объркан. Погрешно съм приел чувството за нещастие.

Нел сплете пръсти с неговите.

— Е добре, когато Пийт не се появи този уикенд, ми се искаше да умра. Мислех си, че всички ще ми се подиграват до края на дните ми. Нел, момичето, което беше зарязано в Града на светлината.

— А сега? — тихо попита Фабиен.

— Чувствам се... — отвърна Нел, докато проследяваше с пръст линиите по дланта му, — ... влюбена в цял един град.

В един момент той ѝ помогна да влезе обратно през прозореца. Тя отиде до банята и се загледа в отражението си в огледалото. Кожата ѝ сивееше от умора. Косата ѝ бе ужасно рошава, гримът ѝ отдавна се бе изтрил. И въпреки това сияеше — изглеждаше радостна и пълна с енергия.

Когато излезе, забеляза, че той чете бележника ѝ. Чантата ѝ беше на пода.

Спря на място.

— Какво правиш?

— Какво е това? — Той показа списъка ѝ.

„Причини да остана в стаята си тази вечер“.

— Аз съм сериен убиец? Може да поискам да правя секс с теб?

Той се смееше, но беше и леко шокиран.

— О, боже. Не исках да го виждаш.

Цялата се бе изчервила.

— Изпадна от чантата ти. Исках само да го прибера. „Ще трябва да се преструвам на импулсивна.“ — Той я погледна изненадан.

Тя се засрами ужасно.

— Виж. Аз не съм такава, за каквато ме мислиш. Или поне не бях. Не съм импулсивна. За малко изобщо да не изляза тази вечер, защото дори мисълта за шофьори на таксите ме плаши. Оставих те да си мислиш, че съм различен човек. Аз... съжалявам.

Той прегледа списъка, после отново вдигна очи. Беше готов да се разсмее.

— Кой казва, че си различна?

Тя чакаше.

— Някоя друга ли танцуваше върху онзи бар? Или ме издирваше из Париж в такси с непознати мъже? Или остави приятеля си в хотелската стая, без дори да му каже, че си тръгва?

— Бивш приятел — поправи го Нел.

Той протегна ръка и тя я пое. Остави се да я притегли към себе се. Седна върху коленете му и се вгледа в красивото му, добро лице.

— Мисля, че ти си точно тази жена, Нел от Англия. Ти си тази, която искаш да бъдеш.

Навън просветляваше. Целунаха се отново, може би продължаваше вечно, вече не бе сигурна колко дълго. Реши, че все още е доста пияна, в крайна сметка. Седеше и устните ѝ почти докосваха неговите, докато галеше с върховете на пръстите си лицето му.

— Това е най-хубавата нощ в живота ми — тихо каза тя. — Чувствам се така... сякаш едва сега се събуждам.

— Аз също.

Отново се целунаха.

— Но мисля, че трябва да спрем — каза той. — Опитвам се да бъда джентълмен и да не забравям какво ми каза. И не искам да си мислиш, че съм сериен убиец или секс маниак. Нито пък...

Нел сплете пръсти с неговите.

— Твърде късно е — каза тя и го издърпа от дивана.

13.

Още преди да отвори очи напълно, Фабиен знаеше, че нещо е различно. Нещо се бе променило, вече не усещаше онова огромно бреме, което го бе притискало всеки ден от момента на събуждането. Примигна, устата му бе пресъхнала, надигна се на лакът. Нищо в стаята не изглеждаше различно, но определено имаше махмурлук. Опита се да проясни съзнанието си и тогава чу звука на течаща вода под душа.

Предишната нощ бавно се върна в съзнанието му.

Отпусна се обратно на възглавницата за минута и остави събитията да се подредят в главата му. Спомни си момичето, танцуващо на бара, дългата разходка из Париж, утрото в прегръдките ѝ. Спомни си смеха, бележника със списъци, сладката ѝ усмивка, кракът ѝ върху неговия.

Надигна се от леглото, навлече джинси и първия попаднал му пуловер. Отиде до машината за кафе и я напълни с вода, после изтича надолу по стълбите до пекарната, за да купи кроасани. Когато се върна, отвори вратата тъкмо когато Нел излизаше от банята, облечена в зелената рокля от предната вечер и с мокра коса, падаща по раменете ѝ. За момент останаха неподвижни.

— Добро утро — каза той.

— Бонжур — отвърна тя.

Тя явно го наблюдаваше как ще реагира. Когато той се усмихна, му отвърна със също толкова широка усмивка.

— Трябва да се върна в хотела и да си хвана влака. Вече е... доста късно.

Той погледна часовника си.

— Така е. Аз съм на работа. Имаш ли време за кафе? Нося кроасани. Не може да си тръгнеш от Париж без кафе и кроасан.

— Имам малко време, ако и ти имаш.

Държаха се малко сковано един с друг, разбирателството им от предната нощ бе избледняло. Седнаха отново на леглото, върху

покривката, и двамата облечени, достатъчно близо един до друг, като приятели, но без намек за нещо повече. Тя отпи глътка кафе и затвори очи.

— О, страхотно е — каза тя.

— Мисля, че всичко има страхотен вкус тази сутрин — каза той и двамата се спогледаха. Той ядеше бързо, беше по-гладен, отколкото се бе усещал седмици наред, докато не забеляза, че е изял по-голямата част, и спря, за да ѝ предложи на нея кроасан, който тя отказа. Навън се носеше камбанен звън от църквата и лай на дребно кученце.

— Мислех си — започна той, докато още дъвчеше. — Хрумна ми идея за нова история. Разказва се за момиче, което прави списъци за всичко.

— О, не бих написала подобно нещо — каза тя и го погледна иронично. — Кой би повярвал в това?

— Историята си я бива. Тя е страхотен човек. Но е може би, прекалено предпазлива. Трябва да претегли внимателно всичко...

— „За“ и „против“. Предимства и недостатъци.

— „За“ и „против“. Харесва ми този израз.

— И какво се случва с нея?

— Още не знам. Нещо я изважда от релсите.

— *Буф!* — възкликна тя.

Той се ухили, облиза трохите от пръстите си.

— Да. *Буф!*

— Ще трябва да я направиш много красива.

— Няма нужда да я разкрасявам. Тя е красива.

— И невероятно сексапилна.

— Само да я видиш как танцува върху бара, и ще разбереш.

Протегна ръка и ѝ подаде парче кроасан в устата, а след това се целунаха. После продължиха с целувките. И внезапно кроасаните, работата и влакът бяха напълно забравени.

Фабиен спря пред хотела на уличката зад „Риволи“. Улиците бяха изненадващо пусати. Неколцина туристи се разхождаха и правеха снимки на фасадите. Той закъсняваше за работа, но в ресторанта имаше малко клиенти в понеделник сутрин, само редовни посетители, които идваха да поседят с кучето си или с вестника, или пък туристи,

които си убиваха времето, докато дойде часът им за заминаване. Но после се пълнеше с хора, а към четири часа вече нямаше свободни места.

Седналата зад него Нел свали ръце от кръста му. Слезе от седалката и застана до скутера. Свали каската и му я подаде, после разроши косата си, която бе залепнала за главата ѝ под каската, и сега стоеше загърната в палтото си и с омачканата зелена рокля.

Изглеждаше уморена и рошава и му се прииска да я прегърне здраво.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам до гарата? Ще се справиш ли дотам? Помниш ли какво ти казах за метростанцията?

— Вече закъсняваш за работа. Ще намеря метрото.

Двамата се вторачиха един в друг. Тя пристъпи от крак на крак, чантичката ѝ се люшна отпред. Фабиен вече не знаеше какво иска да каже. Свали каската си и потърка глава.

— Ами... — подхвана тя.

Той чакаше.

— Най-добре да ида да си взема куфара. Още е горе. — Мачкаше в ръце дръжката на чантата си.

— Ще се справиш ли? С този Пийт? Не искаш ли да се кача с теб?

— О, мога да се оправя с него. — Тя смръщи нос, сякаш Пийт изобщо не беше важен. Фабиен искаше да я целуне.

И не можа да се сдържи.

— Е... Нел от Англия. Ще... се чуем ли пак?

— Не знам, Фабиен от Париж. Всъщност не знаем нищо един за друг. Може да нямаме нищо общо помежду си. И живеем в различни страни.

— Вярно е.

— От друга страна, имахме две идеални ноци в Париж. Би било жалко да ги съсипем.

— Това също е вярно.

— Ти си зает човек. Имаш работа и цяла книга за писане. И наистина трябва да я напишеш. Много бързо. Нямам търпение да разбера какво се случва с онова момиче.

Нещо бе станало с лицето ѝ, имаше някаква деликатна промяна. Изглеждаше спокойна, щастлива, уверена. Той се запита как е

възможно да се случи само за четирийсет и осем часа. Щеше му се да знае какво да ѝ каже. Ритна леко бордюра, като се питаше как човек, който се гордее, че има дар слово, сега не може да намери и една дума. Тя погледна през рамо към хотела.

— О! — Тя бръкна в чантата и извади бележника си, след което му го подаде. — Ето. Материал за книгата ти. Мисля, че вече не ми трябва.

Той го огледа, после внимателно го пъхна под якето си. Тя се наведе и отново го целуна, докосвайки го с длан по бузата.

— Довиждане, Фабиен — каза тя и отстъпи назад.

— Довиждане, Нел.

Двамата се гледаха, застанали на пустия тротоар, докато накрая, след като повече не можеха да издържат, той сложи каската си. С рев на скутера и махване на ръка той потегли към улица „Риволи“.

14.

Нел още се усмихваше, когато влезе в хотела. Рецепционистката беше зад полираното си бюро. Нел се зачуди дали жената има свой дом, или просто спи тук, права зад бюрото си, като жирафите. Помисли си, че би трябвало да се смути, задето се появява с роклята си от предната вечер, но откри, че не може да престане да се усмихва.

— Добро утро, мадмоазел.

— Добро утро.

— Предполагам, че сте имали приятна вечер?

— О, да — потвърди тя. — Благодаря. Париж е... толкова повече, отколкото някога съм си представяла.

Жената кимна леко и се усмихна заговорнически на Нел.

— Много се радвам да го чуя.

Нел си пое дълбоко въздух и обърна поглед към стълбите. Това беше моментът, от който се страхуваше. Колкото и смело да се държеше пред Фабиен, тя съвсем не изгаряше от желание да се изправи пред обвиненията на Пийт или гнева му. Тайничко се чудеше дали не е направил нещо ужасно с куфара ѝ. Не приличаше на човек, който би направил подобно нещо, но никога не се знаеше. Стоеше и събираше смелост да се качи до стая четирийсет и втора.

— Да ви помогна ли с нещо, мадмоазел?

Тя извърна глава и се усмихна.

— О. Не. Аз... хм, трябва просто да се кача и да поговоря с приятеля си. Той може... да е малко сърдит, след като не го включих в плановете си за вечерта.

— Тогава съжалявам, че трябва да ви го кажа, но той не е тук.

— Не?

— Правило на хотела. След като излязохте, осъзнах, че не можем да оставим човек, който не е резервирал стаята, да я използва. А стаята е на ваше име. Затова Луи го помоли да си тръгне.

— Луи?

Тя кимна към портиера, който бе с размерите на трикрилен гардероб. Мъжът тъкмо буташе количка, натоварена с куфари. Когато чу името си, той кимна за поздрав.

— Значи, моят приятел не е нощувал в стаята?

— Не. Насочихме го към младежко общежитие близо до Бастилията. Опасявам се, че не беше особено доволен.

— О! — Нел закри уста с ръка. Мъчеше се да потисне смеха си.

— Извинявам се, мадмоазел, ако това ви причинява някакво неудобство. Но той не беше включен в резервацията, а и не пристигна заедно с вас, затова, след като си тръгнахте... Беше въпрос на сигурност. — Нел забеляза, че устните на рецепционистката също леко потрепваха. — Правило на хотела.

— Правило на хотела. Разбира се. Много е важно да се спазват правилата на хотела — каза Нел. — Добре. Хм. Благодаря ви много.

— Ключът ви. — Подаде ѝ го жената.

— Благодаря.

— Надявам се, че престоят ви тук е бил приятен.

— О, много. — Нел стоеше пред жената и се бореше с желанието си да я прегърне. — Много ви благодаря. Ще го запомня... завинаги.

— Много се радвам да го чуя, мадмоазел — заяви рецепционистката и най-сетне се върна към книжата на бюрото си.

Нел се качваше бавно по стъпалата. Тъкмо си беше включила телефона и съобщенията се появяваха с лек звън, едно след друго, като в последните имаше много главни букви и удивителни знаци. Повечето прегледа само набързо и ги изтри. Нямахме смисъл да си разваля доброто настроение.

Но последното бе от десет сутринта, от Магда.

Добре ли си? Всички отчаяно чакаме новини. Пийт изпратил на Триш много странно съобщение снощи и вече не знаем какво става.

Нел спря пред вратата на стая четирийсет и втора с ключ в ръка, заслушана в камбаните, които огласяха Париж, и гласовете на французите, които си говореха във фойето на хотела. Вдъхна аромата на препаратите за полиране, на кафе и миризмата на собствените ѝ, леко

замърсени вече дрехи. Остана така за момент и си припомни всичко, след което върху лицето ѝ грейна усмивка. Изпрати съобщение:

Прекарах най-страхотния уикенд за всички времена.

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Лилиан беше с новия си малиновочервен клин, който беше втори сред фаворитите ѝ. Вървеше по алеята като леко, пухкаво фламинго, с широка усмивка на лицето. Вече Имаше цял гардероб с нови спортни екипи, откакто бе започнала да посещава фитнеса на ъгъла, близо до новата къща. Нел я взимаше на път за работа и я водеше там три пъти седмично — веднъж за аква аеробика, веднъж за йога и веднъж за бокс.

Тя стигна до колата на Нел и вдигна ръка, в която стискаше пластмасова бутилка.

— Извинявай, забравих си бутилката. Знаеш ли, че днес се занимавахме с кикбокс?

— Браво! — възкликна Нел, която още се опитваше да свикне с тази нова версия на майка си.

— Кой да предположи, че ще ме бива да удрям разни неща? — продължаваше Лилиан, докато закопчаваше колана на седалката си. — Лука каза, че ако стана още по-добра, ще ме прехвърли в групата по тайбокс. Там се бият сериозно. — Обърна се и погледна дъщеря си. — Кажй сега. Направи ли резервация за пътуването до Париж?

— Не. Хей, казах ли ти, че ме извикаха на интервю за онова повишение? — Нел излезе с колата на главния път. — Стискай ми палци. — Тя започна да изрежда предимствата на новата работа, но Лилиан не я слушаше.

— Не разбирам защо просто не се върнеш там — мърмореше майка ѝ и поклащаше глава. — Човек има един живот.

— Казва го жената, която получаваше сърцебиене само като изляза с колелото до пощата.

Лилиан свали сенника над седалката си и стисна устни, загледана в отражението си в малкото огледалце.

— Миличка, има голяма разлика между това да искаш някой да е в безопасност и това той да не прави нищо.

Нел даде мигач и зави наляво.

— Е, аз правя куп неща. Освен това смятам, че понякога е хубаво просто да си спомняш нещо, както е било. Три прекрасни дни в Париж. Три идеални, романтични дни. Да се върна там би било...

— Е, така няма да се уредиш със секс.

Нел натисна спирачки. Извърна глава и зяпна майка си.

— Какво? — възкликна Лилиан. — Вашето поколение не е измислило секса, да знаеш. Ти си млада! Нищо не ти виси! Още можеш да носиш миниатюрно бельо! А и господин французинът звучеше просто прекрасно. По-добре от онзи непрокопсаник, Пийт Уелш, във всеки случай. — Тя се замисли за миг. — Имай предвид, че и един от смахнатите серийни убийци на Черил беше по-добър от Пийт Уелш. Виж, предизвикваш задръстване. Трябва да продължим.

Когато стигнаха до фитнеса, Нел спря на паркинга близо до вратата и изчака майка ѝ да си вземе сака от колата.

— Ще ти звънна довечера — каза Нел.

— Помисли върху думите ми.

Лилиан слезе от колата. Надникна обратно през отворената врата, а изражението ѝ бе едновременно нежно и сериозно.

— Нел, ще ти кажа нещо. След като баща ти загина, знам, че изпаднах в нещо като дълбок зимен сън. Аз просто... не знам, заседнах на място... и преди да се усетя, това се превърна в навик. Когато се върна от Париж преди всичките тези месеци, ти беше толкова различна, сияеща и жива, че си казах: „Господи. Човек има един живот. Само един шанс!“. Затова не бъди като мен, скъпа. Не пропилявай десет години от живота си в тревоги какво може да се случи. Никой от нас не може да си позволи да губи време...

Очите на Нел неочаквано се изпълниха със сълзи и тогава Лилиан добави:

— Освен това, яйчниците ти няма да останат използвани завинаги. Също като онези праскови, които си купуваш в супермаркета и които уж трябвало да узреят вкъщи. Гледаш ги такива твърди, а съвсем скоро се оказват сбръчкани и стават само за боклука. Не е зле да вземеш предвид и този фактор, докато обмисляш...

— Тръгвам вече, мамо — каза Нел.

— Помисли си, миличка! — подвикна Лилиан и затвори вратата.
— Обичам те!

Всеки вторник Нел се срещаше с момичетата за обяд в парка. Малко бе прохладно, като се имаше предвид, че бе началото на май, но те обичаха да седат на някоя от масите в парка и да насърчават настъпващата пролет, като хапват сандвичите си навън.

— Ще ходим ли в „Тексас грил“ довечера? — попита Магда. Беше с махмурлук и бе избутала настрани сандвича си с яйце, а сега оглеждаше замислено един мускулест тренъор на кучета.

— Не знам — обади се Нел. — Мислех си дали да не направим нещо друго.

— Но нали е вторник — каза Магда.

— Е и? Знаете ли, че има безплатен концерт в общинския център?

— Концерт?

— Някакъв оркестър от Австрия. Свирят безплатно. Можем първо да идем там, а после да пийнем бира, нали? Би било хубаво да направим нещо по-различно. Да разширим хоризонта си малко!

Магда и Сю се спогледаха.

— Хм... добре — съгласи се Магда и вдигна яка.

— Но във вторник предлагат две порции ребърца на цената на една в „Тексас грил“ — обади се Сю.

— Ооо. И правят онзи страхотен сос за барбекю — допълни Триш.

— Гадост — изпухтя Магда, като хвърли поглед през рамо, за да види дали опашката пред кафе-павилиона е намаляла малко. — Тогава да идем на концерт друг път.

Същия следобед стоеше до копирната машина и приготвяше копия на материалите за презентацията по-късно, когато край нея мина шефът ѝ. Забави крачка и леко наклони глава към нея.

— Не мога да кажа нищо официално засега, Нел. Но би трябвало да сме готови да обявим нещо до петък. — Той потупа носа си. — Всяка организация има нужда от баланс и всички сме съгласни, че ти ще бъдеш онзи надежден кадър, който ни е нужен, за да компенсираме някои... по-непредвидими елементи във фирмата, нали така?

— Благодаря ви, сър — каза Нел.

— Това е голяма отговорност — напомни той, изправяйки се. — Предполагам, че ще ти е нужно време да претеглиш всички „за“ и „против“.

Тези думи я удариха като гръм. Нел се вторачи в него. Той ѝ протегна ръка и след като тя я пое и стисна, той се извърна и се отдалечи.

Нел стоеше, в главата ѝ бучеше и тя стискаше вяло разпечатките си.

След минути се озова до бюрото си. Погледна през рамо леко гузно, после отвори браузъра на компютъра си и написа: „Разходки с лодка в Париж“. Прегледа набързо намерените резултати, докато намери онзи, който търсеше: „Разходка с лодка «Розата на Париж»“. Наведе се към екрана, кликна върху връзката и се загледа в образите, които се появиха пред нея. „Превърнете вашето пътуване до Града на светлината в символ на вашата любов. Насладете се на интимна разходка за двама по най-романтичната река на света. Ние предлагаме пикник с първокласна храна и шампанско, както и нашите познания за най-красивите забележителности на Париж — вие просто елате двама!“, гласеше текстът върху изчистен черно-бял фон. Снимката към текста беше на Фабиен, прегърнал през рамо усмихнатия си баща. Нел се усмихна и впери замечтан поглед за миг. „Резервирайте сега за септември! Резервациите са строго ограничени заради големия интерес.“

Тя подскочи, когато секретарката на господин Нилсън се появи зад нея.

— Готови са за теб, Нел — каза тя. — Това изглежда приятно. Почивка ли планираш?

Нел стоеше пред презентацията си на „Пауърпойнт“ и приключваше лекцията си. Пред нея седяха двайсет и двама завършващи студенти, повечето я гледаха внимателно и само понякога си поглеждаха телефоните.

— И така, да обобщим — продължи тя, стиснала длани, оценката на риска играе съществена роля и помага на фирмите да разберат и управляват риска, за да бъдат избегнати проблемите и да бъдат

използвани възможностите... Благодаря ви за отделеното време. И приятна обиколка на фабриката!

С дежурна усмивка на лице, тя стана и понечи да излезе. Но имаше нещо в изпълнените им с очакване погледи, в свежите им лица, в това как тя бе изнесла същата лекция, която изнасяше веднъж месечно през изминалите четири години и половина. Тя вдигна показалец.

— Всъщност искам да перифразирам това. Разбира се, пожелавам ви приятна обиколка на фабриката, ако това ви е интересно. Но знаете ли, вие сте млади. Трябва да помислите много сериозно дали това е пътят, който искате да поемете. Има много алтернативи. Наистина, толкова много. Сериозно ли искате да се катерите по корпоративната стълбица на... колко, на двайсет и една, двайсет и две? Да идвате тук точно в осем и трийсет всяка сутрин и да си оставяте сакото на стола, когато изтичате навън за кафе, и да ядете все едни и същи сандвичи всеки ден? Шунка с ръжен хляб! С крема сирене! След като дори не харесвате крема сирене? Не трябва ли да танцувате по баровете и да носите неподходящи обувки на ново място, и да опитвате нова храна, която ви плаши? — Тя огледа залата. — Кой от вас някога е танцувал върху бар?

Две глави се обърнаха колебливо. Две ръце се вдигнаха.

— Браво! — аплодира ги Нел. — Затова помислете — наистина ли искате да прекарате най-хубавите си години в това да отбелязвате точки в куп одобрени от качествения контрол карти? Сериозно?

Тя се взря в слисаните им лица. После се обърна и забеляза господин Нилсън, чиято уста бе леко отворена, и се съвзе.

— Ако искате, чудесно! Попълнете формуляра ни за кандидатстване за работа на излизане! И... хм... не забравяйте да си сложите предпазна каска!

Нел хукна навън от стаята, докато мислите ѝ препускаха лудо. До нейната кабинка стояха двама колеги. Замълчаха, когато тя се приближи.

— Чух, че си получила повишението, Нел. Поздравления.

— Така е — потвърди Нел, докато събираше нещата си от бюрото. — Но няма да го приема.

— Защо? — попита Роб. — Защото няма „Здраве и безопасност“ в титлата ли?

— Не. Имам нужда да го премисля внимателно.

Двамата мъже се засмяха, сякаш това бе най-смешното нещо, което бяха чували някога. Нел стоеше и ги чакаше да спрат.

— Всъщност — каза тя — реших да избягам в Париж и да правя див секс със случаен сервитър, когото срещна там. Като последния път, когато ходих. Приятен ден, господа!

Тя им се усмихна мило, вдигна кутията с вещите си пред гърдите и направо хукна към изхода, подпряла телефона си с брадичка.

— Мамо? — обади се тя. — Чакам те да дойдеш в туристическото бюро, когато получиш това съобщение. Онова, което е срещу работата ми.

Клеман и Фабиен свалиха кошницата от багажника на скутера и я занесоха до лодката, където я поставиха внимателно в предната част.

Беше ясен, свеж ден, слънцето се отразяваше във водата, сякаш се извиняваше за отсъствието си през дългите зимни месеци.

— Ти взе ли розите? — попита баща си Фабиен.

— Взех ги — отвърна Клеман, докато проверяваше спасителните жилетки. — Но не знам дали трябва да слагаме рози днес.

— Защо? О, тези сандвичи ухаят невероятно. Отлична работа, татко.

— Емил ги пригответи. И мисля, че днес е ден на лесбийките. Мислех си, дали пък розите не са твърде традиционни. Може би ще искат нещо... по-съвременно.

— Лесбийски рози? — каза Фабиен и се наведе рязко, когато баща му замахна към него с една от спасителните жилетки.

— Шегувай се колкото си искаш, Фабиен — заяви Клеман. — Детайлите са важни.

— Това е разходка с „Розата на Париж“, татко. Върви с рози. Добре. Тръгвам. Ще се видим в четири. Надявам се да мине добре!

Докато синът му се качваше на скутера си, Клеман го гледаше замислен.

— Лесбийски рози — мърмореше под нос той. — Откъде да намеря лесбийски рози?

Нел и майка ѝ вървяха към малкия павилион, където бе завързана „Розата на Париж“. Нел гледаше в телефона си, а после вдигна очи и се усмихна.

— Ето я! Не е ли прекрасна?

— О! — възкликна Лилиан. — Наистина е сладка. Докато слизаха към кея, Клеман се приближи към тях с протегнатата ръка.

— Дами? Добър ден. Казвам се Клеман Тибо. Позволете ми да ви приветствам на борда на нашата лодка. Надявам се престоят ви в Париж досега да е бил приятен? — Той помогна на Лилиан да се качи на борда, после протегна ръка на Нел, която се взираше в павилиона. — Днес ще ви покажем най-красивите гледки на Париж. Слънцето грее и вие ще се влюбите в нашия град и повече няма да искате да се приберете у дома. Мога ли да ви предложа чаша шампанско?

Нел потръпна заради майка си, която беше пила до четири сутринта с Луи портиера, но Лилиан прие с благодарност.

— О, благодаря. Вече го обожавам!

Нел се озърна наоколо. Тя остана права дори и когато майка ѝ прие чашата, като през цялото време оглеждаше хората край кея, търсейки познато лице.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадмоазел? — попита Клеман, който застана до нея.

— О. Не — отвърна Нел. — Аз само... На вашия уебсайт... бяхте двама... двама?

— О. Имате предвид сина ми. Той не е на работа днес. Но мога да ви уверя, че имам дългогодишен опит в показването на най-красивите забележителности на Париж. Няма да бъдете разочаровани. Ето...

Нел се опита да се усмихне, когато ѝ подаде чашата. После той се наведе и с пресилена любезност подаде на Лилиан една роза. Тя я взе, подуши я, възкликна колко с красива.

— Харесвате ли рози? — попита Клеман.

— Разбира се! — възкликна Лилиан. — Кой не ги харесва?

— О... човек никога не знае. Но това е хубаво. Ако и двете сте се настанили удобно, да потегляме.

Нел и майка ѝ слушаха разказите на Клеман, докато той им показваше забележителностите край Сена, говореше им за менюто, което бе приготвил, коментираше необичайната неподвижност на водата. Лилиан изпи още две чаши шампанско набързо и доста се развесели. Нел си даваше вид, че слуша, но вниманието ѝ често се отклоняваше към брега, сякаш така можеше да накара лицето му да се появи в тълпата. Лилиан се наведе към нея.

— Можеш да идеш до онова кафене. Сигурно е там.

— Може би — отвърна Нел и се загледа в ръцете си.

— Може би? Не бива да се отказваш сега.

Нел отпи глътка от чашата си.

— Той изобщо не ме потърси, мамо. Вероятно вече си има друга приятелка. Или пък се е събрал отново с бившата.

— Тогава просто ще му кажеш здрасти и колко ти е било приятно да го видиш пак, а после ще си намериш друг секси сервитьор, с когото да се позабавляваш. — Лилиан се разсмя на шокираното изражение на дъщеря си. — О, стига. Това е Париж, скъпа. Нищо не се брой, ако си на повече от сто мили от дома. Ооо! Това шампанско направо ми завъртя главата.

Половин час по-късно майка ѝ леко похъркваше, облегната на рамото на Нел. Тя се взираше замечтано в реката, докато лодката на Клеман се носеше леко покрай „Нотр Дам“.

— А през хиляда деветстотин тридесет и първа година една жена се застреляла пред олтара на катедралата с пистолета на любимия си...

— Той се обърна. — Приятелката ви добре ли е?

— О, мама просто е изтощена от твърде многото вълнения. Още се приспособява към живота на бързи обороти.

— Майка ви?

— Да. Обещах ѝ да я доведа на тази лодка. Дълга история.

Клеман наклони глава.

— Мадмоазел, цял съм слух.

Нел се поколеба, чудейки се колко да му каже. Всичко вече ѝ изглеждаше малко нелепо — дългият уикенд, трайното ѝ увлечение, това, че по сто пъти на ден се налагаше да се удържа да не прати имейл на уебсайта им само за да види дали може да поговори с него отново.

Онези три дни бяха като някакъв вълшебен сън в главата ѝ, сякаш си ги бе измислила.

— Ами — започна тя, понеже Клеман явно очакваше да му разкаже, — дойдох тук преди шест месеца. Бях в същата тази лодка. И някак си се влюбих в... О, звучи глупаво, като го казвам на глас. Но беше един от онези уикенди, които... просто те променят.

Клеман се бе вторачил в нея. Тя се зачуди дали изглежда толкова глупаво, колкото се чувстваше.

— Как казахте, че е името ви, мадмоазел?

— Нел.

— Разбира се. Нел, ще... ще ме извините ли за момент, моля?

Тя седна на пейката, а Клеман се отправи към предната част на лодката и извади телефона от джоба си. Нел се почувства доста глупаво, че изобщо му бе казала нещо. Обърна се към майка си, която още похъркваше, с отворена уста, облегната на възглавницата на пейката, и леко я разтърси. Никаква реакция.

— Мамо? Мамо? Време е да ставаш. Стигнахме до края.

— Краят ли? — обади се Клеман, който се бе появил до нея. — Кой казва, че сме близо до края? Ще направим още една обиколка!

— Но на уебсайта ви пише...

— Пише, че сте в Париж! А денят е твърде хубав, за да обикаляте улиците. Показах ли ви *Пон Ньоф*? Мисля, че трябва да го видите отблизо.

В малкото кафене на улица „Бастид“ Фабиен тъкмо свършваше смяната си, развърза престилката и я окачи на стената, когато телефонът му звънна. Той го погледна, после поклати глава.

— Наистина ли ще изключиш телефона си през целия уикенд? — попита Емил, който си сменяше тениската.

— Само така ще свърша това проклето нещо. Редакторът ми иска новия вариант до понеделник.

Емил се напъха в чистата тениска и се ухили на жената, която бе спряла отвън пред витрината на ресторанта, временно парализирана от шока при вида на голото му тяло. Тя също му се усмихна, поклати глава и продължи по пътя си.

— И след като го предадеш в понеделник, двамата отиваме в „Льо Сюд“, нали?

— Да! Нямам търпение да престана да се взирам в онзи компютърен екран.

Телефонът в джоба на Фабиен отново звънна.

— Няма ли да провериш съобщенията си?

— Баща ми е. Вманиачава се в детайлите. Какви цветя предпочитат хомосексуалните и други такива дивотии.

Емил го тупна по рамото.

— Добре, приятелю. Късмет. Ще се видим от другата страна! — Двамата се прегърнаха сърдечно, а после Емил се дръпна леко и го изгледа.

— Хей. Глупак такъв. Гордея се с теб! Най-добрият ми приятел ще публикува книга!

Фабиен го изпрати с поглед, а после телефонът му отново звънна кратко. Той въздъхна и реши да не му обръща внимание, но последва ново съобщение, после пак и пак. Той взе телефона, раздражен, и се вторачи в екрана му. После хукна навън към скутера си и скочи отгоре му.

Клеман говореше толкова бързо, че с неговия ясно изразен френски акцент Нел едва разбираше какво казва. Беше объркана и, честно казано, леко притеснена. Бяха направили вече две обиколки, а той не даваше признаци, че се кани да спре на кея. До нея Лилиан продължаваше да дреме кротко.

— И сега стигаме до *Пон дез Ар*. Виждате, че много от катинарите са премахнати. Това е в резултат на...

— Мосю Тибо? — Нел се наведе напред и леко повиши глас, за да надвика ръмженето на двигателя. — Много мило от ваша страна, но вече ни разказахте тази история първия път.

— А казах ли ви имената на замесените градски управници? Това е много важна част от историята.

Имаше странно изражение, направо маниакално. За първи път Нел наистина се притесни.

— Вижте, трябва да заведе майка си обратно в хотела. Нуждае се от малко кафе.

Клеман отново дойде до тях.

— Аз имам кафе! Искате ли още малко торта? Нека ви предложи още едно парче. Нали знаете, че в Париж са най-добрите сладкари на света...

Тя се зачуди дали на борда няма някакъв спасителен сал, който може да използва, но в този миг въздухът бе разцепен от рязко изсвирване. Нел вдигна очи и го видя — невероятно, но на моста стоеше Фабиен.

— О, слава богу — измърмори възрастният човек тихо и поседна.

— Нел? — провикна се Фабиен. Той размаха ръка високо.

— Фабиен? — Тя вдигна ръка към челото си.

Докато Клеман насочваше „Розата на Париж“ към алеята, Фабиен изтича по моста. Дългите му крака го носеха уверено и бързо. Той прескочи парапета, приземи се с лекота и докато лодката още не бе спряла съвсем, скочи на борда и застана пред нея.

Клеман погледна сина си, забеляза огромната му и искрена усмивка.

— Ще приготвя малко кафе за дамата — каза тихо той.

Нел се взираше във Фабиен. Той беше мъжът, който бе обсебил сънищата ѝ, бе седял срещу нея, прегръщал я бе, смял се бе с нея. И все пак, някак си беше съвсем различен човек. Двамата се поздравиха сковано, усмихнати неловко.

— Наистина си ти!

— Аз съм.

— Аз... не можах да повярвам, когато баща ми ми каза. Виж, донесох... искам да ти покажа нещо. — Той бръкна в якето си и извади оттам подвързан ръкопис, чиито страници бяха леко оръфани по края. Нел го взе и прочете заглавието.

— *Един уикенд в Париж. Уикенд в Париж.*

— Ще бъде издадена на английски. Както и на френски. Имам си издател и литературен агент, и всичко останало. Искат да напиша и втора книга.

Тя прелистваше страниците, усещаше гордостта в гласа му и се възхищаваше на написаните думи.

— Разказва се за... едно момиче, което се озовава само в Париж. Но не за дълго.

— А това са... — Нел спря на една страница.

— „За“ и „против“.

Нел кимна на себе си.

— Хубаво.

Най-накрая затвори ръкописа.

— Е, как си ти? Виждал ли си... Сандрин?

Фабиен кимна. Нел се опита да скрие разочарованието си. Разбира се, че я е виждал. Кой би напуснал мъж като Фабиен?

— Дойде в апартамента преди няколко седмици, за да си вземе гривната. Не можеше да повярва колко съм се променил — нали разбираш, заради книгата и уебсайта...

Фабиен се вторачи в краката си.

— Но аз я погледнах и изпитах само някаква... тежест. От всичко онова, което се очакваше да бъде. Като онези катинари, спомняш ли си? И осъзнах, че когато ти се появи, Нел, беше като...

Той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Буф? — подсказа Нел.

Без да откъсва очи от нейните, той започна да тупа леко джобовете си.

— Виж... виж — каза той. — Искам да ти покажа още нещо.

Нел хвърли поглед към майка си, която най-сетне се бе пробудила на пейката и сега триеше очи и примигваше срещу светлината.

— Какво става? — мрачно попита тя.

— Синът ми намери топките си — каза Клеман нежно.

— И тях ли сме изяли? — измърмори Лилиан. — Малко се отнесох след терина.

Фабиен бръкна във вътрешния си джоб и подаде на Нел един билет. Тя го огледа и внезапно осъзна какво вижда.

— Щял си да дойдеш в Англия?

— Исках да те изненадам. Да ти покажа, че съм човек, който върши нещата докрай. Наистина го правя. И да ти кажа, че... приключих с етапите. Нел, знам, че едва се познаваме, и знам, че ти каза, че това ще развали всичко, но... мислех за теб толкова много и... Разбираш ли, не мисля, че си била грешка. Мисля, че си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Той протегна ръка и тя я пое. Вгледа се в сплетените им пръсти и се опита да се въздържи и да не се ухили толкова широко, колкото ѝ се искаше. А после се предаде и внезапно, тромаво, двамата пристъпиха един към друг и се прегърнаха. След това пак се прегърнаха и този път останаха вкопчени един в друг по-дълго. А после — понеже цялата тази дистанция бе станала направо непоносима — се целунаха. Толкова дълго, че Нел престана да мисли кой гледа; толкова дълго, че направо спря да диша, сякаш изгуби себе си, усети как се разтваря в пространството и сякаш звуците на Париж и усещането за Фабиен, и небето, и уханието във въздуха — всичко бе станало част от нея. Толкова дълго, че накрая майка ѝ закашля многозначително.

— Е, добре — каза Нел, когато с нежелание се откъснаха един от друг. — Тази твоя книга. Така и не ми обясни. Как свършва?

Фабиен седна на пейката до нея.

— Знаеш ли, мисля, че в най-добрите истории самите герои решават. Особено импулсивните.

Нел вдигна очи към катинарите, които проблясваха на моста, погледна към майка си, която пиеше кафе с мосю Тибо. Обърна се и се загледа право напред в Сена, която блестеше нежно в падащия здрач.

— Ами — каза тя, — аз винаги съм харесвала историите с щастлив край...

МЕДЕН МЕСЕЦ В ПАРИЖ

1.

Париж, 2002 г.

Лив Холстън се държеше здраво за парапета на Айфеловата кула, гледаше през ромбовете на предпазната мрежа към простиращия се пред нея Париж и се чудеше дали някой някога е имал по-ужасен меден месец.

Наоколо ѝ семейства туристи пищяха и се навеждаха, за да не скриват гледката, или се облягаха драматично на мрежата, за да ги снимат приятелите им, под безучастния поглед на човека от охраната. От запад към тях се носеха навъсени буреносни облаци. От свежия ветреца ушите ѝ бяха порозовели.

Някой бе хвърлил хартиено самолетче и тя се загледа в него, докато то се въртеше спираловидно надолу, подхващано от поривите на вятъра, докато не стана твърде малко и се загуби от погледа ѝ. Някъде там долу, сред елегантните булеварди от времето на Хаусман и малките вътрешни дворове, сред проектираните в класически стил паркове и нежните извивки на Сена, се намираше новият ѝ съпруг. Съпругът, който я бе информирал само два дни след началото на медения им месец, че макар много да съжалявал, се налагало да проведе бизнес среща още същата сутрин. За онази сграда в края на града, за която ѝ бил казал. Само за час. Нямало да се бави. Тя нямала нищо против, нали?

Същият съпруг, на когото тя бе казала, че ако излезе от хотела, може да върви по дяволите и изобщо да не се връща.

Дейвид бе решил, че тя се шегува. Тя му бе отвърнала, че сигурно той се шегува. Той се бе засмял насила.

— Лив, това е важно.

— Както и меденият ни месец — бе отвърнала тя. Двата се бяха вторачили един в друг, сякаш всеки от тях гледаше човек, когото не бе виждал досега.

— О, боже. Май ще трябва да слизам. — Някаква американка с огромна кожена чанта на кръста и оранжева коса се намръщи, докато

се промушваше край нея. — Не понасям височини. Усещате ли как скърца?

— Не бях забелязала — отвърна Лив.

— Съпругът ми е същият. Нищо не може да го стресне. Може да стои тук цял ден. Нервите ми се опънаха още при качването с онзи проклет асансьор. — Тя погледна към един брадат мъж, който съсредоточено правеше снимки със скъп фотоапарат, потрепери и си проправи път към асансьора, стиснала здраво парапета.

„Боядисана е в кафяво, Айфеловата кула, в цвета на шоколада, което е странно за такава крехка на вид конструкция.“ Тя понечи да се извърне и да го сподели с Дейвид, преди да осъзнае, че той, естествено, не беше тук. Беше си представяла как двамата стоят точно тук още от мига, в който той бе предложил да прекарат една седмица в Париж. Само двамата, прегърнати, може би нощем, загледани в Града на светлината. Тя щеше да е опиянена от щастие. Той щеше да я гледа както в деня, когато ѝ бе предложил. И тя щеше да се почувства като най-щастливата жена на света.

После седмицата се бе превърнала в пет дни заради среща в петъка, която той не можеше да пропусне в Лондон. Едва бяха минали и два от тези пет, когато бе изскочила друга, явно неотложна среща.

И сега Лив стоеше, треперейки — в лятната си рокля, която бе купила, защото беше с цвета на очите ѝ, и си бе казала, че той ще го забележи, — докато небето притъмняваше и полека заваля ситен дъждец. Зачуди се дали френският ѝ от училище е достатъчен, за да си повика такси до хотела, или, в настроението, в което беше в момента, не беше по-добре да се прибере пеша под дъжда. Нареди се на опашката за асансьора.

— И вие ли го оставяте тук?

— Кого?

Американката стоеше до нея. Усмихна се и кимна към лъскавата брачна халка на Лив.

— Вашият съпруг.

— Той... не е тук. Той е... зает днес.

— О, значи, сте тук по работа? Колко хубаво. Той върши цялата работа, а вие можете да се насладите на забележителностите. — Тя се засмя. — Много добре сте го измислили, скъпа.

Лив хвърли последен поглед към Шанз-Елизе и усети как стомахът ѝ се свива на топка.

— Да — каза тя. — Голяма късметлийка съм, нали?

„Който много бърза...“, бяха я предупреждавали приятелките ѝ. Бяха го подхвърлили на шега, но предвид факта, че двамата с Дейвид се бяха запознали само три месеца и единайсет дни преди той да ѝ предложи брак, тя бе доловила нотката истина в думите им.

Тя не бе искала голяма сватба: отсъствието на майка ѝ щеше да тегне над събитието и да го помрачи. Затова двамата с Дейвид бяха заминали за Италия, за Рим, където тя си бе купила готова рокля направо от един скромен на вид и неприлично скъп дизайнерски бутик на „Виа Кондоти“ и където не бе разбрала и думичка от церемонията в църквата, докато Дейвид не бе сложил пръстен на ръката ѝ.

Приятелят на Дейвид, Карло, който бе помогнал с организацията и бе един от свидетелите на церемонията, след това се бе пошегувал, че се е съгласила да почита, да се подчинява и да приема всички следващи съпруги, които Дейвид може да реши да добави към колекцията си. Тя се бе смяла цели два дни след това.

Знаеше, че е била права. Беше го разбрала в мига, в който го бе срещнала. Дори и когато баща ѝ бе помръкнал при новината, а после бе побързал да прикрие реакцията си със сърдечни благопожелания. Бе изпитала вина, защото, макар самата тя никога да не бе мечтала за големия ден, нейният единствен жив родител може би го беше правил. Знаеше, че е била права, и когато бе пренесла малкото си вещи в къщата на Дейвид — стъклената постройка върху стара захарна фабрика на брега на Темза, която бе едно от първите неща, които той сам бе проектирал и построил. Всяка сутрин от шестте седмици между сватбата и медения им месец тя се бе събуждала в Стъклената къща, заобиколена от небе, бе се вглеждала в спящия си съпруг и си бе казвала, че двамата са един за друг. Понякога страстта бе прекалено силна, за да я пренебрегнеш.

— Не се ли чувстваш... не знам... твърде млада? — Джасмин си правеше коламаска на краката над кухненската си мивка. Лив седеше до масата и я гледаше, докато пушеше тайно цигара. Дейвид не одобряваше пушенето. Беше му казала, че е спряла цигарите преди

година. — Имам предвид, не искам да ти се бъркам, Лив, но ти имаш навика да действаш импулсивно. Като, когато си отрязва косата заради един бас. И когато напусна работа, за да обикаляш по света.

— Сякаш само аз съм го правила.

— Ти си единственият човек, когото познавам, който е направил и двете неща в един и същи ден. Не знам, Лив. Просто... всичко ми се струва твърде прибързано.

— Но чувствам, че е правилно. Толкова сме щастливи заедно. И не мога да си представя, че той би направил нещо, което да ме ядоса или натъжи. Той е... — Лив издуха кръгче дим към неоновата лампа — ... идеален.

— Е, определено изглежда добре. Просто не мога да повярвам, че точно ти ще се омъжваш. Ти беше тази, която се кълнеше, че никога няма да го направи.

— Знам.

Джасмин издърпа восъчната лента и се намръщи на тъмните остатъци по нея.

— Ох. По дяволите, това болеше... Но пък има страхотно тяло. И страхотна къща. За разлика от... от тази дупка.

— Когато се събуждам до него, се чувствам сякаш съм в някакво лъскаво списание. Всичко е толкова изискано. Не пренесох почти нищо от нещата си. Той има ленени чаршафи, за бога. Истински ленени чаршафи. — Тя издуха ново кръгче дим. — Направени от лен.

— Да. И кой ще глади тези ленени чаршафи?

— Не и аз. Той си има чистачка. Казва, че няма нужда да се занимавам с такива неща. Вече е разбрал, че не ме бива за домакия. Всъщност иска да помисля за някаква следдипломна квалификация.

— Следдипломна квалификация ли?

— Казва, че съм твърде умна, за да не постигна нищо в живота си.

— Това само показва колко малко те познава. — Джасмин завъртя глезен, оглеждайки се за останали косъмчета. — Е? Ще го направиш ли?

— Не знам. Ще съм заета с местенето, сватбата и всичко останало. Мисля, че първо трябва да свикна с факта, че съм омъжена.

— Съпруга. — Джасмин ѝ се ухили иронично. — О, боже. Женичка.

— Недей. Още се стряскам леко.

— Женичка.

— Престани!

Така че, естествено, Джасмин бе продължила да го повтаря, докато Лив не я перна с кухненската кърпа.

Той беше в хотела, когато тя се върна. Беше решила да повърви пеша, но после бе завалило като из ведро, затова беше прогизнала до кости, а роклята ѝ бе прилепнала към мокрите ѝ крака. Докато минаваше през фойето на рецепцията, можеше да се закълне, че портиерът я бе изгледал с онзи поглед, който бе специално запазен за жените, чиито съпрузи отиват на бизнес срещи по време на медения им месец.

Дейвид говореше по телефона, когато тя влезе в стаята. Обърна се, видя я и прекъсна разговора.

— Къде беше? Разтревожих се.

Тя свали мократа жилетка от раменете си и потърси закачалка в гардероба.

— Качих се на Айфеловата кула. И се върнах пеша.

— Мокра си до кости. Ще ти напълня ваната.

— Не искам вана. — Искаше. Само за това си бе мечтала по време на дългата и изморителна разходка на връщане.

— Тогава ще поръчам да ни донесат чай и закуски.

Той взе телефона, за да поръча румсървис, а тя се извърна, отиде в банята и затвори вратата. Усещаше погледа на Дейвид върху себе си дълго след като бе затворила. Не знаеше защо се цупеше. Беше решила да се държи мило, когато се върне, за да завършат деня приятно. Беше само една среща, все пак. А и тя знаеше какъв е той още от първия ден, когато я бе разходил с кола из Лондон и ѝ бе разказвал надълго и нашироко за историята и дизайна на модерните сгради от стъкло и стомана, край които минаваха.

Но нещо се бе случило, когато прекрачи прага на хотелската стая. Беше го видяла с телефона и само фактът, че бе усетила мигновено, че разговорът е по работа, беше сложил край на и без това крехките ѝ добри намерения. „Не си бил разтревожен заради мен“, сърдито си мислеше тя. „Обсъждал си каква да е дебелината на стъклото за входа на новата сграда или дали опората на покрива ще може да издържи тежестта на допълнителната вентилационна шахта.“

Напълни си ваната, изсипа щедро от скъпата ароматна пяна, после се плъзна във водата и въздъхна с облекчение. Няколко минути по-късно Дейвид почука на вратата и влезе.

— Чай — предложи ѝ той и остави чашата на ръба на мраморната вана.

— Благодаря.

Чакаше го да излезе, но той седна на затворения капак на тоалетната, приведе се напред и се загледа в нея.

— Запазих маса в „Ла купол“.

— За тази вечер ли?

— Да. Казвал съм ти за него. Онова бистро, със страхотните рисунки по стените от художници, които...

— Дейвид, много съм уморена. Вървах дълго. Не мисля, че ми се излиза тази вечер. — Не го погледна, докато говореше.

— Не съм сигурен, че ще мога да прехвърля резервацията за друга вечер.

— Съжалявам. Искам само румсървис и да си легна.

„Защо правиш така? — крещеше си наум. — Защо саботираш собствения си меден месец?“

— Виж... Съжалявам за днес, наистина. Просто с месеци се опитвам да си уредя среща с хората на Голдстейн. А се оказа, че са в Париж, и най-накрая се съгласиха да видят проектите ми. Това е сградата, за която ти разказвах, Лив. Голямата. И мисля, че я харесаха.

Лив се взираше в пръстите на краката си, които се подаваха розови и блеснали над водата.

— Е, радвам се, че е минало добре.

И двамата замълчаха.

— Това е ужасно. Мразя да те гледам толкова нещастна.

Тя вдигна поглед и видя сините му очи, леко рошавата му, както винаги, коса, лицето, което облягаше на дланите си. След моментно колебание тя протегна ръка и той я хвана.

— Не ми обръщай внимание. Държа се глупаво. Прав си. Знам, че тази сграда значи много за теб.

— Наистина е така, Лив. Иначе никога не бих те оставил. Просто това е нещо, върху което работя от месеци. Дори години. Ако успея да го направя, партньорското място във фирмата ми е гарантирано. Името ми ще се прочуе.

— Знам. Виж, недей да отменяш резервацията. Нека да излезем. Ще се почувствам по-добре след ваната. И ще можем да планираме утрешния си ден.

Пръстите му се свиха около нейните. Заради сапунените мехурчета нейната ръка се изплъзна.

— Ами... там е работата. Искат утре да се срещна с техния мениджър проекти.

Лив замръзна.

— Какво?

— Специално за това ще долети тук. Искат да се срещна с тях в апартамента им в „Роял Монсо“. Мислех си, че би могла да идеш в спа центъра, докато съм с тях. Казват, че е фантастичен.

Тя го погледна.

— Сериозно ли?

— Да. Чух, че френското издание на „Вог“ го е избрало за...

— Не говоря за проклетия спа център.

— Лив, това означава, че наистина са запалени по идеята. Трябва да се възползвам от момента.

Гласът ѝ, когато най-сетне се появи, беше странно изтънял.

— Пет дни. Меденият ни месец е само пет дни, Дейвид. Даже не е цяла седмица. Искаш да ми кажеш, че не са могли да изчакат само още седемдесет и два часа?

— Това са Голдстейн, Лив. Така правят бизнес милиардерите. Трябва да се съобразяваш с техния график.

Тя се взираше в краката си, в педикюра, който ѝ бе струвал доста скъпо, и си спомни как двете с маникюристката се бяха засмели, когато тя бе заявила, че краката ѝ изглеждат направо апетитно.

— Моля те, махни се, Дейвид.

— Лив... Аз...

— Просто ме остави сама.

Не го погледна, докато той ставаше от тоалетната. Когато вратата се затвори след него, Лив затвори очи и се потопи напълно в топлата вода, докато вече не можеше да чуе абсолютно нищо.

2.

Париж, 1912 г.

— Не и бар „Триполи“.

— Да, бар „Триполи“.

Макар и възрастен мъж, Едуар Льофевър изглеждаше досущ като малко момче, което са заплашили с тежко наказание. Погледна ме с измъчено лице и изду бузи.

— О, нека не се караме тази вечер, Софи. Да излезем и да хапнем някъде. Да прекараме една вечер, без да мислим за финансови проблеми. Нали сме младоженци! Това е меденият ни месец! — Махна небрежно към бара.

Бръкнах в джоба на палтото си и напипах сгънатите вътре бележки със задължения.

— Мой скъпи съпруге, не можем да си позволим вечер без финансови проблеми, защото нямаме пари за храна. Нито сантим.

— Ами парите от галерия „Дюшам“...

— Отидоха за наема. Не го беше плащал от лятото, забрави ли?

— Спестяванията ни?

— Похарчени бяха преди два дни, когато реши да почерпиш всички в бара „Ма Бургон“ със закуска.

— Беше сватбената ни закуска! Трябваше да отбележа завръщането ни в Париж по някакъв начин. — Замисли се за миг. — А парите в сините ми панталони?

— Снощи ги похарчихме.

Той потупа джобовете си, но намери само кесията с тютюн. Изглеждаше толкова тъжен, че за малко да се разсмея.

— Кураж, Едуар. Няма да е толкова тежко. Ако предпочиташ, аз ще вляза и любезно ще помоля приятелите ти да върнат дълговете си към теб. Ти няма да правиш нищо. Ще им бъде по-трудно да откажат на жена.

— И после ще си тръгнем?

— И после ще си тръгнем. — Надигнах се и го целунах по бузата. — И ще идем да си купим нещо за хапване.

— Не съм сигурен, че искам да ям — измърмори той. Обсъждането на пари ми докарва коремни спазми.

— Ще искаш да ядеш, Едуар.

— Не разбирам защо да го правим сега. Меденият ни месец трябва да трае поне един месец. Месец, изпълнен единствено с любов! Попитах една от благодетелките си от висшето общество и тя ми каза така, а тя разбира от тези неща. Сигурен съм, че има пари някъде в моите... О, почакай, това е Лори. Лори! Ела да те запозная със съпругата си!

През трите седмици, в които бях станала госпожа Едуар Льофевър, както и всъщност няколко месеца преди това, бях разбрала, че броят на кредиторите на съпруга ми надвишава дори таланта му на художник. Едуар беше изключително щедър, но с малки финансови възможности. Той продаваше картините си с лекота, на която приятелите му от академия Матис със сигурност завиждаха, но рядко си правеше труда да иска за тях нещо толкова тривиално като пари в брой и вместо това се задоволяваше с постоянно растяща купчина бележки с имената на длъжниците. Вследствие на което господата Дюшам, Берси и Стиглер можеха да си позволят едновременно и красивите му произведения по стените си, и храна в стомасите си, докато Едуар живееше седмици наред на хляб, сирене и банички с месо.

Бях ужасена, когато разбрах какво е финансовото му състояние. Не заради липсата на пари — още когато се запознах с Едуар, знаех, че не е богат, — а заради небрежното отношение на така наречените му приятели към него. Те му обещаваха плащания, които никога не ставаха реалност. Приемаха платените от него питиета, гостоприемството му, но даваха много малко в замяна. Едуар обичайно беше този, който поръчваше питиета за всички, храна за дамите, забавления за компанията, а после, когато дойдеше сметката, той неминуемо се оказваше останал сам в бара.

— За мен приятелството е по-важно от парите — бе казал той, когато бях прегледала сметките му.

— Това е достойно за уважение, любов моя. За съжаление, приятелството не може да сложи хляб на трапезата ни.

— Оженил съм се за делова жена! — гордо възкликна той. В онези дни, след сватбата ни, можех да заявя, че съм знахарка, и той пак щеше да се гордее с мен.

Взирах се през прозорците на бар „Триполи“, за да видя кой е вътре. Когато се обърнах, Едуар говореше с тази мадам Лори. Това не беше нещо необичайно: съпругът ми познаваше всички в Пети и Шести район на Париж. Нямаше как да изминем и стотина крачки, без той да размени с някого поздрав, цигари и благопожелания.

— Софи! — каза той. — Ела тук! Искам да се запознаеш с Лори льо Комт.

Поколебах се само за миг: по ружа на бузите ѝ и по обувките ѝ ясно личеше, че тази Лори льо Комт е проститутка. Той ми беше казал още в началото, че често ги ползва за модели; били идеални, беше ми обяснил, защото никак не се стеснявали от телата си. Вероятно трябваше да се шокирам, че искаше да ме представи, мен — своята съпруга, на такава жена, но бързо бях разбрала, че Едуар не дава пет пари за общоприетия етикет. Знаех, че ги харесва, дори уважава, и не исках да си помисли нещо лошо за мен.

— Удоволствие е да се запозная с вас, мадмоазел — казах аз. Протегнах ръка и нарочно използвах уважително обръщение, за да ѝ покажа отношението си. Пръстите ѝ бяха толкова невероятно меки, че трябваше да погледна, за да се уверя, че наистина съм хванала ръката ѝ.

— Лори ми е позирала много пъти. Спомняш ли си картината с жената на синия стол? Онази, която много харесваш? Това е Лори. Тя е прекрасен модел.

— Твърде сте любезен, мосю — каза тя.

Усмигнах се сърдечно.

— Спомням си тази картина. Красива е. — Жената леко повдигна вежди. След това осъзнах, че едва ли ѝ се случва често да получава комплименти от друга жена. — Винаги съм я смятала за особено величествена.

— Величествена. Софи е напълно права. Точно така изглеждаш на нея — съгласи се Едуар.

Лори погледна мен, после него, сякаш се опитваше да разбере дали ней се подигравам.

— Първия път, когато съпругът ми ме нарисува, приличах на ужасна стара мома — побързах да кажа аз, опитвайки се да я предразположа. — Толкова строга и намръщена. Мисля, че Едуар каза, че приличам на суха вейка.

— Никога не съм казвал подобно нещо.

— Но си го мислеше.

— Картината беше ужасна — съгласи се Едуар. — Но вината беше изцяло моя. — Той ме погледна. — А сега ми е абсолютно невъзможно да нарисувам лоша картина с теб.

Още ми беше трудно да срещна погледа му, без да се изчервя леко. Настъпи кратко мълчание. Извърнах очи.

— Поздравления за сватбата, мадам Льофевър. Вие сте късметлийка. Но вероятно още по-голям късметлия е съпругът ви.

Тя ми кимна, после и на Едуар, леко повдигна полите си от мокрия тротоар и отмина.

— Не ме поглеждай така на публично място — скарах му се аз, докато и двамата гледахме след нея.

— Харесва ми — каза той и запали цигара с абсурдно доволен вид. — Ти се изчервяваш прелестно.

Едуар видя някакъв мъж, с когото искаше да си поговори в магазинчето за тютюн, докато аз самата влязох в „Триполи“ и постоях до бара няколко минути, загледана в мосю Динан, който седеше на обичайното си място в ъгъла. Помолих за чаша вода и я изпих, докато разменях няколко думи с бармана. После отидох и поздравих мосю Динан, като свалих шапката си.

Трябваша му няколко секунди, докато се сети коя съм. Подозирам, че само косата ми ме издаде.

— О, мадмоазел! Как сте? Хладна вечер, нали? Едуар добре ли е?

— Много е добре, мосю, благодаря. Чудя се дали бихте ми отделили две минути да обсъдим един личен въпрос.

Той се озърна към хората на масата. Жената от дясната му страна го погледна намръщено. Мъжът отсреща бе твърде зает да говори с придружителката си, за да забележи.

— Не смятам, че има лични въпроси, които да обсъждам с вас, мадмоазел. — Докато говореше с мен, гледаше дамата си.

— Както желаете, мосю. Тогава ще го обсъдим тук. Става въпрос за едно плащане на картина. Едуар ви е продал едно прекрасно

маслено платно — „Пазарът в Гренуй“, — за което сте му обещали... — проверих листчето — ... пет франка? Много ще се радваме, ако решите да се издължите веднага.

Любезното изражение изчезна от лицето му.

— Вие сте събирач на дългове?

— Мисля, че това описание е малко прекалено, мосю. Просто се грижа за финансите на Едуар. А точно тази сметка, мисля, е просрочена с около седем месеца.

— Няма да обсъждам финансови въпроси пред приятелите си. — Той се извърна на другата страна ужасно възмутен.

Но аз бях очаквала подобна реакция.

— Тогава се опасявам, мосю, че ще бъда принудена да стоя тук, докато сте готов да ги обсъдите.

Всички погледи се вторачиха в мен, но аз дори не се изчервих. Трудно можеха да ме притеснят. Бях израснала в един бар в Сен Перон; бях помагала на баща си да изхвърля пияници навън от дванайсетгодишна, бях чистила мъжката тоалетна и бях чувала толкова мръсни приказки, че дори и уличница би се изчервила от тях. Показното неодобрение на мосю Динан не ме плашеше.

— Е, значи, ще чакате цяла вечер. Не нося такава сума в момента.

— Простете, мосю, но стоях до бара известно време, преди да дойда при вас. И нямаше как да не забележа, че портфейлът ви е щедро издут.

При тези мои думи дамата му за вечерта се разсмя.

— Мисля, че ти е взела мярката, Динан.

Това още повече го разгневи.

— Коя сте вие? Коя сте вие, че да ме притеснявате по този начин? Това не е по волята на Едуар. Той разбира какво означава приятелство между възпитани хора. Не би нахълтал тук толкова просташки, за да иска пари и да притеснява човек пред приятелите му. — Той ме изгледа с присвити очи. — Ха! Сега си спомням... момичето от магазина. Малката продавачка на Едуар от „Ла фам марше“. Как изобщо бихте могли да разберете естеството на приятелския кръг на Едуар? Вие сте... — той се присмя — провинциалистка.

Знаеше, че това ще ме засегне. Усетих как страните ми пламват.

— Наистина съм такава, мосю, ако смятате, че е провинциална прищявка да се яде. И дори една продавачка може да види, че приятелите на Едуар злоупотребяват с щедрата му природа.

— Казах му, че ще му платя.

— Преди седем месеца. Казаха сте му, че ще му платите, преди седем месеца.

— Защо да отговарям пред теб? Откога си долната кучка на Едуар? — Той изплю думите насреща ми.

За миг замръзнах. И тогава чух зад мен гласа на Едуар, изтръгнат дълбоко от гърдите му.

— Как нарече съпругата ми?

— Съпругата ти?

Обърнах се. Никога не бях виждала лицето на Едуар толкова мрачно.

— Да не би да си си изгубил и слуха, освен доброто възпитание, Динан?

— Оженил си се за нея? За тази зловна продавачка?

Юмрукът на Едуар профуча толкова бързо, че едва го зърнах. Появи се някъде иззад дясното ми ухо и уцели Динан по брадичката толкова силно, че той леко подскочи във въздуха, докато политаше назад. Стовари се върху купчина столове, а масата се преобърна, докато краката му се преметнаха над главата. Придружителките му се разпищяха, когато бутилката вино се счупи и дрехите им бяха опръскани с „Медок“.

В бара се възцари тишина, след като цигуларят рязко спря да свири. Във въздуха сякаш пращеше електричество. Динан премигна, мъчейки се да се изправи.

— Извини се на съпругата ми. Тя струва колкото дузина като теб. — Гласът на Едуар бе по-скоро ръмжене.

Динан изплю нещо, може би зъб. Вдигна брадичка, по която се стичаше тънка яркочервена струйка, и измърмори толкова тихо, че само аз можех да го чуя:

— Мръсница.

Едуар изрева и се хвърли към него. Приятелят на Динан се нахвърли на Едуар и започна да го удря с юмруци по раменете, по главата, по гърба. Ударите му отскачаха от съпруга ми като досадни комари. Едва успях да различа гласа на Едуар:

— Как смееш да обиждаш жена ми?

— Фрежу, негоднико! — Обърнах се и видях Мишел льо Дук да цапардосва някакъв човек.

— Престанете, господа! Спрете!

Целият бар вреше и кипеше. Едуар се надигна и изправи. Отърси се от хватката на приятеля на Динан, като го отметна от раменете си, сякаш сваляше сакото си, след което метна един стол по него. Почувствах, освен че чух, как дървото се счупи в гърба на мъжа. Над главите ни хвърчаха бутилки. Жени пицяха, мъже ругаеха, клиентите се мъчеха да стигнат до вратите, докато момчета от улицата тичаха навътре, за да се включат в сбиването. Насред хаоса разбрах, че това е моят шанс. Наведох се и измъкнах дебелия портфейл от сакото на стенещия Динан. Взех една банкнота от пет франка и пъхнах на мястото ѝ ръчно написана бележка.

— Написала съм ви разписка — викнах близо до ухото му. — Може да ви потрябва, ако някога решите да продадете картината на Едуар. Макар, честно казано, да би било глупаво да го направите.

После се изправих.

— Едуар! — повиках го аз, озъртайки се наоколо. — Едуар!

Не бях сигурна, че може да ме чуе сред цялата врява.

Бързо се наведох, за да избегна една бутилка, и си проправих път през масата към него. Момчетата от улицата се смееха и подвикваха гръмко от ъгъла. Собственикът викаше нещо и кършеше ръце, боят вече се бе пренесъл и на улицата, масите бяха преобърнати. Абсолютно всеки от присъстващите вече размахваше юмруци — всъщност всички бяха приели толкова възторжено идеята за боя, че вече се чудех дали това изобщо е битка, или забавление.

— Едуар!

И тогава забелязах мосю Арно в ъгъла до пианото.

— О, мосю Арно! — извиках аз, докато си проправях път към него, стисках здраво поли и прескачах разни тела и прекатурени столове. Той се плъзгаше бавно по една пейка, явно с надеждата да се измъкне към вратата.

— Две скици с въглен! Жените в парка! Спомняте ли си? — Той ме погледна, докато аз бавно изрекох следващите си думи: — Дължите пари на Едуар за две скици с въглен.

Наведох се, вдигнала едната си ръка, за да предпазя главата си, докато с другата измъквах от джоба си бележките и търсех нужната, като в същото време приклеках, за да избегна удар от една обувка. — Пет франка за двете, така пише. Нали?

Зад нас някой изкрещя и една халба удари прозореца, като го разби на парчета.

Очите на мосю Арно бяха разширени от ужас. Хвърли бърз поглед зад гърба ми, после трескаво зарови в джобовете си за портфейла. Толкова бързо измъкна от там някакви банкноти, че едва по-късно открих, че ми е дал с два франка повече.

— Вземете ги! — просъска той, после хукна към вратата, притиснал шапка към главата си.

И ето че имахме пари. Единайсет, не — дванайсет франка. Достатъчно, за да преживеем.

— Едуар — викнах отново, оглеждайки помещението. Едва го различих в един ъгъл, където някакъв мъж с рижав мустак като лисича опашка отчаяно размахваше юмруци към него, докато Едуар го държеше здраво за раменете. Докоснах ръката му. Съпругът ми ме изгледа с празен поглед, сякаш бе забравил, че съм там. — Взех парите. Да си вървим.

Той, изглежда, не ме чу.

— Наистина — повторих аз. — Да вървим.

Той пусна мъжа, който се плъзна надолу по стената, и затършува в устата си с пръст, мърморейки нещо за счупен зъб. Вече стисках здраво ръкава на Едуар и го дърпах към вратата, докато в ушите ми ехтеше оглушителната врява, и с мъка си проправях път между мъжете, които нахлуваха отвън. Не можех да си представя, че изобщо знаят за какво е боят вътре.

— Софи! — Едуар рязко ме дръпна назад, а един стол профуча толкова близо до лицето ми, че усетих раздвижването на въздуха. Изругах от страх и се изчервих при мисълта, че съпругът ми може да ме е чул.

И после се озовахме навън, в нощта, където минувачите надничаха през прозорците, присвили длани пред лицето си, за да видят по-добре, а в ушите ни още отекваше приглушената глъчка и трошенето на стъкло. Спрях до празните маси и пригладих полите си, изтръсквайки парченца стъкло. До нас един окървавен мъж седеше на

стол, притискаше с една ръка ухото си и замислено пушеше, стиснал цигара в другата.

— Да идем да хапнем? — предложих аз, пригладих палтото си и вдигнах очи към небето. — Мисля, че може пак да завали.

Съпругът ми вдигна яката на палтото си, после прокара пръсти през косата си и издиша рязко.

— Да — отвърна той. — Вече съм готов да хапна.

— Извинявам се за ругатните. Не подобават на една дама.

Той потупа ръката ми.

— Не съм чул нищо.

Пресегнах се, махнах една треска от рамото му и я метнах настрана. Целунах го. Ръка за ръка, двамата бодро тръгнахме към Пантеона, докато звънчетата на жандармерийската кола отекваха над покривите на Париж.

Бях дошла в Париж две години по-рано и бях живяла в квартира зад улица „Бомарше“, както всички продавачки, които работеха в „Ла фам марше“. В деня, в който си бях тръгнала оттам, за да се омъжа, всички момичета се бяха наредили в коридора и ме бях изпратили с възторжени викове и удряне с дървени лъжици по тиганите.

Оженихме се в Сен Перон и понеже баща ми го нямаше, до олтара ме отведе Жан-Мишел, съпругът на сестра ми. Едуар бе чаровен и щедър и се държеше като идеалния младоженец по време на тридневните празненства, но знаех, че за него е истинско облекчение да избяга от провинциалните окови на Северна Франция и да се върне бързо в Париж.

Не мога да опиша колко бях щастлива. Никога не бях очаквала да се влюбя, какво остава да се омъжа. И макар да не бих го признала публично, обичах Едуар с такава страст, че бих останала с него дори и да не бе поискал да се ожени за мен. Всъщност той се отнасяше към общоприетите норми с такова пренебрежение, че бях решила, че това е последното нещо, което ще поиска. Но именно той бе предложил брак. Бяхме заедно от по-малко от три месеца, когато един следобед в студиото дойде Ханс Липман. В това време аз перях дрехите ни, тъй като Едуар бе забравил да задели пари за перачката си. Мосю Липман беше известен като мъж, който държи на външния си вид, затова леко

се смути, че ме вижда в домашните ми дрехи. Той се разходи из студиото, възхищавайки се на новите платна на Едуар, после спря пред картината, на която той ме бе нарисувал В Деня на Бастилията, когато двамата за първи път бяхме разкрили чувствата си един към друг. Аз останах в банята да търкам яките на Едуар, като се опитвах да потисна смущението си при мисълта, че Липман гледа картината, на която бях само по долни дрехи. Гласовете им притихнаха и за известно време не можех да чуя какво казват. Най-сетне любопитството ме надви. Избърсах ръцете си и се върнах в студиото, където ги заварих да се взират в серия скици, на които Едуар ме бе нарисувал как седя пред големия прозорец. Мосю Липман се извърна и след кратък поздрав ме попита дали не бих позирала и на него. Напълно облечена, естествено. Имало нещо забележително в линиите на лицето ми, нещо специално в бледата ми кожа, казваше той. „Нали така, Едуар?“ Как може да не е съгласен, нали сам го е видял. Той се засмя.

Едуар — не.

Тъкмо щях да се съглася, понеже харесвах Липман — той беше от малкото художници, които се отнасяха с мен като с равна, — но забелязах, че усмивката на Едуар охладня.

— Не. Опасявам се, че мадмоазел Бесет е твърде заета.

Последва кратка неловка тишина. Липман ни изгледа развеселено.

— Но, Едуар, и преди сме си разменяли модели. Просто си помислих, че...

— Не.

Липман сведе поглед към обувките си.

— Щом казваш, Едуар. За мен беше удоволствие да ви видя отново, мадмоазел. — Той свали шапка за поздрав към мен и си тръгна. Едуар не му продума на раздяла.

— Толкова си смешен — казах му по-късно. Той седеше във ваната, а аз бях клекнала на една възглавничка зад него и му миех косата. Беше мълчал цял следобед. — Знаеш, че имам очи само за теб. Бих носила монашеско расо пред мосю Липман, ако това ще те направи щастлив. — Бавно изсипах кана с вода върху тила му, за да отмия сапуна от косата му. — Освен това, той е женен. И при това щастливо, и е истински джентълмен.

Едуар продължаваше да мълчи. После рязко извърни цялото си тяло, така че водата преля над ръба на ваната.

— Трябва да знам, че си моя — каза той и изражението му бе толкова тревожно и нещастно, че ми бе необходим миг да се съвзема.

— Твоя съм, любов моя. — Обхванах лицето му с длани и го целунах. Кожата му бе влажна. — Твоя съм от онзи първи ден, когато дойде в „Ла фам марше“ и купи петнайсет шала, само и само да ме видиш. — Целунах го отново. — Бях твоя от мига, в който каза на Мистингет, че имам най-хубавите глезени в цял Париж, след като тя се бе опитала да ме унижи, задето носех дървено сабо. — Отново го целунах. Той затвори очи. — Бях твоя от мига, когато ме нарисува и разбрах, че никой никога няма да ме погледне с твоите очи. Ти виждаш само най-доброто в мен.

Той ме погледна, а големите му, кафяви очи бяха уверени и необичайно целеустремени.

— Омъжи се за мен — каза той.

— Но ти винаги си казвал, че...

— Утре. Следващата седмица. Възможно най-скоро.

— Но ти...

— Омъжи се за мен, Софи.

И така се омъжих за него. Никога не съм могла да откажа каквото и да било на Едуар.

На сутринта след сбиването в бар „Триполи“ спях до късно. Опиянени от богатството си, бяхме яли и пили твърде много и останахме будни до малките часове, с вплетени тела или задавени от смях, докато си спомняхме възмутеното изражение на Динан. Надигнах сънено глава от възглавницата и отметнах косата от лицето си. Дребните монети, които бяха останали на масата, липсваха: Едуар сигурно беше излязъл за хляб. Скоро дочух приглушения му глас от улицата и се оставих на приятните спомени от изминалата нощ, които ме обгърнаха в щастлива прегръдка. После, след като стана ясно, че скоро няма да се качи, наметнах халат и отидох до прозореца.

Той стискаше две багети под мишница и си приказваше с изключително красива руса жена с вталена тъмнозелена рокля и широкопола поръбена с кожа шапка. Докато гледах надолу, погледът ѝ

се вдигна към мен. Едуар го забеляза, извърна се и вдигна ръка за поздрав.

— Слез долу, скъпа. Искам да ви запозная.

Не исках да се запознавам с никого. Искях той да се качи и да седна в скута му, да го обгърна с крака и да го обсипвам с целувки, докато закусваме. Но само въздъхнах, загърнах се по-добре в халата и слязох до входната врата.

— Софи, това е Мими Айнсбахер. Моя добра приятелка. Купувала е мои картини, а и ми е позирала.

„Още една?“, разсеяно си помислих аз.

— Поздравления за сватбата. Едуар изобщо не... беше споменавал.

Имаше нещо в очите на жената, докато казваше това, нещо в мигновения поглед, който хвърли на Едуар, което ме притесни.

— Приятно ми е, мадмоазел — казах аз и протегнах ръка. Тя я пое, сякаш хващаше умряла риба.

Стояхме, вперили поглед в краката си. Двама улични метачи работеха на двете противоположни страни на улицата и си подсвиркваха в тон. Канавките отново преливаха и заради миризмата им, както и заради количеството вино, което бяхме изпили предната вечер, усетих, че ми призлява.

— Бихте ли ме извинили — казах аз и се дръпнах към входа. — Не съм облечена подобаващо. Едуар, ще сложа кафето.

— Кафе! — възкликна той и потри ръце. — Много се радвам, че те видях, Мими. Ще дойда, извинявай, ще дойдем някой ден да видим новия ти апартамент. Звучи страхотно.

Подсвиркваше си, когато се качи.

Докато Едуар си сваляше палтото, аз му налях кафе и се върнах в леглото. Той сложи чинията помежду ни, отчупи парче хляб и ми го подаде.

— Спал ли си с нея? — не го погледнах, докато питах.

— С кого?

— С Мими Айнсбахер.

Нямах представа защо му зададох този въпрос; никога преди не го бях правила.

Той леко тръсна глава, сякаш нямаше никакво значение.

— Може и да съм. — Когато не казах нищо, той отвори едното си око и ме погледна сериозно. — Софи, знаеш, че преди да те срещна, не бях монах.

— Знам.

— Все пак съм мъж. И бях сам дълго, преди да се запознаем.

— И това знам. Не искам да си различен от това, което си. — Обърнах се и леко го целунах по рамото.

Той се пресегна и ме притегли към себе си, въздъхвайки доволно. Дъхът му опари клепачите ми. Плъзна пръсти в косата ми и наведе главата ми назад, така че да го погледна.

— Моята скъпа съпруга. Трябва да запомниш едно: преди да те срещна, не знаех какво е щастие.

„Защо да ме е грижа за Мими и останалите като нея?“, помислих си аз, оставих хляба и плъзнах крак върху него, вдъхнах уханието му и той отново беше мой. Те не бяха заплаха за мен.

Почти успях да убедя себе си.

Мими Айнсбахер сякаш случайно минаваше край студиото тъкмо когато двамата излизахме следващата сряда. Аз бързах за пощата, за да пратя писмо до сестра си. Беше напълно логично Едуар да закуси с нея. Какъв смисъл имаше да закусва сам? А после и отново, два дни по-късно. Беше студен ноемврийски ден и Едуар се опитваше да нагласи официалната ми филцова шапка; докато аз отварях масивната дъбова врата, от която се излизаше на улица „Суфло“. Смеех се и блъсках ръцете му.

— Обърнал си я наопаки! Едуар! Престани! Ще приличам на луда! — Едрата му длан се отпусна на рамото ми, където започваше шията. Обожавах тежестта на дланта му.

— Добро утро! — Мими беше загърната в ментово зелено наметало и кожена яка. Роклята ѝ бе толкова пристегната в талията, че подозирах, че устните ѝ са посинели под червилото. — Каква щастлива случайност!

— Мадмоазел Айнсбахер! Какъв късмет да ви видим отново толкова скоро. — Шапката ми внезапно ми се стори нахлупена накриво и нелепо кацнала на главата ми.

— Мими! Каква приятна изненада. — Едуар пусна рамото ми, наведе глава и целуна ръката ѝ. Вътрешно простенах при тази гледка, после мислено се смъмрих: „Не бъди такова дете. Едуар избра теб в крайна сметка“.

— Е, накъде сте тръгнали в това свежо утро? Отново към пощата ли? — Тя стискаше чантичката си пред себе си. Беше от крокодилска кожа.

— Имам среща в Монмартър с агента си. Жена ми отива да напазарува хранителни продукти.

Обърнах шапката на главата си, така че да е правилно сложена, и за момент ми се прииска да си бях сложила черната.

— Е, може и да ти купя храна — казах аз. — Ако се държиш прилично.

— Виждаш ли на какво съм подложен? — Едуар се наведе и ме целуна по бузата.

— Мили боже. Много е строга с теб, несъмнено. — Усмивката на Мими беше неразгадаема.

Едуар загърна шала около врата си и ни огледа и двете.

— Знаете ли какво, двете трябва да се опознаете по-добре. Би било хубаво Софи да има приятелка тук.

— Имам си приятелки, Едуар — възразих аз.

— Но всичките ти приятелки от магазина са заети през деня. И живеят чак в Девети район. С Мими можеш да излизаш на кафе, докато съм зает. Мразя да те оставям сама.

— Няма нужда. — Усмихнах му се. — Чувствам се добре в собствената си компания.

— О, Едуар е напълно прав. Не би искала да му създаваш грижи, нали. А и едва ли познаваш неговия приятелски кръг. Защо да не дойда с теб? Като услуга към Едуар. За мен ще бъде удоволствие.

Лицето на Едуар грейна.

— Отлично! — възкликна той. — Двете ми любими жени отиват заедно на разходка. Пожелавам ви приятен ден. Софи, скъпа, ще се върна за вечеря.

Той се обърна и тръгна към улица „Сен Жак“. Двете с Мими се спогледахме и само за миг ми се стори, че забелязах леден блясък в очите ѝ.

— Колко хубаво — каза тя. — Да вървим?

3.

2002 г.

Бяха си планирали сутринта: лениво начало на деня, закуска в „Кафене Юго“ на „Плас де Вож“, разходка из малките магазинчета и бутици край площада или може би щяха да повървят по брега на Сена, където да разгледат сергиите за стари книги. Дейвид щеше да изчезне след обяд за около два часа, а Лив щеше да използва разкошния спа център на „Роял Монсо“. После щяха да се срещнат в бара за следобедни коктейли и да хапнат лека вечеря в някое бистро наоколо. Денят щеше да бъде оползотворен. Тя щеше да бъде мила. Да прояви разбиране. Нали в крайна сметка това беше бракът: великото изкуство на компромиса. Беше си го повторила няколко пъти, откакто се събуди.

И после, по време на закуска, телефонът на Дейвид звънна.

— От фирмата на Голдстейн бяха, нали — каза тя, когато той най-сетне затвори. Кроасанът ѝ остана недокоснат в чинийката пред нея.

— Промяна в плана. Искат да се срещнем сутринта, в офиса им близо до „Шанз-Елизе“.

След като тя замълча, той сложи длан върху нейната и каза:

— Много съжалявам. Ще отсъствам най-много няколко часа.

Тя не можеше да проговори. В очите ѝ се надигаха огромни солени сълзи.

— Знам. Ще ти се реванширам. Просто...

— ... това е по-важно.

— Става дума за бъдещето ни, Лив.

Лив го погледна, като знаеше отлично, че разочарованието е изписано на лицето ѝ. Изпитваше необясним гняв към него, задето я караше да се държи така.

Той стисна ръката ѝ.

— Хайде, скъпа. Можеш да направиш нещо, по което аз не си падам особено, а после ще дойда при теб и ще бъдем заедно. Никак не е трудно да убиеш няколко часа тук. В Париж сме.

— Разбира се. Просто не бях разбрала, че меденият ми месец ще се състои от пет дни в Париж, през които се чудя как да си запълня времето.

В гласа му се появи остра нотка:

— Съжалявам. Работата ми не е от онези, които можеш просто да зарежеш.

— Не. Вече ми го показва пределно ясно.

Така беше и през цялата предна вечер, докато бяха вечеряли в „Ла купол“. С мъка намираха безопасни теми, усмихваха се сковано, докато под любезния им повърхностен разговор сякаш течеше друг, макар и негласен. Когато той заговореше, тя потръпваше при вида на очевидното му притеснение. Когато не говореше, тя се чудеше дали не си мисли за работа.

Когато се бяха върнали в апартамента, Лив се бе извърнала от него в леглото — твърде ядосана, за да иска той да я докосне, — а после бе останала да лежи в тиха паника, след като той дори не бе опитал.

През шестте месеца, откакто бяха заедно, не си спомняше изобщо да са спорили за нещо, докато не бяха дошли в Париж. Меденият им месец се изплъзваше между пръстите им, усещаше го.

Дейвид пръв наруши мълчанието. Не пускаше ръката ѝ. Наведе се над масата и нежно отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Съжалявам. Това наистина ще е последната бизнес среща. Само ми дай няколко часа и ти обещавам да съм изцяло твой. Може дори да удължим престоя си, а аз... ще наваксам часовете в... — Опита се да се усмихне.

Тя се обърна към него окуражена, понеже искаше двамата отново да се чувстват нормално, да бъдат себе си. Впери поглед в ръката си, която той още стискаше, в металния блясък на новата ѝ сватбена халка, с която още не бе свикнала.

Последните четирийсет и осем часа я бяха извадили напълно от равновесие. Щастието, което бе изпитвала през изминалите няколко месеца, внезапно ѝ се струваше твърде крехко сякаш е било изградено върху по-нестабилна основа, отколкото са предполагали.

Взря се в очите му.

— Много те обичам, нали знаеш.

— И аз те обичам.

— Аз съм една ужасна, мърмореща и намусена жена.

— Съпруга.

Неохотно устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Аз съм ужасна, мърмореща и намусена съпруга.

Той се ухили и я целуна, двамата седяха в крайъгълно кафене на „Плас де Вож“, заслушани в рева на скутерите и колите, които бавно пълзяха към улица „Бомарше“.

— За твой късмет, намирам, че „ужасна и намусена“ са адски привлекателни черти в една жена.

— Забрави „мърмореща“.

— Любимото ми качество.

— Върви — каза тя, като се дръпна леко от него. — Тръгвай, господин сладкодумен архитект, преди да те замъкна обратно в хотелското легло и да се постарая изобщо да не отидеш на досадната си среща.

Атмосферата помежду им се разведри и сякаш нещо се отрици. Тя въздъхна с облекчение, макар да не бе осъзнавала, че съдържа дъха си.

— Какво ще правиш?

Гледаше го как си събира нещата: ключове, портфейл, сако, телефон.

— Вероятно ще разгледам някоя галерия.

— Ще ти пратя съобщение в мига, в който приключим. Ще дойда при теб. — Прати ѝ въздушна целувка. — И после ще продължим разговора за хотелското легло.

Почти бе прекосил улицата, когато се обърна и вдигна ръка.

— До скоро, госпожо Холстън!

Усмивката остана на лицето ѝ, додето най-сетне го изгуби от погледа си.

Портиерът в хотела я бе предупредил, че опашката за Лувъра по това време може да е толкова дълга, че да се наложи да чака часове наред, и вместо това тя тръгна към Музей д'Орсе. Дейвид ѝ беше казал, че архитектурата на сградата е почти толкова забележителна, колкото и изложените вътре творби на изкуството.

Но дори в десет сутринта, опашката пред входа се виеше като змия. Слънцето вече прежурияше, а тя бе забравила да си вземе шапка.

— О, супер — измърмори тя под носа си, докато се нареждаше най-отзад. Зачуди се дали изобщо ще успее да влезе в музея, преди Дейвид да свърши със срещата си.

— Няма да отнеме дълго. Пропускат влизащите доста бързо. — Мъжът пред нея се обърна и кимна към предната част на опашката. — Понякога има свободен вход. Тогава вече има опашка.

Беше с изгладено ленено сако и излъчване на необременен от финансови грижи човек.

Когато ѝ се усмихна, тя се зачуди дали това, че е англичанка, не е изписано на лицето ѝ.

— Не съм убедена, че всички тези хора изобщо ще се поберат вътре.

— О, ще се поберат. Вътре е малко като черна дупка. — Тя се усмихна и той ѝ протегна ръка. — Тим Фрийланд.

— Лив Уърт... Холстън. Лив Холстън. — Смяната на името още я объркваше.

— О! На плаката пише, че има изложба на Матис. Подозирам, че това е причината за опашката. Чакай, ще разтворя чадъра си. Така ще се спасиш поне малко от ужасното слънце.

Идвал тук заради тениса, сподели той, докато се местеха напред по няколко крачки на зигзаг към входа. А после запълвал свободното си време с някое от любимите си места в града. Предпочитал тази галерия пред Лувъра, който бил твърде претъпкан с туристи и картините едва се виждали. Усмихна се леко, докато го казваше, явно наясно с иронията в думите си.

Беше висок и с тен, с тъмноруса коса, която носеше отметната назад, както сигурно му беше навик от тийнейджърските години, предположи тя. Начинът, по който говореше, намекваше, че няма финансови грижи. Споменаването на деца и липсата на венчална халка навеждаха на извода за развод.

Беше внимателен и чаровен. Обсъдиха ресторантите в Париж, тениса, непредвидимостта на парижките таксиджии. Беше истинско облекчение да води разговор, който не е натоварен с неизказана неприязън или пълен с подмолни капани. Докато стигнат до началото на опашката, тя се чувстваше странно ободрена.

— Е, с теб времето мина приятно и бързо. — Тим Фрийланд затвори чадъра си и протегна ръка. — Радвам се, че се запознахме, Оливия Холстън. Препоръчвам ти залата на импресионистите на най-горния етаж. Сега е най-удобният момент за разглеждане, преди тълпите да станат твърде непоносими.

Той ѝ се усмихна, край очите му се появиха леки бръчици и после си тръгна, поел с широки крачки към вътрешността на музея, сякаш беше сигурен къде отива. А Лив, която знаеше, че дори и когато си на меден месец, все пак имаш право да се чувстваш ободрен след двайсетминутен разговор с любезен и красив мъж, който може би донякъде е флиртувал с теб, тръгна с доста по-пъргави крачки към асансьорите.

Не бързаше, вървеше бавно край картините на импресионистите, разглеждаше всяка внимателно. Имаше време за убиване, все пак. Леко засрамено си даде сметка, че не е стъпвала в галерия, откакто бе завършила образованието си преди две години. След известен размисъл стигна до извода, че харесва картините на Моне и Морисо и не харесва тези на Реноар. Или може би просто бяха използвани твърде често върху кутиите с шоколадови бонбони и вече ѝ беше трудно да раздели двете неща.

Седна на една пейка, после отново стана. Искаше ѝ се Дейвид да е тук сега. Беше странно да стои пред някое платно и да няма с кого да го обсъди. Улови се, че тайничко оглежда другите хора, които може би бяха сами, и търси някакви признаци на чудатост у тях. Замисли се дали да не звънне на Джасмин само за да си поговори с някого, но осъзна, че така публично ще признае за провала на медения си месец. Та кой се обажда на приятелите си, докато е на меден месец? Отново усети, че се ядосва на Дейвид, и трябваше да положи усилия да се отърси от чувството.

Галерията постепенно се изпълваше с хора. Край нея мина групичка ученици, водени от артистичен служител на музея. Спряха пред „Закуска на тревата“ и той ги покани да седнат наоколо, докато им говореше за картината.

— Погледнете! — възкликна той на френски. — Нанасяли са мокра боя върху мокрото платно — първите художници, които са

използвали тази техника, — за да могат да смесиат цветовете по този начин... — Жестикулираше оживено.

Децата гледаха в захлас. Неколцина възрастни също спряха да послушат.

— Картината е предизвикала огромен скандал, когато е показана за първи път! Невероятен! Защо дамата не носи никакви дрехи, докато господата са облечени? Какво мислите, млади господине?

Много ѝ харесваше, че осемгодишните френски деца бяха насърчавани да обсъждат голотата на публично място. Както и уважението, с което се обръщаше към тях служителят на музея. И отново ѝ се прииска Дейвид да е с нея, защото знаеше, че това би харесало и на него.

Изминаха няколко минути, преди да осъзнае колко много хора са влезли в няколкото свързани стаи и че вътре е станало твърде задушно. Непрекъснато чуваше английски и американски акценти. Неизвестно защо, това я дразнеше. Внезапно разбра, че я дразнят и най-дребните неща.

Решена да се измъкне оттам, Лив мина през една странична врата, после през друга, покрай редица от пейзажи, докато не се озова сред картините на по-малко известните художници, където посетителите бяха малко. Тук забави крачка, като се стараеше да отдели на тези по-непознати за публиката художници вниманието, което бе отделила и на големите имена, макар че нямаше какво толкова да привлече погледа ѝ. Тъкмо се канеше да потърси изхода, когато се озова пред малко маслено платно и там, сякаш въпреки волята си, спря. Червенокоса жена стоеше пред една маса, отрупана с остатъци от храна, облечена в бяла дреха, която може би беше вид долна риза, но Лив не можеше да прецени точно. Тялото ѝ бе полуизвърнато встрани, но профилът ѝ не бе засенчен. Погледът бе отправен косо към художника, но сякаш отказваше да срещне неговия. Раменете ѝ бяха приведени напред в израз на раздражение или напрежение.

Заглавието на картината беше „Съпруга, леко ядосана“.

Тя се вторачи в платното, привлечена от кристално ясните очи на жената, от леката червенина на бузите ѝ, от стойката на тялото, която издаваше едва потиснат гняв, но и едновременно с това — известно примирение. И Лив внезапно си помисли: „О, господи. Това съм аз“.

Мисълта се загнезди в съзнанието ѝ и не искаше да го напусне. Искаше да извърне очи, но не можеше. Направо бе останала без дъх, сякаш някой я бе ударил в корема.

Картината бе толкова странно интимна, толкова въздействаща. „Аз съм на двайсет и три — мислеше си тя. — И съм омъжена за човек, който вече ме поставя категорично на втори план в живота си. Ще се превърна в тази тъжна, безмълвно гневна жена в кухнята, която никой не забелязва, отчаяно копнееща за вниманието му, намусена, че не го получава. Която прави всичко сама и се справя някак си“.

Представи си бъдещите си пътувания с Дейвид: тя щеше да прелиства туристическите брошури с местните забележителности, мъчейки се да не показва разочарованието си, когато той — отново — има важна работна среща, която не може да пропусне. „Ще бъда като майка си. Тя изчака прекалено дълго, за да си припомни коя е била, преди да стане съпруга.“

„Женичка.“

Музеят Орсе изведнъж ѝ се стори твърде претъпкан, твърде шумен. Опита се да си проправи път, движеше се в обратната посока на напиралите тълпи, измърморваше извинително, когато се блъскаше в нечии рамене, лакти, чанти. Слезе странешком по някакви стъпала и се промуши в някакъв коридор, но вместо да върви към изхода, се озова в огромна трапезария, където се бе оформила дълга опашка за маси. Къде бяха проклетите изходи? Струваше ѝ се, че залите са претъпкани с хора. Лив с мъка си проправяше път из салона с ар деко, където грамадните мебели ѝ се струваха гротескни, с твърде ярки цветове, и осъзна, че се намира в противоположния на изхода край. Изхлипа шумно, обладана от емоция, която не можеше да изрази.

— Добре ли си?

Извърна се рязко. Тим Фрийланд я гледеше втренчено, стиснал брошура в ръка. Тя набързо избърса лице с длани, помъчи се да се усмихне.

— Аз... не мога да намеря изхода.

Погледът му обходи лицето ѝ — „Наистина ли плаче?“ — и тя се смути ужасно.

— Съжалявам. Просто... наистина трябва да изляза оттук.

— Тълпите — тихо каза той. — Ужасни са по това време на годината. Ела.

Леко докосна лакътя ѝ и я поведе по един дълъг страничен коридор, който минаваше покрай по-тъмните зали на етаж, където явно се събираха по-малко хора. Само след минути слязоха по стълбите и се озоваха на светлия площад отвън, където опашката за влизане беше станала още по-дълга.

Спряха на известно разстояние. Лив успя да нормализира дишането си.

— Много съжалявам — каза тя, извърнала поглед назад. — Не мисля, че ще успееш да се върнеш.

Той поклати глава.

— Бях приключил за днес. Когато се стигне до момента, в който не можеш да видиш друго, освен главите на хората пред теб, вече е време да си вървиш.

За момент останаха на светлия и широк тротоар. Колоната от коли бавно се придвижваше покрай реката, някакъв скутер бръмчеше шумно и се провираше на зигзаг покрай неподвижните коли. Слънцето огряваше сградите с онази синьо-бяла светлина, която, изглежда, беше типична за града.

— Искаш ли кафе? Мисля, че няма да е лошо да поседнеш за пет минути.

— О... не мога. Трябва да се срещна... — Погледна телефона си. Нямаше съобщения. Вторачи се в него, докато обмисляше какво да направи. Осъзна, че бе минал близо час след времето, в което Дейвид ѝ бе казал, че ще приключи. — Хм... ще ме изчакаш ли минутка?

Извърна се, набра номера на Дейвид, загледана с присвити очи в колите, които едва пълзяха край кея „Волтер“. Веднага се включи гласова поща. За миг се зачуди какво да му каже. После реши да не оставя съобщение.

Затвори, прибра телефона и отново се обърна към Тим Фрийланд.

— Всъщност с удоволствие бих изпила едно кафе. Благодаря.

— *Un cafe, et une grande creme.*

Дори и да използваше най-добрия си френски акцент, сервитьорите неизменно ѝ отговаряха на английски. Но след различните унижителни случки от сутринта това беше най-малкото ѝ притеснение. Изпи кафето си, поръча второ, наслаждаваше се на топлото време и старателно отклоняваше вниманието от себе си.

— Задаваш много въпроси — отбеляза в един момент Тим Фрийланд. — Или си журналист, или си завършила много добро училище.

— Или съм експерт в индустриалния шпионаж. И знам всичко за новото ви изобретение. Той се разсмя.

— О... за съжаление, нямам нищо общо с изобретенията. Пенсиониран съм.

— Сериозно? Не изглеждаш толкова възрастен.

— Не съм толкова възрастен. Продадох бизнеса си преди девет месеца. Още се опитвам да реша с какво да се занимавам.

Начинът, по който го каза, намекваше, че не се тревожи особено от факта. И защо да го прави, мислеше си тя, след като можеше да прекарва дните си в обикаляне на любимите си градове, да се любува на произведения на изкуството или да пие кафе с непознати?

— А къде живееш?

— О... навсякъде. Прекарвам няколко месеца тук в началото на лятото. Имам апартамент в Лондон. Прекарвам известно време и в Южна Америка — бившата ми съпруга живее в Буенос Айрес с двете ми най-големи деца.

— Звучи сложно.

— Когато си на моите години, животът неизменно е сложен. — Той се усмихна, сякаш отдавна бе свикнал с усложненията. — Известно време бях от онези доста объркани мъже, за които е невъзможно да се влюбят, без да се оженят.

— Колко старомодно.

— Едва ли. Кой беше казал: „Всеки път, когато се влюбя, губя по една къща“? — Той разбърка кафето си. — Всъщност всичко е доста цивилизовано, в общи линии. Имам две бивши съпруги, които са прекрасни жени посвоему. Просто е жалко, че не успях да го разбера напълно, докато бях с тях.

Говореше бавно, интонацията му бе овладяна, думите — премерени, като на човек, който е свикнал да бъде изслушван. Тя се

загледа в него, в загорелите му длани, в безукорните ръбове на ръкавелите му, и си представи апартамент с пълно обслужване в най-скъпия район на Париж, с икономка, както и луксозен ресторант, в който управителят го познава по име. Тим Фрийланд не беше неин тип и беше поне с двайсет и пет години по-възрастен от нея, но тя се зачуди за миг какво би било да е с мъж като него. Зачуди се дали за някой случаен минувач двамата не приличаха на съпрузи.

— С какво се занимаваш ти, Оливия?

Наричаше я Оливия от момента, в който тя се бе представила. От устата на някой друг може би щеше да звучи превзето, но от неговата звучеше като старомодна учтивост.

Въпросът му я изтръгна от мислите ѝ и тя леко се изчерви, когато си даде сметка къде се бе отнесла.

— Аз... в момента не се занимавам с нищо конкретно. Завърших университета и поработих малко в един офис, бях сервитьорка за известно време. Обичайните неща за момиче от средната класа. Предполагам, може да се каже, че още не съм решила какво да правя. — Несъзнателно въртеше кичур коса между пръстите си.

— Имаш много време. Деца? — Погледна многозначително венчалната ѝ халка.

— О. Не. Няма да е скоро. — Тя се засмя притеснено. Едва можеше да се грижи за себе си, представата за ревящо бебе, зависимо изцяло от нея, бе немислима. Усети изучаващия му поглед върху себе си.

— Правилно. Има достатъчно време и за това. — Не откъсваше очи от лицето ѝ. — Надявам се, че няма да ми се обидиш, че го казвам, но си твърде млада, за да си омъжена. По днешните стандарти, имам предвид.

Не знаеше какво да отвърне на това, затова само отпи от кафето си.

— Знам, че не бива да питам жена за годините ѝ, но на колко си — двайсет и три? Двайсет и четири?

— Позна. На двайсет и три.

Той кимна.

— Имаш отлична костна структура. Сигурен съм, че ще изглеждаш на двайсет и три поне още десетина години. Не, не се изчервявай. Просто изтъквам фактите. Детска любов?

— Не... по-скоро вихрен романс. — Вдигна очи от кафето си. — Всъщност аз... омъжена съм от съвсем скоро.

— Съвсем скоро? — Очите му леко се разшириха. В тях се четеше въпрос. — Значи, си на меден месец?

Каза го без особен драматизъм, но изражението му бе толкова озадачено, внезапното съжаление толкова неумело прикрито, че тя не можеше да го понесе. Представи си „Съпруга, леко ядосана“, извърната встрани примирено, цял един живот, в който другите са леко смутени в нейно присъствие. „О, ти си омъжена? И къде е съпругът ти?“

Какво бе направила?

— Много съжалявам — каза тя, свела глава, докато си събираше нещата от масата. — Трябва да вървя.

— Оливия. Моля те, не хуквай така. Аз...

Сърцето ѝ биеше оглушително.

— Не. Наистина. Вероятно изобщо не биваше да идвам. Беше ми приятно да се запознаем. Много благодаря за кафето. И... за всичко...

Не го погледна. Усмихна се пресилено в неговата посока и после избяга с бърза крачка, почти тичаше покрай Сена, обратно към *Нотр Дам*.

4.

1912 г.

На пазара беше пълно с хора въпреки студения вятър и досадния ситен дъждец. Вървах на половин крачка след Мими Айнсбахер, която се провираше край сергиите с решително поклащане на хълбоци и постоянно обясняваше нещо от момента, в който бяхме дошли на пазара.

— О, непременно трябва да купиш от тези. Едуар обожава испански праскови. Виж, идеално узрели са.

— Готвила ли си му лангустини? О! Как обича лангустини този човек...

— Зеле? Червен лук? Сигурна ли си? Тези продукти са толкова... селски. Знаеш ли, наистина мисля, че Едуар би харесал нещо поизискано. Той е ценител на добрата кухня, както знаеш. Дори веднъж отидохме в „Льо пти фий“ и той изяде цялото дегустационно меню от четиринайсет ястия. Можеш ли да си представиш? Мислех си, че ще се пръсне, когато най-сетне поднесоха петифурите. Но той беше толкова щастлив... — Тя поклати глава, сякаш потънала в спомените си. — Този мъж има такъв апетит...

Взех връзка моркови и ги огледах внимателно, мъчейки се да си придам заинтересован вид. Усещах глухо болезнено пулсиране в тила и знаех, че скоро ще ме заболи глава.

Мими Айнсбахер спря пред сергията с месни продукти. Размени няколко думи с месаря, преди да вземе бурканче, което вдигна към светлината. Погледна ме косо изпод шапката си.

— О, едва ли искаш да слушаш подобни спомени... София. Но ти препоръчвам да вземеш пастета от гъши дроб. Едуар толкова ще се зарадва. Ако си малко... притеснена за домакинските разходи, с удоволствие ще го купя като подарък за него. Като за стар приятел. Знаем колко е разпилян в това отношение.

— Можем да се издържаме и сами, благодаря. — Взех бурканчето от нея и го пъгнах в кошницата си, след което подадох

парите на продавача. Половината от останалите ни пари за храна, отбелязах мислено с безмълвен гняв.

Тя забави крачка, така че нямах друг избор, освен да вървя до нея.

— Е... Ганер ми каза, че Едуар не е рисувал от няколко седмици. Много жалко.

„Защо изобщо си говорила с посредника, който Едуар използва за продажба на картините си?“, ми се искаше да попитам, но преглътнах въпроса.

— Тъкмо се оженихме. Той се... разсейва с друго.

— Той е велик талант. Не бива да губи фокус.

— Едуар казва, че ще рисува, когато е готов.

Тя сякаш изобщо не ме чу. Отиде до сергията на сладкаря и се загледа в пастички с малини.

— Малини! По това време на годината! Накъде отива този свят...

„Моля те, не предлагай да ги купиш за Едуар“, мислено се помолих аз. Едва ми бяха останали пари за хляб. Но Мими беше решила друго. Купи си малка франзела, изчака, докато продавачът я увие в хартия, после се извърна леко встрани към мен и снижи глас.

— Не можеш да си представиш колко се изненадахме, когато чухме, че се е оженил. Мъж като Едуар. — Тя внимателно намести франзелата под дръжката на кошницата си. — Затова се чудех... може би трябва да ви поздравя?

Погледнах я, забелязах широката ѝ, напълно лишена от топлина усмивка. И тогава видях, че тя гледа многозначително към талията ми.

— Не!

Трябваша ми няколко минути да осъзная напълно как ме беше обидила.

Исках да ѝ кажа: „Едуар ме умоляваше да се омъжа за него. Той настояваше за това. Не можеше да понесе мисълта друг мъж дори да ме погледне. Не можеше да понесе вероятността те да видят в мен онова, което вижда той“.

Но не исках тя да знае абсолютно нищо за нас. Изправена лице в лице с нейната едва прикрита с усмивка враждебност, исках да запазя всяка частица от брака ми с Едуар само за себе си, така че тя да не може да я докосне, очерни или изопачи. Усетих как лицето ми пламва.

Тя стоеше и ме гледаше втренчено.

— О, не бива да си толкова чувствителна, София.

— Софи. Казвам се Софи.

Тя се извърна.

— Разбира се. Софи. Но въпросът ми едва ли е толкова изненадващ. Съвсем естествено е онези, които познаваме Едуар отдавна, да сме настроени покровителствено. В крайна сметка знаем толкова малко за теб... освен че... Ти си продавачка, нали?

— Бях. Преди да се омъжа за него.

— Разбира се, тогава е трябвало да напуснеш... магазина. Колко жалко. Сигурно много ти липсват колежките ти. Отлично знам колко е приятно и удобно да си заобиколен от хора от своя социален кръг, да бъдеш сред свои.

— Аз съм щастлива сред хората от кръга на Едуар.

— Сигурно е така. Но предполагам, че е ужасно трудно да се сприятелиш истински с някого, след като всички останали се познават от години. Толкова е трудно да станеш част от споделените закачки, от общото минало. — Тя се усмихна. — Но съм сигурна, че ти се справяш добре.

— Двамата с Едуар сме най-щастливи, когато сме насаме.

— Разбира се. Но едва ли очакваш това да продължи дълго, София. Той все пак е един от най-общителните хора, които познавам. Мъж като Едуар трябва да получи пълна свобода.

С мъка запазих самообладание.

— Говорите така, сякаш съм негов тъмничар. Никога не съм искала Едуар да прави нещо различно от онова, което му харесва.

— О, сигурна съм, че е така. Засега. И вероятно си наясно какъв невероятен късмет е да се омъжиш за човек като него. Просто сметнах, че е любезно да предложи съвета си.

Понеже не казах нищо, тя добави.

— Вероятно смяташ за нахално от моя страна да ти давам съвети за собствения ти съпруг. Но понеже Едуар не спазва правилата на буржоазното общество, сметнах, че и аз мога да си позволя да отхвърля ограниченията на нормалния разговор.

— Много ви благодаря, мадам. — Чудех се дали мога просто да се обърна и да измисля причина да си тръгна. Определено бях издържала твърде дълго.

Тя снижи глас, отдалечи се леко от сергията и ми направи знак да я последвам.

— Е, добре тогава, ако си говорим откровенно, мисля, че е мой дълг да те посъветвам и в друг аспект. Както сигурно си забелязала, Едуар е мъж с голям... апетит. — Тя ме погледна многозначително. — Сигурна съм, че в момента е щастлив, но когато отново започне да рисува други жени, трябва да си готова да... му позволиш известна свобода.

— Моля?

— Да не би да искаш да ти го кажа буква по буква, София?

— Софи. — Челюстта ми беше скована. — Името ми е Софи. И да, ако обичате, бих искала да говорите без заобикалки.

— Съжалявам, ако звучи неделикатно. — Тя се усмихна пленително. — Но... вероятно знаеш, че не си първата от моделите на Едуар, с която той... е имал връзка.

— Не разбирам.

Тя ме погледна, сякаш съм малоумна.

— Жените на неговите платна... Има си причина Едуар да пресъздава толкова деликатно и изразително тези образи, да изобразява такава... интимност.

Предполагах какво се кани да каже, но просто стоях там и чаках думите да се стоварят върху ми като острието на гилотината.

— Едуар е импулсивен мъж, страстта му е непредвидима. Когато се умори от брака, София, той ще се върне към старите си навици. Ако си разумно момиче, каквото съм сигурна, че си, предвид твоето... да кажем практично?... минало, бих те посъветвала да погледнеш на другата страна. Такъв мъж не може да бъде ограничаван. Това е в противовес с артистичния му дух.

Преглътнах.

— Мадам, вече отнех достатъчно от ценното ви време. Опасявам се, че трябва да се разделим. Благодаря за... съветите.

Обърнах се и се отдалечих, а думите ѝ отекваха в ушите ми и кокалчетата на пръстите ми бяха побелели от усилието да ги стискам в юмрук, за да не ударя нещо. Бях стигнала почти до улица „Суфло“, преди да разбере, че съм забравила торбата с лука, зелето и сиренето.

Едуар не се бе прибрал. Което не бе кой знае каква изненада: той и търговецът на картини често оставаха в някой бар и си вършеха работата на чаша пастис или, ако окъснееха, дори абсент. Оставих кошницата си с портмонето и бурканчето пастет от гъши дроб в кухнята и отидох до мивката, където наплисках пламналите си страни със студена вода. Момичето, което ме гледаше от огледалото, беше мрачно, устните му бяха стиснати гневно, а по бледите му страни имаше яркочервени петна. Опитах се да се усмихна, да се превърна в жената, която Едуар виждаше в мен, но тя не искаше да се появи. Виждах само тази слаба, напрегната жена, чието щастие изведнъж сякаш бе изградено върху плаващи пясъци.

Сипах си чаша сладко вино и го изпих набързо. После и още една. Никога преди не бях пила вино през деня. Бях израснала с баща, който прекаляваше, и нямах никакво желание да пия, докато не срещнах Едуар.

Седях в тишината и непрестанно чувах думите: „Той ще се върне към старите си навици. Жените на платната му... има си причини Едуар да пресъздава така деликатно образите им...“.

И тогава захвърлих чашата към стената, а измъченият ми вик заглуши звука от счупеното стъкло.

Не мога да преценя колко дълго лежах, потънала в мъката си. Не исках да ставам. Нашият дом, студиото на Едуар, вече не ми се струваше като убежище. Имах чувството, че е бил завладян от призраците на предишните му връзки, че е пропит от техните разговори, от лицата им, от целувките им.

Не бива да мислиш така, смъмрих сама себе си. Но мислите ми препускаха като полудели коне, хукнали в различни и ужасяващи посоки, и не можех да ги овладеея.

Навън бе почнало да притъмнява и чувах тихото тананикане на мъжа, който бе излязъл да запали уличните лампи. Преди ми се струваше приятно и успокоително. Станах, с намерението да почистя строшените парчета стъкло, преди Едуар да се върне. Но вместо това се озовах пред платната му, които бяха струпани край далечната стена. Поколебах се за миг, после започнах да ги обръщам и да оглеждам внимателно всяко. Тук беше Лори льо Комт, проститутката, облечена в зелена рокля, на друго от платната беше гола, облегнала се на някаква колона, като гръцка статуя, малките ѝ гърди — наперени и закръглени

като половинки от испански праскови; Емелин, англичанката от бар „Брюн“, с боси крака, подвити под нея на стола, отпуснала ръка над облегалката. Някаква непозната тъмнокоса жена с гъсти къдрици, падащи над голото ѝ рамо, докато се облягаше на шезлонг, а клепачите ѝ бяха отпуснати, сякаш бе сънена. Дали беше спал и с нея? Дали леко разтворените ѝ устни, нарисувани с толкова любов, очакваха неговите? Как бях могла да си помисля, че е бил безразличен към тази копринена разголена плът, тези небрежно смачкани поли?

„О, господи, била съм такава глупачка. Провинциална глупачка.“

И накрая видях и Мими Айнсбахер, наведена към огледало, извивките на голия ѝ гръб — идеално подчертани от стегнатия корсет на талията, бледото ѝ рамо — разголено, подканващо. Беше нарисувано с любов, линията на вългена беше плавна, гальовна. И недовършена. Какво бе направил той, след като я бе нарисувал дотук? Дали е застанал зад нея, сложил грамадните си ръце на раменете ѝ и допрял устни до мястото, където рамото срещаше шията ѝ? Мястото, което винаги ме караше да потръпвам от желание? Дали я бе сложил нежно на това легло — нашето легло — и шепнал сладки думи, докато повдига полите ѝ, а тя...

Притиснах юмруци към очите си. Чувствах се неуравновесена, полудяла. Никога досега не бяха забелязвала тези картини. Сега всяка ми се струваше като мълчаливо предателство, заплаха за бъдещото ми щастие. Дали беше спал с всички тях? И колко време щеше да мине, преди отново да го направи?

Седях загледана в тях, мразех ги всички и въпреки това не можех да откъсна очи, измислях си цял един живот на тайни и удоволствия, предателства и прошепнати нежности, докато небето навън не стана черно като мислите ми.

Чух го, преди да го видя, да си подсвирква, докато се качваше по стълбите.

— Жено! — викна той, отваряйки вратата. — Защо седиш в тъмното?

Метна палтото си на леглото и обиколи студиото, за да запали ацетиленовите лампи и свещите, които бяха поставени в празни бутилки от вино, като намести цигарата си в ъгъла на устата, докато

спускаше пердетата. После дойде при мен и ме прегърна, присвил очи, за да види по-добре лицето ми в полумрака.

— Едва пет часът е. Не те очаквах толкова рано. — Имах чувството, че съм се събудила от някакъв сън.

— Толкова скоро след женитбата ни? Не бих могъл да те оставя задълго. Освен това ми липсваше. Жул Ганер не може да се сравнява с твоите прелести. — Нежно притегли лицето ми към своето и ме целуна леко по ухото. Миришеше на цигарен дим и на пастис. — Не мога да стоя далеч от теб, моя малка продавачке.

— Не ме наричай така.

Станах, отдалечих се от него и се запътих към кухнята. Усетих озадачения му поглед върху себе си. Всъщност и аз не знаех какво правя. Бутилката сладко вино отдавна бе празна.

— Сигурно си гладен.

— Винаги съм гладен.

„Той е мъж с голям апетит.“

— Аз... забравих си чантата на пазара.

— Ха! Няма значение. И аз бях доста замаян през почти цялата сутрин. Снощи беше велика вечер, нали? — Той се засмя, потънал в спомена.

Не отговорих. Взех две чинии и два ножа, донесох останалото от сутрешния хляб. После се загледах в бурканчето гъши пастет. Нямах какво друго да му предложа.

— Срещата ми с Ганер мина страхотно. Каза ми, че в галерия „Берту“ в Шестнайсети район искат да изложат онези мои ранни пейзажи. Които направих в Казул, нали се сещаш? Твърди също, че вече има купувач за двете по-големи платна.

Чух го да отваря бутилка вино, както и лекото потракване на двете чаши, които сложи на масата.

— Аз му разказах за новата ни система за събиране на парите ми. Беше силно впечатлен от снощните ни приключения. След като вече и ти, и той работите за мен, скъпа, съм сигурен, че ще заживеем охолно.

— Радвам се да го чуя — казах аз и сложих панерчето с хляб пред него.

Не знам какво бе станало с мен. Не можех да го погледна. Седнах насреща му и му подадох пастета от гъши дроб и малко масло. Нарязах един портокал на четири и сложих две парчета в чинията му.

— Пастет от гъши дроб! — той разви капака. — Как само ме глезиш, любима.

Отчупи от хляба и го намаза с бледорозовия пастет. Загледах се в него, докато той хапваше, вперил поглед в мен, и само за миг ми се прииска отчаяно той изобщо да не обича пастет, дори да го мрази. Но той ми прати въздушна целувка и премлясна шумно с видимо удоволствие.

— Какъв живот водим само двамата с теб, а?

— Не аз избрах пастета, Едуар. Мими Айнсбахер го избра за теб.

— Мими, а? — За миг очите му срещнаха моите. — Е... тя винаги е разбирала от храна.

— И от други неща?

— Хмм?

— От какво друго разбира Мими?

Храната ми стоеше недокосната в чинията ми. Не можех да ям. И без друго никога не бях харесвала особено гъшия дроб заради горчивата истина за принудителното хранене на птиците, които бяха принуждавани да преяждат, докато органите им се раздуят. Колко болка можеше да бъде причинена от прекаляване с любимите неща.

Едуар остави ножа на чинията. Погледна ме.

— Какво има, Софи?

Не можех да му отговоря.

— Изглеждаш ядосана.

— Ядосана.

— Заради онова, което ти казах по-рано ли? Но, скъпа, това беше, преди да те срещна. Никога не съм те лъгал.

— А ще спиш ли с нея отново?

— Какво?

— Когато ти омръзне да си женен? Ще се върнеш ли към старите си навици?

— За какво е всичко това?

— О, яж си храната, Едуар. Изгълта ли вече любимия си гъши дроб?

Той се загледа в мен много дълго. Когато заговори, гласът му бе тих.

— Какво съм направил, за да заслужи това? Някога дал ли съм ти и най-малък повод да се съмняваш в мен? Показвал ли съм ти друго,

освен пълна преданост?

— Не става дума за това.

— Добре, за какво тогава?

— Как си ги накарал да те гледат по този начин? — Гласът ми се извиси.

— Кого?

— Онези жени. Всички онези Мимита и Лорита, и другите. Момичетата от баровете и от улицата, и всяко окаяно момиче, което минава край вратата ни. Как си ги накарал да ти позират така?

Едуар изглеждаше слисан. Когато заговори, устните му бяха свити в необичайна гримаса.

— По същия начин, по който накарах теб да ми позираш. Помолих ги.

— Ами после? Направи ли с тях онова, което направи с мен?

Едуар сведе очи към чинията си, преди да отговори.

— Ако си спомням правилно, Софи, ти беше тази, която ме съблазни първия път. Или това не отговаря на тази нова версия на миналото, което си спомняш?

— И от това трябва да се почувствам по-добре? Че аз съм била единствената от твоите модели, която не си се опитал да вкараш в леглото си?

Гласът му отекна силно в тихото студио.

— Какво има, Софи? Защо си решила да се измъчваш по този начин? Двамата с теб сме щастливи. Знаеш, че дори не съм поглеждал друга жена, откакто те срещнах!

Започнах да ръкопляскам, всяко плясване разкъсваше тишината в студиото.

— Браво, Едуар! Останал си ми верен чак до медения ни месец! О, колко благородно!

— За бога! — Той стана от масата. — Къде е съпругата ми? Моята щастлива, грейнала и влюбена жена? И коя е тази, която е заела мястото ѝ? Каква е тази мъчителна подозрителност? Коя е тази нещастна обвинителна?

— О, значи, така ме виждаш наистина?

— В това ли се превърна, след като се оженихме?

Двамата се гледахме втрещено. Тишината стана всеобхватна, изпълни студиото. Отвън някакво дете избухна в шумен плач, а после

се чу майчин глас, укоряващ и утешаващ.

Едуар прокара длан по лицето си. Пое си дълбоко въздух и се загледа през прозореца, после пак се обърна към мен.

— Знаеш, че не те виждам така — знаеш, че аз... О, Софи, не разбирам защо се е породил този гняв. Не разбирам какво съм направил, за да заслужи такава...

— Ами защо не попиташ тях? — Протегнах ръка към платната му. Гласът ми премина в хлипане. — Та какво ли разбира изобщо от живота ти провинциална продавачка като мен?

— О, направо си невъзможна — каза той и захвърли салфетката си.

— Бракът с теб е невъзможен. И започвам да се чудя защо изобщо си направи труда.

— Не си единствената. — Съпругът ми ме измери с поглед, грабна палтото си от леглото, обърна ми гръб и излезе.

5.

2002 г.

Когато той се обади, тя беше на моста. Не знаеше колко дълго е седяла там. Металните му парапети бях почти напълно скрити под катинарите, на които хората бяха сложили инициалите си, и по цялото му протежение туристите се надвесваха и четяха написаното на малките парчета метал, надраскано с перманентен маркер или гравирано от онези, които бяха по-предвидливи. Някои се снимаха, сочейки към катинарите, които смятаха за особено красиви или които самите те току-що бяха поставили там.

Спомни си какво ѝ бе разказвал Дейвид за това място, преди да дойдат, за това как влюбените слагали катинарите и после хвърляли ключа в Сена като знак за вечна любов и как после градските власти с мъка ги сваляли от парапета само за да се появят нови след няколко дни, гравирани с послания за вечна любов, с инициалите на влюбени, които след две години можеше да са още заедно или пък вече да живеят на различни континенти, защото не могат да понесат да дишат един и същи въздух. Беше ѝ казал също, че речното дъно под моста редовно трябвало да бъде изтребвано, за да се събират ръждясващите ключове.

Сега тя седеше на пейката и се стараше да не се вглежда подробно в тях, а да се наслаждава на цялата картина, проблясваща под слънцето. Не искаше да се замисля за това какво символизира.

„Ще се срещнем на «Пон дез Ар»“, му беше казала. Нищо повече.

Може би имаше нещо различно в гласа ѝ.

„Дай ми двацет минути“, бе казал той.

Видя го да идва откъм Лувъра, синята му риза се открояваше все по-ярко с приближаването му. Беше с панталони в маскировъчен цвят и тя си помисли с болка колко обичаше да го гледа. Колко позната ѝ бе станала фигурата му, макар и след толкова кратко време. Взираше се в меката му, разрошена коса и чертите на лицето му, в леко

нетърпеливата му походка, сякаш винаги се стремеше да стигне до следващото място. И после забеляза, че през рамо е метнал кожената чанта, в която носеше чертежите си.

„Какво направих?“

Той не се усмихна, докато се приближаваше, макар да бе ясно, че я бе забелязал. Стигна до нея, забави крачка, после пусна чантата си на земята и седна до нея.

Седяха мълчаливи известно време, загледи в преминаващите туристически корабчета.

И накрая Лив каза:

— Не мога да го направя.

Взираше се в течението на Сена, гледаше с присвити очи към хората, които и в момента се навеждаха да разглеждат катинарите.

— Мисля, че направихме ужасна грешка. Аз направих грешка.

— Грешка?

— Знам, че съм импулсивна. Сега разбирам, че е трябвало да забавим темпото. Трябвало е да... се опознаем по-добре. И се замислих. Все пак не сме имали някаква пищна сватбена церемония или нещо подобно. Даже някои от приятелите ни още не знаят, че сме женени. Можем просто... Можем да се престорим, че не се е случвало. И двамата сме млади.

— За какво говориш, Лив?

Тя го погледна.

— Дейвид, всичко стана ясно, докато вървеше към мен. Донесъл си чертежите си.

Съвсем леко трепване. Но тя го забеляза.

— Знаел си, че ще се срещнеш с Голдстейн. Опаковал си чертежите си и си ги взел на медения ни месец.

Той сведе поглед към краката си.

— Не знаех. Надявах се.

— И това е оправданието ти?

Отново замълчаха. Дейвид се наведе напред, стиснал ръце над коленете си. После я погледна косо, с тревожно изражение.

— Обичам те, Лив. Ти не ме ли обичаш вече?

— Обичам те. Много. Но не мога... не мога така. Не мога да бъда тази жена, в която се превръщам.

Той поклати глава.

— Не разбирам. Това е лудост. Нямахме ме само няколко часа.

— Не става дума за тези няколко часа. Това е меденият ни месец. Това е моделът, който ще следваме и занапред.

— От къде на къде меденият месец да е модел за един брак? Повечето хора заминават и лежат на плажа две седмици, за бога. Така ли мислиш, че ще продължи животът им нататък?

— Не изопачавай думите ми! Знаеш какво имам предвид. Предполага се, че това е единственото време, когато ти...

— Просто тази сграда...

— О, тази сграда. Онази сграда. Проклетата сграда. Винаги ще има някаква сграда, нали така?

— Не. Тази е специална. Те...

— Те искат да се срещнете отново.

Той въздъхна и челюстта ми се стегна.

— Не е точно делова среща — каза той. — Работен обяд. Утре. В един от най-добрите ресторанти в Париж. И ти си поканена.

Би се разсмяла, ако не бе на път да се разплаче. Когато най-накрая заговори, гласът ѝ бе неочаквано спокоен.

— Съжалявам, Дейвид. Дори не те виня за това. Грешката е само моя. Толкова бях запленена от теб, че не можех да видя нищо друго. Не можех да преценя, че да съм омъжена за човек, който е толкова погълнат от работата, ще ме превърне в... — Трудно ѝ бе да продължи.

— В какво ще те превърне? Аз още те обичам, Лив. Не те разбирам.

Тя разтри очи.

— Не го обяснявам добре. Виж... ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Бяха съвсем близо до Музея Орсе. Опашката бе намалела и двамата мълчаливо се придвижваха напред в продължение на десет минути, докато стигнат до входа. Тя усещаше присъствието му до себе си, както и непривичната неловкост помежду им. Малка частица от нея още не можеше да повярва, че меденият ѝ месец ще свърши така.

Извика асансьора, уверена къде иска да отиде този път, а Дейвид я следваше. Минаха през залите на импресионистите на най-горния етаж, заобикаляйки групичките хора, които стояха и зяпаха. Друга групичка ученици седеше пред „Закуска на тревата“ и същият ентузиазизиран служител на галерията им обясняваше за скандала с

голата жена. Замисли се каква ирония бе това, че сега съпругът ѝ бе тук, където бе искала да бъде сутринта, но вече бе късно. Твърде късно.

И накрая стигнаха там, пред малкото платно. Тя се загледа, а той пристъпи напред.

— „Съпруга, леко ядосана“ — прочете той надписа. — Едуар Льофевър.

Загледа се за момент, после се обърна към нея, очаквайки обяснение.

— Ами... видях това сутринта... тази нещастна, пренебрегната съпруга. И тогава ми стана ясно. Не искам да съм такава. Изведнъж разбрах, че целият ни брак ще бъде такъв — ще търся вниманието ти, а ти няма да можеш да ми го дадеш. И се уплаших.

— Бракът ни няма да е такъв.

— Не искам да бъда съпруга, която се чувства пренебрегната дори на медения си месец.

— Не съм те пренебрегнал, Лив...

— Но ме накара да се чувствам маловажна, и то точно тогава, когато се очакваше да искаш да сме заедно, просто да си с мен. — Гласът ѝ се извиси, стана емоционален. — Исках да се разхождаме край бистрата на Париж и да седнем някъде, да пийнем по чаша вино без повод, да се държим за ръце. Исках да ми разкажеш какъв си бил, преди да се срещнем, и за какво си мечтал. Исках да споделя всичко, което съм планирала за съвместния ни живот. Исках да правим много секс. Много секс. Не исках да обикалям сама галериите и да пия кафе с непознати мъже само за да убия времето.

Нямаше как да не се зарадва поне малко на косия му поглед.

— И когато видях тази картина, всичко ми стана ясно. Това съм аз, Дейвид. Ще се превърна в нея. Това ще се случи. Защото, дори и сега, ти не виждаш нищо лошо в това да прекараш два дни — три дни — от петдневния ни меден месец в това да представяш работата си пред двама богати бизнесмени.

Тя преглътна. И гласът ѝ секна.

— Съжалявам. Аз... не мога да бъда тази жена. Просто... не мога. Такава беше майка ми и това ме ужасява.

Избърса очи и наведе глава, за да избегне любопитните погледи на минаващите наблизо хора.

Дейвид се загледа в картината. Няколко минути не каза нищо. А после се обърна към нея с напрегнато лице.

— Добре, разбрах. — Прокара пръсти през косата си. — Права си. За всичко. Аз... постъпих невероятно глупаво. И егоистично. Съжалявам.

Замълчаха, докато двама германци се спряха пред платното, размениха няколко думи и отминаха.

— Но... ти грешиш за тази картина.

Тя вдигна поглед към него.

— Тя не е пренебрегната. Не е символ на провалена връзка. — Приблужи се към нея и нежно хвана ръката ѝ, докато жестикулираше с другата. — Виж само как я е нарисувал, Лив. Той не иска тя да е ядосана. Все още гледа към нея. Виж колко нежност има в движението на четката, в това как е добавил цвят към лицето ѝ тук. Той я обожава. Не може да понесе мисълта, че е ядосана. Не може да спре да я гледа дори и когато е разгневена от него — той си пое въздух. — Той е там и няма да я остави, независимо колко силно я е разгневил.

Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мисля, че тази картина трябва да означава краят на брака ни. — Той се пресегна и улови дланта ѝ, задържа я, докато усети как пръстите ѝ се отпускат между неговите. — Защото, когато я гледам, аз виждам обратното на това, което виждаш ти. Да, нещо не е наред. Да, тя е нещастна точно сега, в този момент. Но когато гледам нея, цялата картина, Лив, виждам израз на голяма любов.

6.

1912 г.

Ситен дъждец бе започнал да вали, когато тръгнах да обикалям из улиците на Латинския квартал малко след полунощ. Сега, часове покъсно, той се бе просмукал през филца на шапката ми, така че капките се търкулваха под яката на палтото ми, но аз почти не ги усещах, толкова погълната бях от мъката си.

Част от мен искаше да чака завръщането на Едуар, но не можех да седя в дома ни, не и с онези жени и надвисналата над мен перспектива за бъдещите изневери на съпруга ми. Непрекъснато виждах болката в очите му, чувах гнева в гласа му. „Коя е тази нещастна обвинителка?“ Той вече не ме виждаше в най-добрата възможна светлина и кой можеше да го вини? Беше ме видял такава, каквато знаех, че съм в действителност: обикновена, провинциална, невзрачна продавачка. Беше попаднал в капана на брака в пристъп на ревност, тогава убеден, че трябва да спечели завинаги любовта ми. И сега съжеляваше за прибързаността си. И аз го бях принудила да го осъзнае.

За миг се запитах дали просто да не си събера куфара и да си тръгна. Но всеки път, когато мисълта нахлуваше в трескавото ми съзнание, незабавно в отговор изникваше друга: обичах го. Не можех да понеса представата за живот без него. Как бих могла да се върна в Сен Перон и да живея като стара мома, след като вече бях познала любовта? Как щях да понеса мисълта, че той живее някъде, само на мили от мен? Даже когато излезеше от стаята, усещах липсата му като болка в ръката или крака. Физическата нужда, която изпитвах да бъда с него, все още ме държеше в плен. А и не можех просто да се върна у дома само няколко седмици след сватбата.

Но аз винаги щях да си остана провинциалистка. Не можех да дееля съпруга си, както очевидно го правеха парижанките, преструвайки се, че не знаят за изневерите. Как бих могла да живея с Едуар и да очаквам някой ден да се върне у дома с уханието на друга

жена? Даже и да нямах доказателства за изневярата му, как бих могла да вляза в дома ни и да видя Мими Айнсбахер или която и да било от онези жени гола в леглото ни да му позира? Какво би трябвало да направя тогава? Просто да ида в другата стая? Да изляза на разходка? Да седя и да ги гледам? Той щеше да ме намрази. Щеше да ме приеме за тъмничаря, за какъвто Мими Айнсбахер вече ме смяташе.

Сега разбирах, че изобщо не бях помислила какво ще означава бракът за нас. Бях обсебена от неговия глас, ръцете му, целувките му. И бях заслепена от суетност — омагьосана от своя образ, който бях видяла в картините и очите му.

А сега вълшебният прашец бе отлетял и бях останала само аз — съпругата, тази нещастна обвинителка. Изобщо не харесвах този си образ.

Кръстосвах Париж надлъж и нашир, надолу по улица „Риволи“, нагоре до авеню „Фош“ и отново надолу по задните улички, без да обръщам внимание на любопитните погледи на мъжете и подвикванията на пияниците. Не забелязвах и подбитите си от дългото ходене по калдъръма стъпала, докато извъръщах лице от минавачите, за да не видят сълзите, напирасци в очите ми. Скърбях за брака, който вече бях изгубила. Скърбях за Едуар, който бе видял само най-хубавото в мен. Липсваше ми непосилното щастие, което изпитвахме заедно, усещането, че сме непобедими, откъснати от останалия свят. Как бяхме стигнали дотук толкова скоро? Вървах напълно унесена в мислите си и дори не забелязах, че е започнало да се развиделява.

— Мадам Льофевър?

Обърнах се и видях една жена да пристъпва откъм сенките. Когато застана под уличната лампа, забелязах, че е момичето, с което Едуар ме бе запознал в нощта на сбиването в бар „Триполи“ — помъчих се да си спомня името ѝ: Лизет? Лори?

— Една дама не бива да е навън в този час, мадам — каза тя и хвърли поглед през рамо към улицата. Нямах как да ѝ отговоря. Дори не бях сигурна, че мога да говоря. Спомних си как едно от момичетата в „Ла фам марше“ ме бе побутнало, докато той се приближаваше: „Той си общува с уличниците от площад «Пигал»“.

— Нямам представа колко е часът. — Погледнах към часовника на сградата. Пет без четвърт. Бях обикаляла цяла нощ.

Лицето ѝ бе в сянка, но усетих, че ме изучава.

— Добре ли сте?

— Добре съм. Благодаря.

Тя продължи да се взира в мен. После пристъпи крачка напред и леко докосна лакътя ми.

— Не съм убедена, че на една омъжена жена подхожда да се разхожда сама тук. Искате ли да пийнете нещо с мен? Знам едно топло местенце недалеч оттук.

Аз се поколебах и тя пусна ръката ми, отстъпвайки леко назад.

— Разбира се, ако имате други планове, напълно ви разбирам.

— Не, нямам. Много мило от ваша страна. С удоволствие бих влязла някъде на топло. Аз... предполагам, че не бях забелязала колко е студено.

Вървахме мълчаливо по тесните улички и завихме към един осветен отвътре бар. Китаец отвори масивна врата и пристъпи навътре, за да ни направи път да влезем, при което тя размени няколко думи с него. Барът наистина беше топъл, със замъглени прозорци и неколцина мъже, които пиеха вътре. Файтонджии повечето, както ми каза Лори, докато ме насочваше към дъното на стаята. Лори льо Комт поръча нещо на бара, а аз се настаних на една маса в ъгъла. Свалих мокротото си плато. В малката стая бе шумно и весело; мъжете се бяха събрали около играещите карти в другия ъгъл. Огледах се в огледалото, което заемаше цялата стена, и видях лицето си бледо и мокро, с прилепнала към скалпа коса. Защо да обича само мен? Запитах се, но после се опитах да заглуша тази мисъл.

Един възрастен келнер пристигна с табла и Лори ми подаде малка чашка коняк. След като вече бяхме седнали в бара, не можех да си представя какво да й кажа.

— Хубаво е, че влязохме — каза тя, поглеждайки към входа. Дъждът вече се бе превърнал в истински порой и по тротоарите бликаха ручейчета, които ромоляха в канализационните шахти.

— И аз така смятам.

— Мосю Льофевър у дома ли е?

Тя използва официалното обръщение към него, въпреки че го познаваше много по-отдавна, отколкото аз.

— Нямам представа. — Отпих глътка от питието си. Опари гърлото ми като огън. И тогава изведнъж започнах да говоря. Може би от отчаяние. Или защото знаех, че жена като Лори е виждала толкова

примери за лошо поведение, че думите ми няма да я шокират. Или може би просто исках да видя реакцията ѝ. Все пак не бях сигурна дали и тя не е една от жените, които трябва да смятам за заплаха.

— Бях в лошо настроение. Реших, че е най-добре... да повървя.

Тя кимна и се усмихна леко. Сега забелязах, че косата ѝ е прибрана в стегнат кок ниско над яката, което подобаваше повече на учителка, отколкото на жрица на любовта.

— Никога не съм била омъжена. Но предполагам, че бракът променя напълно живота ти.

— Трудно е да се свикне. Смятах, че съм подготвена. Сега... не съм сигурна, че имам подходящия темперамент за предизвикателствата му.

Още докато изричах всичко това, се изненадах от себе си. Не бях от жените, които имат навика да споделят. Единственият човек, с когото бях споделяла мислите си, бе сестра ми, а в нейно отсъствие бях изпитвала нужда да разговарям само с Едуар.

— Намирате Едуар за... предизвикателен?

Сега забелязах, че е по-възрастна, отколкото бях сметнала отначало: умело нанесените руж и червило ѝ придаваха сиянието на младостта. Но в нея имаше нещо, което те караше да продължиш да говориш; усещането, че каквото и да ѝ кажеш, няма да стигне до чужди уши. Разсеяно се зачудих какво ли е правила тази нощ, какви други тайни е научила.

— Да. Не. Не точно Едуар. — Не можех да обясня. — Не знам. Аз... съжалявам. Не биваше да ви обременявам с грижите си.

Тя ми поръча още една чаша коняк. А после се облегна и отпи глътка от своя, сякаш обмисляше какво да каже. Най-накрая се наведе леко напред и заговори тихо.

— Мадам, смятам себе си за експерт по психиката на женения мъж.

Усетих, че леко се изчервявам.

— Не знам какво ви води тук тази вечер и вярвам, че никой външен човек не може да каже със сигурност какво се случва между двама души. Но ще ви кажа едно: Едуар ви обожава. Заявявам го с пълна увереност, понеже съм виждала доста мъже, както и няколко, които са били на меден месец.

Вдигнах очи и повдигнах невярващо вежди.

— Да, на меден месец. Преди да ви срещне, бих се обзаложила, че Едуар Льофевър никога няма да се ожени. Че се чувства прекрасно и винаги ще води този начин на живот. Но после той ви среща. И без никакво кокетство или преструвки вие спечелихте сърцето му, ума му, дори въображението му. Не подценявайте силата на чувствата му към вас, мадам.

— Ами другите жени? Да не им обръщам внимание ли?

— Какви други жени?

— Казаха ми... Едуар не е мъж, който вярва в... моногамността.

Лори ме изглежда внимателно.

— И коя отровна уста ви каза това? — Лицето ми сигурно ме бе издало. — Каквото и съмнение да е посадил в душата ви този съветник, мадам, явно го е направил много умело.

Тя отново отпи глътка от коняка си.

— Ще ви кажа нещо, мадам, и се надявам да не се засегнете, защото го правя с добри намерения — тя се наведе напред над масата. — Да, и аз не вярвах, че Едуар е от мъжете, които някога ще се оженият. Но когато ви видях заедно онази вечер пред бар „Триполи“, как ви гледа, как се гордее с вас, как нежно докосва с ръка гърба ви и как търси с поглед вашето одобрение за почти всяко нещо, направил или казал, разбрах, че сте страхотна двойка. И видях, че е щастлив. Много щастлив.

Седях неподвижна и слушах.

— И ще ви призная, че при срещата ни изпитах срам, което е рядкост за мен. Защото през последните месеци няколко пъти, докато позирах за Едуар или дори когато го видех на улицата, на път за дома или за някой ресторант, му се предлагаша безплатно. Винаги ужасно съм го харесвала. Но откакто ви срещна, той ми отказваше деликатно, но непоколебимо.

Навън дъждът внезапно бе спрял. Единият от мъжете протегна ръка през вратата и каза нещо на приятеля си, което накара и двамата да се разсмеят.

Гласът на Лори се снижи до шепот:

— Най-голямата опасност за брака ви, ако ми позволите да съм откровена, не е съпругът ви. А това, че думите на този така наречен „съветник“ могат да ви превърнат в онова, което вие и съпругът ви мразите. — Лори довърши питието си. Загърна раменете си в шала и

стана. Огледа се, прибра кичур коса назад и погледна към прозореца. — Ето, и дъждът е спрял. Денят ще бъде чудесен. Вървете у дома при съпруга си, мадам. Радвайте се на късмета си. Бъдете жената, която той обожава.

Тя ми се усмихна за миг.

— И за в бъдеще подбирайте внимателно съветниците си.

Каза нещо на собственика и излезе под синята светлина на влажното ранно утро. Аз останах да седя и да премислям всичко, което ми беше казала, докато изтощението най-сетне се просмукваше в костите ми заедно с нещо друго: дълбоко, дълбоко облекчение.

Повиках възрастния келнер, за да платя сметката. Той вдигна рамене и ми каза, че мадам Лори вече се е погрижила, и отново се зае да бърше чашите.

Апартаментът бе толкова тих, докато се качвах по стълбите, че предположих, че Едуар спи. Той постоянно вдигаше шум, когато беше у дома, като пееше или подсвиркуваше, или пускаше грамофона си толкова силно, че ядосаните съседни тропеха по стените. Вrabчетата чуруликаха в бръшляна, който покриваше стените отвън, а далечното трополене на конски копита по калдъръма напомняше за бавно събуждащия се град, но в малкия апартамент на най-горния етаж на номер двавет и първи от улица „Суфло“ бе съвсем тихо.

Опитах се да не мисля за това къде може да е бил или в какво настроение е. Свалих си обувките и изкачих бързо последните няколко стъпала, изгаряйки от нетърпение да се пхна в леглото при него и да го прегърна. Щях да му кажа колко съжалявам, колко го обичам и каква глупачка съм била. Отново щях да съм жената, за която се бе оженил.

Умът ми направо жужеше от нуждата да бъда с него. Отворих вратата на апартамента тихо, вече си го представях как лежи омотан в чаршафите и одеялата и как сънено повдига с ръка завивките, за да ме пусне при себе си. Но леглото ни бе празно.

Поколебах се, минах край леглото и отидох в основната част на студиото. Внезапно ме обзе някаква нервност, не бях сигурна как ще ме посрещне.

— Едуар?

Отговор не последва.

Студиото беше слабо осветено, свещите догаряха, както ги бях оставила в бързината да изляза, а от дългия прозорец се процеждаше студената синя утринна светлина. Хладината във въздуха загатваше, че огънят е угаснал преди часове. Едуар стоеше в ъгъла, близо до платната, само по риза и размъкнати панталони, с гръб към мен, загледан в някакво платно.

Останах на прага, вперила очи в съпруга си, в широкия му гръб, в гъстата му тъмна коса, преди той да разбере, че съм там. Когато се обърна към мен, в погледа му проблесна тревога — „какво ли ме чака сега?“ — и от това ме заболя.

Тръгнах към него, стиснала в ръка обувките си. Бях си представяла как се хвърлям в прегръдките му през целия път насам по улица „Бабилон“. Мислех, че няма да мога да се въздържа. Но сега, в студената и стихнала стая, нещо ме спираше. Застанах на няколко сантиметра от него, очите ми бяха приковани в неговите и усетих как бавно се извъръщам към статива.

Жената на платното беше приведена напред, лицето ѝ беше безгласно и гневно, тъмночервената ѝ коса бе прихваната небрежно на тила, както беше моята предната вечер. В тялото ѝ се усещаше напрежение, дълбоко сдържано неудовлетворение, отказът ѝ да погледне право към художника бе като мълчалив укор. И в гърлото ми се надигна ридание.

— Това... е прекрасно — казах аз, когато си възвърнах гласа.

Той се обърна към мен и видях, че е изтощен, очите му бяха червени, вероятно от липсата на сън. Исках да излича тъгата от лицето му, да върна думите си назад, да го направя отново щастлив.

— О, бях такава глупачка... — подхванах аз.

Но той ме изпревари, пристъпи напред и ме сграбчи в прегръдките си.

— Никога вече не ме напускай, Софи — прошепна тихо до ухото ми, а гласът му бе натежал от чувства.

Не говорехме. Притискахме се един към друг толкова силно, сякаш сме били разделени с години, а не само за няколко часа.

Гласът му, галец кожата ми, беше дрезгав и пресекващ.

— Трябваше да те нарисувам, защото не можех да понеса да те няма, и това бе единственият начин да те върна.

— Тук съм — мърморех аз. Зарових пръсти в косата му, придърпах лицето му към своето, вдъхвах диханието му. — Никога повече няма да те оставя. Никога.

— Искях да те нарисувам каквато си. Но пред очите ми все беше тази гневна и нещастна Софи. И единственото, което си мислех, бе, че аз съм причината за това нещастие.

Поклатих глава.

— Не си ти, Едуар. Да забравим тази нощ. Моля те.

Той се протегна и завъртя статива с гръб към мен.

— Тогава няма да довърша това. Дори не искам да го виждаш. О, Софи. Съжалявам. Толкова съжалявам...

И после го целунах. Целунах го и се постарях да му покажа, че го обичам от цялото си сърце и с цялото си същество, и как животът ми преди него е бил сив и безцветен, а бъдещето без него — ужасяващо и мрачно. С целувката си му казах, че го обичам повече, отколкото някога съм вярвала, че мога да обичам някого. Моят съпруг. Моят красив, сложен и гениален съпруг. Не можех да изрека думите: чувствата ми бяха твърде всеобхватни.

— Ела — казах накрая и сплела пръсти с неговите, го поведох към леглото.

По-късно, когато улицата се оживи от звуците на ранния предиобед, а продавачите на плодове и зеленчуци бяха приключили с обиколката си и ароматът на кафе, носещ се през отворения ни прозорец, бе станал неустоим, се измъкнах от прегръдките на Едуар и леглото ни, докато потта охлаждаше гърба ми и усещах вкуса му по устните си. Отидох в студиото отсреща, запалих огъня и обърнах платното. Огледах я внимателно, забелязах нежността в рисунъка му, интимността на картината, идеалното представяне на самата мен, запечатания момент.

После се обърнах към него.

— Трябва да я довършиш.

Той се повдигна на лакът, погледна ме с присвити очи.

— Но... ти изглеждаш толкова нещастна.

— Може би. Но това е истината, Едуар. Ти винаги показваш истината. В това е големият ти талант. — Протегнах се, вдигнала ръце

над главата си, после ги свалих, наслаждавайки се на погледа му върху тялото си. Свих рамене. — А и всъщност предполагам, че ще има дни, в които сме ядосани един на друг. Меденият месец не може да продължава вечно.

— Напротив — заяви той и изчака, докато се върна при него. Издърпа ме в леглото и ме погледна сериозно — Може да продължи, колкото поискаме. И като господар на този дом, заявявам, че всеки ден от брака ни трябва да бъде част от медения ни месец.

— Подчинявам се напълно на волята на съпруга си. — Въздъгнах и се сгуших в него. — Опитахме и видяхме, че ядосването и гневът не ни устройват. Аз също заявявам, че останалите дни от брака ни трябва да бъдат като меден месец.

Лежахме в приятна тишина, кракът ми почиваше върху неговия, топлата кожа на корема му допираше моята, тежката му ръка ме прегръщаше през талията. Не помнех някога да съм била по-доволна от живота. Вдъхвах уханието на съпруга си, усещах повдигането на гърдите му и най-накрая умората започна да взема връх. Унесох се в дрямка, поела към място, което бе топло и приятно, особено в сравнение с това, което бях преживяла. И тогава той заговори.

— Софи — тихо прошепна той. — Докато сме напълно откровени един с друг, трябва да ти кажа нещо.

Отворих едно око.

— И се надявам да не накърня чувствата ти.

— Какво има? — Гласът ми беше само шепот, а сърцето ми — готово да спре.

Той се поколеба за миг, хвана ръката ми.

— Знам, че го беше купила специално за мен. Но всъщност не обичам особено гъши дроб. Никога не съм го обичал. Само се опитвах да бъда любезен...

Не довърши изречението си. Защото аз вече го бях спряла с устни върху неговите.

7.

2002 г.

— Не мога да повярвам, че ми се обаждаш от медения си месец.

— Ами да, Дейвид слезе да уреди нещо на рецепцията. Реших, че денят ще стане още по-прекрасен, ако успея да вместя и двуминутен разговор с теб.

Джасмин закри слушалката с длан.

— Ще ида в тоалетната, за да не ме види Бесли. Изчакай. Звук от затваряне на врата, после забързани стъпки. Съвсем ясно можех да си представя претъпкания офис над книжарницата, задръстването, в което колите едва пълзяха, но „Финчли роуд“, и миризмата на олово от изгорелите газове от ауспусите, която изпълваше лепкавия летен въздух. — Хайде. Разкажи ми всичко. За около двайсет секунди. Като Джон Уейн ли крачиш вече? Прекарваш ли си страхотно?

Озърнах се в хотелската си стая, видях омачканите чаршафи на леглото, от което Дейвид бе станал преди малко, багажа, който неохотно бях започнала да стягам.

— Всичко е... малко странно. Трябва да свикна с факта, че наистина съм омъжена. Но съм много щастлива.

— Уф! Толкова ти завиждам. Снощи излязох на среща с Шон Джефрис. Помниш ли го? Братът на Фи? С ужасните нокти? Честно, нямам представа защо се съгласих. Не спря да говори за себе си. Явно трябваше да се впечатля от факта, че има мезонет във Фрайън Барнит.

— Много хубав район. Модерен.

— А и самият мезонет има огромен потенциал.

Засмях се.

— Важно е да се издигаш в живота.

— Особено на нашата възраст. Няма нищо по-добро от тухлите и хоросана.

— Има и пенсионен фонд. Хайде. Кажи ми, че има пенсионен фонд.

— Естествено, че има. И е свързан с лихвения индекс. Беше със сиви обувки и настоя да си разделим сметката, а освен това поръча най-евтината бутилка вино в ресторанта, защото всичко имало един и същи вкус след първата чаша. О, Уърдинг, как ми се иска вече да се прибереш. Отчаяно се нуждая от питие. Срещите с мъже са ужасни. Ти постъпи правилно.

Легнах и се загледах в тавана, който беше бял и декориран като сватбена торта.

— Какво? Въпреки че съм непоносимо импулсивна и не бива да се доверявам на чувствата си?

— Да! Ще ми се и аз да бях по-импулсивна. Тогава щях да се омъжа за Андрю, когато ми предложи, и сега вероятно щях да живея в Испания, вместо да съм закотвена в този офис и да се чудя дали мога да се измъкна тайничко в пет без двацет, за да си платя данъка за колата. Както и да е... О, господи, трябва да вървя. Бесли току-що влезе в дамската тоалетна. — Гласът ѝ стана по-висок, смени тона. — Разбира се, госпожо Холстън. Много ви благодаря за обаждането. Непременно ще се чуем скоро.

Лив затвори точно когато Дейвид се върна. Носеше кутия шоколадови бонбони „Патрик Роже“.

— Какво е това?

— Вечеря. Ще ни донесат и шампанско.

Тя се разсмя, разгърна опаковката на красивата тъмнозелена кутия, пъкна един бонбон в устата си и затвори очи.

— О, господи, невероятни са. Заради тези и обяда в луксозния ресторант утре има опасност да се прибера вкъщи огромна като слон.

— Отмених обяда.

Лив вдигна очи.

— Но аз казах...

Дейвид сви рамене.

— Не. Беше права. Никаква работа повече. Някои неща са свещени.

Тя пъкна още един бонбон в устата си, протегна кутията към него.

— О, Дейвид... започвам да си мисля, че малко прекалих. — Следобедът с трескавите емоции и напрежението ѝ се струваше безкрайно далечен. Имаше чувството, че са женени от цяла вечност.

Той свали ризата си презглава.

— Не си прекалила. Имаш пълно право да очакваш цялото ми внимание по време на медения ни месец. Съжалявам. Трябва да се науча да не забравям, че не съм само аз, а вече сме двама.

Ето че се бе появил отново. Мъжът, в когото се бе влюбила. „Моят съпруг.“ Внезапно в нея пламна огнена страст.

Той седна до нея, а тя се плъзна към него, докато той не спираше да говори.

— Искаш ли да чуеш нещо забавно? Звъннах във фирмата на Голдстейн от рецепцията, поех си дълбоко въздух и обясних, че много съжалявам, но не мога да им отделя повече време тази седмица, понеже това всъщност е меденият ми месец.

— И?

— И те направо побеснях.

Следващият бонбон спря на половината път към устните ѝ. Сърцето ѝ също спря.

— О, господи, много съжалявам.

— Да, разгневиха се ужасно. Попитаха ме какво, по дяволите, си мисля, че правя, оставяйки жена си сама по време на медения ни месец. „Не така трябва да започва съвместният живот, по дяволите“, цитирам. — Усмихна ѝ се многозначително.

— Винаги съм харесвала тези Голдстейн — каза тя и пъкна шоколадовия бонбон в устата му.

— Казаха, че това е момент от живота, който никога, но можеш да си върнеш.

— Мисля, че вече направо ги обичам.

— Ще ги заобичаш дори повече след минутка.

Той стана и отиде до френските прозорци, отвори ги широко. Вечерните слънчеви лъчи нахлуха в стаята, а отдолу се носеха звуците от оживената улица, пълна с туристи и мотаещи се из магазините купувачи. Той си свали обувките и чорапите, смъкна панталона и седна на леглото, при което се обърна към нея.

— Казаха още, че се чувстват донякъде отговорни, че са ме ангажирали. За компенсация предложиха да използваме апартамента им в „Роял Монсо“ от утре. Има румсървис, вана с размерите на океански лайнер, шампанско, колкото можем да изпием, абсолютно никаква причина да излизаме от стаята. За две нощувки. Причината да

се забавя долу беше, че си позволих да упражня съпругеските си права и смених билетите ни за връщане. Какво ще кажеш?

Той погледна към Лив и дори сега в очите му имаше лека несигурност.

— Очевидно това означава да прекараш още четирийсет и осем часа в компанията на мъж, който е, по думите на приятелите ни милиардери, „абсолютен кръгъл идиот“.

Тя го изгледа сериозно.

— Абсолютен кръгъл идиот е идеалът ми за съпруг.

— Много се надявах да го кажеш.

Двамата се отпуснаха назад на възглавниците и останаха да лежат един до друг с преплетени пръсти.

Тя гледаше през прозореца към все още светлия Град на светлината и усети, че се усмихва. Беше омъжена. Намираще се в Париж. Утре щеше да се изгуби в огромното пухкаво легло с мъжа, когото обичаше, и вероятно нямаше да излезе оттам два дни. Животът едва ли можеше да е по-хубав.

Но тя се надяваше, че може.

— Ще оправя всичко, госпожо Холстън — прошепна той, извърна се към нея и вдигна пръстите ѝ към устните си. — Може да ми отнеме известно време цялата тази история с брака, но накрая ще направя всичко както трябва.

Имаше две лунички на носа. Никога досега не ги беше забелязвала. Това бяха най-хубавите лунички, които бе виждала.

— Няма проблем, господин Холстън — отвърна тя и се пресегна да остави кутията с шоколадови бонбони на нощното шкафче. — Имаме цялото време на света.

МЕЖДУ РЕДОВЕТЕ

— Имам проблем — каза мъжът.

— Всички, които идват тук, имат проблем — каза Франк.

Мъжът преглътна.

— Свързан е с жена.

— Обикновено е така — каза Франк.

— Тя... твърди, че сме имали връзка — каза мъжът.

Франк се облегна на стола си и допря върховете на пръстите си. Обичаше да го прави, откакто последната му секретарка му беше казала, че му придава интелигентен вид.

— Да. Обикновено така казват.

Аз седях в ъгъла и местех поглед между кафето си и лицето на мъжа, опитвайки се да реша кое е по-тъмно. По-тъмно от карамел „Вертер’с ориджинал“. Дори по-тъмно от шоуто „Истинските домакини“. Това приличаше на дневна телевизия. И тогава ме осени кой беше.

— Никаква връзка не съм имал! — заяви Деклан Травис, бившият водещ на сутрешния блок, и изгледа първо Франк, а после и мен. — *Наистина*. Не съм имал.

Франк кимна. Обикновено го правеше на този етап. Кимването едновременно показваше съгласие и намекваше, че истината не е от съществено значение в случая. Никой не идваше в кантората на „Франк Дигър и сътрудници“, ако нямаше нещо за криене.

— И какво искате от нас, господин Травис?

— Вижте, аз съм семеен човек. Репутацията ми се гради на образа ми на почтен човек. Намирам се в много деликатен етап от кариерата си. Вашата работа е да се грижите за репутацията на хората. Е, искам да направите така, че това да изчезне. Не мога да позволя да стигне до вестниците.

Франк бавно се извърна към мен и повдигна вежда.

— Вестниците са последната ви грижа — казах аз.

— Бела е нашият компютърен спец. Извинявай — дигитален мениджър — обясни Франк.

— Репутацията е проблем на интернет в наши дни. Смъртта идва в пиксели. Това е съвсем нов свят.

Деклан Травис примигна насреща ми. Беше предположил, че съм секретарката.

— И така, господин Травис — казах аз, докато си отварях лаптопа. — Искам да ми кажете всичко, което знаете за тази жена. Имейл, профил в *Твитър*, *Фейсбук*, *Снапчат*, *Уотсап* — всичко.

Той ме погледна, сякаш му говорех на полски. Обикновено така ставаше.

Според Травис всичко започнало преди няколко седмици. Синът му, тийнейджър, който обичал да си играе с компютри, както се изрази той, случайно написал името на баща си в Гугъл и попаднал на млада жена, която имала доста за споделяне. Името ѝ в *Твитър* беше *@Блонд_Бека*. Профилната ѝ снимка представляваше само две сини очи и изрусени кичури на бретона. Беше невъзможно да се намери по-голяма нейна снимка. Прегледах по-старите ѝ постове в *Твитър*.

„Деклан Травис: Не е примерният съпруг, за който се представя.“

„Бях любовница на Деклан Травис две години. Защо никой не ми вярва?“

„Той обича да се представя за примерен съпруг и баща, но е мръсен, лъжлив секс маниак. Използва ме и съсипа живота ми.“

— Какво мислиш? — Франк застана зад гърба ми и се вторачи в екрана ми.

Намръщих се.

— Трудно е да се каже, без да имам истинското ѝ име. Ще си пиша с нея и ще видя дали мога да разбера какво става. После ще помисля как да я дискредитирам.

Франк присви очи и избърса няколко трохи от чипс от екрана ми.

— Мислиш ли, че казва истината?

Вторачих се в постовете на *@Блонд_Бека*. Определено имаше някаква цел.

— Не съм сигурна, че той казва истината.

Направих си нов профил в *Твитър* под името Алексис Керингтън^[1]. Това ми е любим псевдоним: никой, който е достатъчно млад, че да прекарва времето си в социалните медии, не знае коя е тя. После ѝ изпратих съобщение: „Защо да ти вярваме?“.

Отговорът дойде след минути.

„Защо да лъжа? Не е на телевизионния екран повече от две години, освен това е поне двайсет години по-стар от мен!“

Имаше резон.

„Тогава за какво е всичко това? — написах аз. — Пикантна история? Защо направо не я продадеш на жълтите вестници? Можеш да изкараш поне двайсет хилядарки.“

„Не искам пари — отговори тя. — Искам само истината да излезе наяве. Той ме съблазни, обеща ми, че ще бъдем заедно, а после просто ме заряза. Той е лъжец. Той е...“ Тук вече ѝ свърши мястото. Но схванах същината.

Имаше тринайсет хиляди последователи. Проверих статистиката: рояха се непрекъснато; били са шест хиляди само преди пет дни.

— Положението не е никак розово — казах на Франк. — Не иска пари.

— Всички искат пари — отвърна той.

— Не и тази жена. Казах ѝ, че може да получи двайсет хилядарки, но тя не се интересува.

Той изруга под нос.

— Значи, имаме проблем. Виж дали не можем да я накараме да замлъкне. Ако не, минаваме на следващо ниво.

Травис се обади същия следобед. От два жълти вестника звънили да питат за слуховете. Вестниците обожават *Твитър*; няма значение, че денят е беден откъм новини, ако можеш да напишеш как Кери Катона и червенокосата от риалити шоуто „Мейд ин Челси“ се разкъсват една друга в сто и четиридесет символа. Трябваше им само заглавие от сорта на: „Деклан Травис в загадъчна афера“, и ето че разполагаха с основание за статия от петстотин думи и оправдание да сложат снимка на риалити звезда със замъглено лице.

— Устроили са лагер пред вратата ми! — развика се той по телефона. — Жена ми направо откачи. Децата не ми говорят. Агентът

ми казва, че това съсипва шансовете ми в преговорите с Втори канал на Ай Ти Ви. Трябва да направите нещо.

— Ще подготвим изявление — успокоих го аз. — Ще отречем всичко и ще заплашим със съд всеки, който твърди нещо различно. Освен това, вече ви създадохме профил в *Твитър*. Ще го използваме, за да публикуваме позитивни послания, снимки на семейството ви. И вече сме близо до това да научим коя е *Бека*. Но, господин Травис... — направих пауза аз. Честно казано, не беше трудно — току-що си бях отворила пакетче чипс с бекон и ароматът беше направо упойващ.

— Какво?

— Наистина ли ни казвате всичко? Ако не сме наясно с цялата картина, не можем да водим тази битка вместо вас.

Гласът му изтъня.

— Истината ви казвам. Нямам представа коя е тази жена. Или защо се опитва да съсипе живота ми.

Не знам защо, не му повярвах. Не че няма такива девойки, с техните изкуствени коси и обувки на стриптийзьорки, толкова отчаяно търсещи внимание, че биха казали, че са спали с целия отбор на „Манчестър Юнайтед“ само за да станат известни за две седмици, за няколко снимки на корицата на „Инкуайърър“ и участие в риалити шоу. Но тази *@Блонд_Бека* беше различна. Досега не бях попадала на човек, който да държи само на „истината“. Това ме притесняваше.

До вечерта последователите ѝ вече бяха станали двайсет и осем хиляди.

Пратих ѝ лично съобщение. Написах: „Приятелка съм на Деклан. Не вярвам, че е спал с теб. Той е добър човек“.

„Той иска хората да си мислят така за него. Имам доказателство.“ Изчаках. „На левия си хълбок има белег с формата на главата на Извънземното на Спилбърг.“

Когато споделих тази подробност с Деклан, лицето му направо побеля.

— Може да е всеки — запелтечи той. — Може да е масажистът ми. Или жената, която ми слага изкуствен тен.

А после му казах и другия отличителен белег, при споменаването, на който веждите на Франк скочиха до косата му и той

заяви, че вероятно е прекалено рано през деня за подобни приказки, много благодаря, Бела, и изведе господин Травис навън да пийнат по едно.

Деклан Травис се превърна в кошмар за „Франк Дигър и сътрудници“. Вестниците излязоха с историята на следващия ден. „Господин Идеалният водещ в драматична афера“ беше едно от заглавията, а друго: „Съпругата напуска семейния дом с мрачно лице“. Друго просто казваше: „Лъжецът Деклан?“, и представяше избрани кадри от сутрешното му предаване. В които преобладаваха момичета по бански.

— Имаме четирийсет и осем часа, преди масовите вестници да подхванат историята — каза Франк, като се почесваше по главата.

Те щяха да публикуват статии със заглавия като: „Защо на мъжете им е толкова трудно да останат верни на половинката си в наши дни?“, като оправдание за преповтарянето на по-пикантните подробности, вече публикувани в жълтите издания. Травис междувременно беше на ръба на сърдечен удар. Дъвчеше таблетки „Валиум“, сякаш са бонбони. Агентът му ни се обаждаше по четиринайсет пъти на ден. @Блонд_Бека вече имаше петдесет и четири хиляди последователи. Бях прекарала два дни в създаването на фалшиви профили в *Твитър*, за да я опровергая. Франк ме изглежда.

— Това е код червено — каза той.

— Ще плати ли? — попитах аз.

— О, сега ще плати — заяви Франк.

Обадих се на Бъз.

— Трябва да проследиш един профил — прошепнах аз. — Обичайните условия.

Три часа по-късно, когато ми върна обаждането, си записах адреса в тефтера. После се облегнах на стола и се вторачих в написаното.

Тя беше на линия същия следобед. Седях в колата си и отворих *Твитър* на телефона си.

„Здрасти, Бека“, написах ѝ аз.

„Сега вярваш ли ми?“, написа тя.

„Да. Вярвам ти, че си спала с Деклан Травис. Може би ще поговорим още малко за това?“

„Казах ти. Не искам да се свързвам с вестниците. Не ме интересува какво казват те.“

„Нямах предвид вестниците — написах аз. — Излез до колата ми. Паркирала съм пред дома ти.“

Сали Травис беше от блондинките, които някога са били наричани „дяволити“, беше преминала през „апетитни“ и сега можеше да бъде описана като „добре запазена и вероятно тайничко желана за кратко от председателя на голф клуба“. Отвори вратата на колата ми, изчака да изтръскам трохите от чипс от предната седалка и седна.

— Трябваше да направя нещо — каза тя. Запали цигара с перфектно поддържаните си ръце и издуха перфектно оформено кръгче дим. — Свършено е с него. От шест месеца не е получавал друго предложение, освен за „Домашни любимци в беда“ и празничната корица на „Антиките на Антеа“.

— Той не знае ли, че стоите зад това?

— Разбира се, че не знае — каза тя с измъчен глас. — Тъп е като талпа, милият ми. Ако знаеше истината, щеше да се издаде още преди седмици. Просто си мислех, че така можем да му вдигнем малко рейтинга, да го направим... по-вълнуващ. Нали разбираш, актуален.

Вперих поглед в нея.

— Той ще се побърка от тревога.

Бека присви очи.

— Знам, че ме мислиш за ужасна жена. Но виж... току-що говорих по телефона с агента му. Само тази сутрин сме получили покана за участие в „Споделено с всички“ и две ексклузивни интервюта в неделя. А най-хубавото е, че от сутрешните предавания отново го търсят. Той обожава това.

Тя се усмихна леко.

— О, знам, че сега е леко стреснат, но аз ще кажа всичко на децата. А след като види какво се е получило от всичко това, ще бъде на седмото небе от щастие.

Издиша и издуха ново перфектно кръгче дим през прозореца.

— Освен това не може по цял ден да ми се мотае вкъщи, Бела. Направо ме подлудява.

Тя се извърна към мен.

— Какво? — попита тя.

Под обувките ѝ с висок ток изхрущя парченце чипс с бекон.

— Предполагам, че не си търсиш работа? — попитах аз.

Върнах се в офиса към четири. Движението по шосе МЗ беше ужасно, но не ме притесняваше. Пеех с любимия си диск в колата, изядох два пакета чипс с вкус на лук и туршия и разсъждавах над деликатните и сложни нюанси в голямата любов. Това не беше тема, която се появяваше често в моята работа.

Двете със Сали Травис бяхме разговаряли още половин час след това. Бяхме се разбрали, че @Блонд_Бека ще изчезне също толкова внезапно, колкото се беше появила. Деклан щеше да си остане в блажено неведение. Никой нямаше да може да му припише каквото и да било, но лекият намек за брачно бунтарство нямаше никак да му навреди на домакините в телевизионната аудитория. И щяхме да публикуваме статия на четири страници в следващия брой на списание „ОК!“ със заглавие: „Деклан и Сали Травис: По-близки от всякога след двайсет години брак“. Съпругите щяха да я прочетат от съчувствие към Сали. Мъжете им щяха да прегледат написаното с лека завист към него, че още го може. Бях се обадила на свой познат, а списанието и те с готовност се бяха съгласили. Дори и само хонорарът от тях щеше да покрие разноските на „Франк Дигър и сътрудници“.

Влязох в офиса на Франк, без да чукам, и седнах на кожения диван.

— Може да се каже, че Деклан и Бека вече не са проблем. Той трябва само да си седи кротко и да чака предложения за развитие на кариерата си. — Кръстосах крака върху стъклената му ниска масичка с престорено безразличие. Трябваша ми няколко минути, докато забележа, че шефът не изглежда доволен. — Какво има?

— Не слушаш ли проклетото радио?

— Не — отвърнах. — Развалено е. Защо?

Франк отпусна глава върху ръцете си.

— Не можах да го спра.

— Да го спреш? — попитах аз. — Франк, не разбирам. Какво става?

— Не можах да го спра да не проговори. — Франк поклати глава отвратно. — Беше права от самото начало, Бела. Преди малко Деклан Травис излезе по телевизията и си призна за тригодишната афера с гримьорката си.

[1] Героиня американски телевизионен сериал „Династия“, пресъздадена от актрисата Джоан Колинс. — Б.пр. ↑

ЛЮБОВ СЛЕДОБЕД

Настаниха ги в стаята точно в два. Нито минута по-рано. Политика на хотела, както бе обяснила рецепционистката.

— Всъщност стаята е свободна още от единайсет часа, но ръководството казва, че ако го направим за един... — Тя докосна многозначително носа си с показалец.

Сара кимна. Нямахше нищо против да изчака. Така имаше време да посвикне с идеята. Не бе очаквала да се озове днес тук, в четиризвезден хотел в стила на епохата на крал Джеймс, в провинциален Съфолк, с просторни тучни морави и строги изисквания към облеклото. Мислеше, че ще си е у дома, ще подрежда училищните униформи, ще изпразва остатъците от храна от кутиите за обяд и ще сортира мръсните дрехи от спортните сакове на децата, може би дори ще изтича до супермаркета. Обичайните за уикенда неща.

Но Дъг бе влетял в кухнята малко след закуска, следван по петите от децата, и бе обявил театрално, че тя трябва да си свали кухненските ръкавици и да си сложи малко грим.

— Защо? — бе попитала тя разсеяно. Опитваше се да чуе нещо по радиото.

— Защото ще оставим децата при майка ми и после ще те отвлека за една нощ.

Тя само го бе зяпнала.

— За годишнината ви — бе добавила дъщеря им.

— Знаехме всичко предварително — обадил се бе и Сет, по-малкият. — Татко искаше да е изненада.

Тя бе свалила гумените ръкавици.

— Годишнината ни беше преди няколко седмици.

— Е... честита годишнина на патерици. — Той я бе целунал. Зад него Сет се бе престорил, че повръща.

— Но... кой ще се грижи за кучето? — бе попитала тя.

По лицето му се бе изписало раздразнение.

— Ще му оставим храна. Става дума само за двацет и четири часа.

— Ще тъгува за нас. И ще изпоцапа.

— Тогава да го заведем при майка ми.

Майка му мразеше кучета. Сара мислено си отбеляза да поръча цветя за Джанис като извинение. „Не искам да заминавам — внезапно си помисли тя. — Искам да подреда къщата. Искам да оправиш ключа за лампата в банята, както ми обещавах от два месеца.“ Но се насили да се усмихне весело, докато дъщеря ѝ сочеше към малък куфар.

— Сложила съм ти синята рокля вътре — каза Тамсин. — И сатенените обувки с ток.

— Хайде, хайде! — Дъг плесна с ръце като някой екскурзовод на помайваща се групичка туристи. В колата бе сложил ръка на коляното ѝ. — Добре ли си? — попита той.

— Кой си ти? — попита тя. — И какво си направил със съпруга ми?

Децата се разсмяха. При баба си и дядо си щяха да гледат сателитна телевизия и да си откраднат по чаша шери преди вечеря.

Стаята беше с изглед към езерото. И имаше най-голямото легло, което някога беше виждала. Бегло си помисли, че освен тях може да побере двете деца и кучето, и пак щеше да остане място за още един. Имаше чай и кафе, дори домашни курабийки в малка кутия. Той го отбеляза два пъти, сякаш искаше да подчертае колко изискан е хотелът. Даде бакшиш на човека, който качи куфарите им, след като потупа джобовете си за дребни, а после, след като вратата се затвори, двамата останаха сами и погледите им мълчаливо се срещнаха.

— Така — каза той.

— Да.

— Какво ще правим сега?

Бяха женени от четиринайсет години. Някога нямаше нужда да си задават въпроси. Някога, може би преди тринайсет години, двамата обичаха да се усамотяват в спалнята следобед, помъкнали чинии със сандвичи, които накрая оставаха недокоснати и изсъхваха на пода. Имаше нещо сладостно упадъчно в това да се излежават през деня, докато всички останали работят.

Сега тя се питаше дали дъщеря ѝ се е сетила да прибере лещите си в контейнера и кога ще намери време да изпере училищните униформи.

Гледаше мъжа, който крачеше из стаята, докато разопаковаше дрехите си и грижливо приглаждаше панталоните си върху закачалките. Бяха изминали пет седмици и два дни, откакто последно бяха правили секс. Тогава всичко бе приключило преждевременно, понеже болният Сет бе повърнал и бе извикал откъм стаята си, че завивката му трябва да се смени. Спомни си, че тогава се бе почувствала някак облекчена, сякаш е намерила извинение да отсъства от часа по физическо.

— Искаш ли да излезем да се поразходим? — попита той. Гледаше навън през френските прозорци. — Паркът изглежда приятен.

Беше положил толкова усилия, бе показал, че и след толкова години може да бъде щедър, импулсивен и непредвидим. Нима не беше редно и тя да му отвърне със същото?

Седна на леглото, облегна се назад в поза, която евентуално би могла да бъде сметната за изкусителна, и се помъчи да прикрие нервността си.

— Бихме могли... просто да си останем тук — каза тя и протегна крак. Осъзна, че се е изчервила.

Той се обърна към нея.

— Страхотна идея. Да си харесаме филм — предложи той. — Можем да вземем диск от рецепцията. Имат „Змии в самолета“, отдавна искам да го гледам.

Беше четири и петнайсет, тя лежеше на огромното легло и гледаше филм за змии в самолет. Съпругът ѝ беше до нея и обутите му в чорапи стъпала потръпваха, докато се смееше на филма. Тя зяпаше през прозореца към синьото небе. Кога бяха станали такива? Не и след раждането на по-големия им син. Спомняше си как акушерката, която бе дошла на задължителното посещение, им бе казала направо, че трябва да подновят интимностите си възможно най-скоро.

— Скачайте в леглото, когато бебето спи — бе ги посъветвала тя, докато те я гледаха с преbledнели лица, смазани от първите седмици в

ролята на родители. — По време на следобедната му дрямка. Наслаждавайте се един на друг.

Бяха изгледали жената, а после се бяха спогледали, обединени от мнението, че тя наистина е луда. Да скочат в леглото? Докато апартаментът е осеян с памперси и мръсни бебешки дрешки? Докато от тялото ѝ още изтичаха неконтролируемо течности от места, за които не се говореше пред хора? Но го бяха направили и сега тя осъзна, че беше великолепно. Бяха се кикотили като хлапаци на нечия пакост, опиянени от съществуването на сина им и от ролята си в създаването му.

— Кога се прибираме утре?

— Какво? — Той извърна очи от екрана.

— Сега се сетих, че трябва да вземем цигулката на Сет от семейство Томас. Остави я там в петък. А урокът му е в понеделник сутринта.

— За това ли трябва да мислим сега? — раздражено попита той.

— По-добре, отколкото да си мисля за питони. — Не беше си обръснала краката и подмишниците. Осъзна, че определено не обича изненадите.

— Не ти ли харесва филмът?

— Става.

Той впери поглед в лицето ѝ.

— Знаех си. Искаше онзи с Кейт Уинслет.

— Не... Просто трябва да си подредя мислите, преди да се отпусна.

Той заговори с престорено търпение.

— Може ли... да забравиш... децата... за... пет... минути?

— Не може просто да ме телепортираш някъде далеч от ежедневието ни и да очакваш да се преструвам, че нямаме ангажименти.

Той спря филма и се повдигна на лакът.

— Защо? — попита сериозно. — Защо не можеш да изключиш всичко?

— Защото някой трябва да помни тези неща, Дъг, и обикновено този някой не си ти.

Мъжът ѝ се намръщи.

— О. Много мило...

— Само посочвам фактите.

— Е, какво трябва да направя? — взмути се той. — Оплакваш се, че те приемам за даденост, а когато най-накрая правя каквото искаш и ти осигурявам малко романтика, ти ми мърмориш за уроци по музика и ми се нахвърляш с обвинения.

— Романтика? Наричаш гледането на филм за змии *романтика*! Господи, Дъг. Направо не ми се мисли какво ще ти хрумне, когато не си в романтично настроение.

Дъг впери поглед в нея, забелязвайки първите признаци на неловкост.

— Добре. Е, какво искаш да правим?

— Мислех си... — подхвана тя. Въздъхна, повдигна копринените завивки. — Мислех си...

Той я гледаше втренчено.

— О. Мислела си, че ще правим...

Сара настръхна.

— Ако се съди по тона ти, трябва да съм очаквала нещо крайно необичайно.

— Искаш да правим секс, добре. — Той сви рамене. — Можем да догледаме филма после.

— О, ти си последният голям романтик.

— По дяволите, Сара. Какво очакваш да кажа?

— Нищо — ядосано отвърна тя. — Нищо.

— Точно така! Защото не мога да кажа нищо както трябва. Или да направя нещо като хората.

Изключи филма в знак на протест и останаха да седят в мълчание, заслушани в приглушените звуци на хотела, случайни стъпки в коридора, лекото потракване на съдове в количката за румсървис. Тя тайничко се загледа в изпъкналия му корем над колана. Не искаше да си купува по-голям размер панталони, въпреки че явно се нуждаеше от такива. Децата го наричаха *Кексчо* зад гърба му.

— Имаме резервация за вечеря в осем — каза той накрая. — Храната тук била божествена.

— Супер.

— Аз накарах Тес да ти опакова синята рокля. Онази, която много харесвам.

— Тя всъщност не ми седи много добре — плахо се обади тя. — Знаеш ли дали ми е приготвила и нещо друго?

Подозираше, че няма да може да хапне и залък, ако не иска да пръсне роклята по шевовете.

— Не знам. Можем да слезем долу за малко — предложи той. — Мисля, че предлагат следобеден чай и закуски. Можем да пием чай на моравата.

Тя поклати глава, представяйки си висококалорични пастички, пухкави еклери.

Изпънати до пръсване шевове.

— Не и ако ще хапваме обилно на вечеря.

— Ами... — Той потупа леглото, усмихна се неуверено. — Искаш ли да...?

Последва дълга тишина.

Тя сви колене и ги прегърна.

— Честно казано, не съвсем. Не точно сега.

Той вдигна очи към тавана.

— Е, тогава какво искаш да правим?

— Не прави такава физиономия — ядоса се тя.

— Каква физиономия?

— От години забравяш рождения ми ден, Дъг. И годишнината ни. И Деня на свети Валентин. А сега правиш този грандиозен жест и изведнъж всичко трябва да е наред? Един филм в това огромно легло и трябва да забравя всичко?

Той се надигна и спусна крака от другата страна на леглото, извъръщайки се с гръб към нея.

— О, винаги има нещо, което не е наред. Никога не мога да ти угодя. Прибирам се вкъщи всяка вечер, печеля добри пари, помагам за децата. Запазил съм стая в хотел за романтичен уикенд. Но не. Пак не е достатъчно.

— Благодарна съм — възрази тя. — Но е посред бял ден. Просто е... неловко. Сякаш... ускоряваш от нула до сто за секунди.

— Но нали нямаме на разположение двуседмична почивка! Какво, за бога, да направя, Сара? Имам чувството, че нищо не е достатъчно добро за теб.

— Не ме изкарвай виновна за всичко — сопна му се тя.

— Не съм виновна, че напълно съм забравила изкуството на съблазняването. За танго са нужни двама, както знаеш.

— Супер! — викна той. — Забрави всичко. Направо да си съберем багажа и да се прибираме. Отивам до тоалетната — каза той и тръшна вратата.

— Забрави си кръстословицата! — викна тя подире му и метна вестника след него.

Последва тишина.

Тя се вгледа в отражението си, в тази сърдита, уморена жена в бледосиня риза. Зяпаше огледалото и си представяше съвсем различна жена: с разрошена коса, ненаситна, готова да се нахвърли на любимия си при всяка изникнала възможност за интимни ласки. Съседката ѝ Кат веднъж бе споделила, че тя и съпругът ѝ често „го правят“ набързо, след като изпратят децата на училище. „Вече можем да свършим за шест минути — бе казала тя. — Така че той да си хване влака в девет без двајсет.“

Сара се взираше в отражението си, после предпазливо нацупи устни, но веднага се почувства глупаво. После подскочи, когато чу тропането по вратата.

— Румсървис.

Дъг не можеше да чуе, заради вентилатора в банята. Тя отвори вратата и сервитьорът избута вътре количката, върху която имаше кофичка с лед и шампанско, както и чаши.

— За господин и госпожа Никълс — каза той.

— О — възкликна тя, когато човекът започна да отваря бутилката, тананикайки си под нос. — Господи. Толкова е... мило.

Не беше сигурна какво да направи. Загледа се през френските прозорци, както бе направил Дъг. Чувстваше се гузна и виновна. За миг се зачуди дали не трябва да му даде бакшиш.

— Страхотни са тези корпоративни привилегии, нали? — весело подхвърли мъжът.

— Моля?

— Безплатните пътувания. Вие сте четвъртата двойка, която посрещаме от „Третик-Джонсън“ тази седмица. Съпругът ви е от мениджмънта, нали? Всички мениджъри получават и безплатно шампанско. Мисля, че някои биха предпочели парични бонуси, обаче.

Тя го изгледа за момент, после прие чашата, която той ѝ подаваше.

— Да — съгласи се тя, загледана в питието. — Да, предполагам, че е така.

— Но пък шампанското си е шампанско, нали? — Той леко се поклони, преди да излезе от стаята. — Наздраве.

Тя седеше на леглото, когато Дъг най-сетне се появи. Погледна шампанското, после нея. Изглеждаше уморен, унил. Тя се замисли колко упорито бе работил през изминалите няколко месеца.

— Какво е това?

Тя се замисли за момент.

— Специална оферта — каза накрая. — Мисля, че върви със стаята.

Той кимна, приел обяснението, после отново я погледна.

— Съжалявам — промърмори.

Тя му подаде чаша.

— И аз — каза тя.

— Права си. Всичко е малко...

Имаше нови, дълбоки бръчки, които се бяха врязали в лицето му, от носа надолу към брадичката.

— Дъг. Недей. — Тя се усмихна. — Шампанското си е шампанско, нали?

Двамата седнаха един до друг на леглото. Бавно преместиха крака, така че да се докосват. Той наведе чаша към нейната. Мехурчетата бяха като малки оловни топчета, които се търкулваха в гърлото ѝ, като муниции.

— Мислех си. Ще оправя лампата в банята, като се върнем — каза той. — Няма да ми отнеме много време.

Тя отпи нова голяма глътка от шампанското си и затвори очи.

Навън се носеше глъчка от разговорите на хората на моравата, скърцането на гуми върху чакълена аляя. Нечий смях се разнесе и стигна чак до прозореца им. Тя отвори очи и облегна леко глава върху рамото му. Беше пет без двајсет следобед.

— Знаеш ли — каза тя, — има още няколко часа до вечеря...

ВРАБЧЕ В РЪКАТА

Винаги спореха, докато отиваха на парти. Тя просто не можеше да се отпусне, твърдеше Саймън, докато палеше колата. Не и когато вече са закъснели с половин час, естествено, отвърщаше тя, докато продължаваше да си оправя косата в огледалото над седалката отпред.

Може би причината беше в това, че винаги я слагаха да седне до най-големия досадник. (Понякога засичаше колко време ще отнеме на мъжа до нея да я попита с какво се занимава; сегашният ѝ рекорд беше малко по-малко от два часа.) Или това, че винаги шофираше на връщане. (Това никога не подлежеше на обсъждане — понякога го питаше: „Кой ще кара?“, а той неизменно я поглеждаше престорено ужасено и си признаваше, че вече е изпил няколко питиета.) Но най-лошото бе, че това парти беше в шатра на открито, а тя си бе спомнила този факт петнайсет минути след като бе излязла от вкъщи. Обути в сиви сатенени обувки на тънък и висок ток.

— Имаш ли нещо против да пия алкохол? — каза Саймън, докато спираше колата на чакъления паркинг. — Аз карах последния път, ако помниш.

Криста Найтингейл (Бет винаги бе подозирала, че си е измислила името) беше личен консултант и бивша съседка. Нейните партита никога не бяха банални — „събиранията“ се провеждаха в някоя изоставена пожарна станция или пък в осветена от свещи църква например. Тя непрекъснато проучваше нови методи за детоксикация или заминаваше на безплатни пътешествия със свои богати клиенти, Саймън бе подхвърлял на Бет да я пита как и тя може да се захване със същото („Много те бива да командваш хората“), но Бет изобщо не обичаше да обикаля и да води светски разговори. Всичко ѝ се струваше прекалено пресметливо — да правиш комплимент на някого за чантата му, докато се опитваш да му отмъкнеш телефонните номера на познатите му.

— Уха — възкликна Саймън, докато оглеждаше възхитено аленочервената шатра, подхождаща повече на някой махараджа, която бе опъната в дъното на градината на Криста. Цветните лехи около нея грееха с великолепие от цветовете и изпълваха топлата вечер с упойващо ухание. По клоните на дърветата бяха окачени китайски фенери, които проблясваха в червено на фона на залеза.

— Конопени постелки — отчаяно измърмори Бет.

— О, стига, скъпа. Погледни от хубавата му страна. Прекрасно е!

— Прекрасно е, ако токетата ти няма да потънат в земята като пирони.

— Ами сложи си други обувки.

— Това щеше да е полезен съвет преди около час.

— Можеш да вземеш моите.

— Много смешно.

— Бет! Изглеждаш прекрасно! — Криста се приближи по алеята. Тя беше от онези жени, които се движеха с лекота между хората и събираха парченца информация, която после разпределяха в подходящи хапки, като някакъв светски Робин Худ.

— Всички останали вече са тук. Не, не се притеснявайте! Не се притеснявайте! — Тя махна с ръка, когато Бет започна да се извинява. Бет се вгледа в идеално гладкото ѝ чело и се зачуди дали няма замесен ботокс. — Храната и без друго закъснява. Елате, да ви предложи питие.

— Аз ще се погрижа. Всичко изглежда направо смайващо, Криста. Само ми покажи накъде е барът.

Саймън целуна Криста по бузата и изчезна. Щеше да остане там поне половин час, каза си Бет. Да похапне от малките сандвичи.

И да изчака лошото ѝ настроение да се изпари.

Криста я поведе към шатрата.

— Познаваш семейство Кишълмс, нали? Както и Маккарти? Хмм. О, виж — възкликна тя. — Да те запозная с Бен. Той е в същия бранш като теб.

И ето че го видя, застанал пред нея, бавно да повдига ръка.

— Всъщност — каза той, докато устата на Бет внезапно пресъхна като пустиня, — ние вече се познаваме.

Погледът ѝ се плъзна встрани към съпруга ѝ, който стоеше до бара и ровеше в купата с ядки.

— Да. — Тя погледна към Криста и преглътна, усмихвайки се. — Ние... някога работехме заедно.

Криста изглеждаше възхитена.

— О, наистина ли? Какво съвпадение! Какво сте правили?

— Работехме заедно върху едни брошури. Аз пишех текста, Бен отговаряше за снимките.

— Докато Бет напусна.

— Да. Докато напуснах.

Двамата се загледаха един в друг за миг. Той изглеждаше съвсем същият, помисли си тя, не — по-добре, по дяволите, — и тогава внезапно забеляза червенокосата жена, която се усмихваше насреща ѝ.

Бен впери поглед в обувките си.

— Това е съпругата ми, Лиса.

— Поздравления. — Усмивката ѝ бе мигновена и сияйна. — Откога сте женени?

— От осемнайсет месеца.

— Станало е много бързо. Имам предвид... че не беше женен, докато работехме заедно.

— Беше вихрен романс, нали, скъпи? — Жената плъзна длан по рамото му, а ръката ѝ за миг се спря собственически върху яката му.

Бен кимна.

— А съпругът ти? Вие...

— Ние какво? Дали още сме заедно? — Прозвуча по-остро, отколкото бе искала. Засмя се, опитвайки се да го превърне в шега.

— Вие заедно ли сте тук?

Тя се съвзе.

— Да. Разбира се! Той е ето там. До бара.

Погледът му остана прикован прекалено дълго, преценяващо.

— Не мисля, че някога съм го виждал.

— Не, и аз не мисля.

Тя усети дланта на Криста върху гърба си.

— След две минути ще седнем на масата. Бихте ли ме извинили, докато отида да видя какво се случва с индийските специалитети? Бет, нали не си веган? Сигурна съм, че някой ми каза, че е веган. Затова имаме кърри с тофу.

— Радвам се, че се видяхме, Бет. — Бен вече се извърщаше настрана.

— И аз също.

Успя да запази усмивката на лицето си чак до другия край на залата, където беше Саймън.

— Боли ме глава.

Саймън подхвърли фъстък и го улови с уста.

— Още даже не съм си свалил панталона.

— Много смешно. Наистина ли трябва да останем? Предпочитам да се прибера у дома. — Тя се озърна в препълнената шатра. С падането на нощта уханието на розите и прясно окосената трева се смесваше с ароматите на индийски подправки. Седнал с кръстосани крака на възглавничка в ъгъла, някакъв мъж свиреше игриви мелодии на старинна цитра. Англичаните не можеха да седят на пода, разсеяно си помисли тя. Не бяха достатъчно гъвкави. В другия край на стаята някакъв мъж си увиваше салфетка около главата в доста лоша имитация на тюрбан и тя вътрешно потръпна съчувствено.

— Наистина ме боли глава.

Саймън изчака барманът да му напълни отново чашата.

— Просто си уморена. Не можем да си тръгнем, преди дори да са поднесли храната. — Той леко стисна лакътя ѝ и я изгледа озадачено. — Изчакай още час-два. Ще се почувстваш по-добре, след като хапнем.

От лявата ѝ страна имаше празен стол. Веднага щом прочете името, изписано грижливо на картичката пред него, осъзна, че е било неизбежно.

— О — каза само той, когато го видя.

— Да — съгласи се тя. — Какъв късмет за теб.

— И за двама ни.

Защо се бе съгласила да дойде тази вечер? Можеше да измисли поне деветдесет и девет извинения, включително проучване на редки медицински случаи в Гугъл или плетене на одеяло от котешки косми. Но как се бе озовала на сантиметри от този мъж — мъжът, който преди по-малко от две години бе преобърнал живота ѝ с главата надолу?

Мъжът, който я бе преобразил от невидима и подценявана съпруга в секс богиня, в палава съблазнителка.

В прелюбодейка.

Тя решително се извърна към подпухналия господин от дясната си страна.

— И така — започна тя, — с какво се занимавате? Разкажете ми всичко за себе си. Абсолютно всичко.

Още преди да приключи с ордъовъра си, Бет знаеше всичко, което някога би искала да разбере за хидроизолацията, за полимерните мазилки и за проникването на вода. Не че в действителност бе запомнила много от казаното от едрият мъж; цялото й съществуване бе концентрирано върху Бен от лявата й страна, върху смеха на Бен, докато разговаряше с жената до него.

Но после, след поредната порция интригуващи сведения за ултра мембрани и кухни в стените, Хенри, специалистът по хидроизолациите, се изнесе навън да изпуши една цигара в градината и двамата се оказаха единствените, останали от тяхната страна на масата.

Няколко минути седяха мълчаливо, загледани в цветната украса на масата.

— Чудесно парти.

— Да.

— Изглеждаш добре — каза той.

— Благодаря. — Искаше й се да бе облякла червената рокля. Защо не си бе облякла червената рокля?

— Работиш ли? — попита той.

— Да. В малка маркетингова компания в града. А ти?

— Още съм във „Фарнсуърт“.

— Ясно.

Отново замълчаха, докато млада сервитьорка смутено им подаде чисти чинии.

Бет си напълни отново чашата.

— Поздравления. За женитбата.

— Благодаря. Беше неочаквано.

— Казваш го, сякаш е станало случайно. — Тя отпи голяма глътка вино.

— Не. Просто неочаквано, както казах. Не мислех, че ще се обвържа с някого. Не и в обозримо бъдеще.

— Така е. Никога не си бил привърженик на обвързването, нали?

Почувства погледа му върху себе си и се изчерви. Мислено си каза, че трябва да млъкне. Саймън беше само на метри оттам. Гласът му се снижи до шепот.

— Наистина ли искаш това?

Бет усети как я обзема някакво безразсъдство. Колко пъти бе искала да проведат този разговор? Колко пъти бе повтаряла всичко, което искаше да му каже? Когато седнаха на масата, тя по-скоро очакваше от него да стане и да си тръгне. Как можеше да седи и просто да хапва и пийва, и да се държи така, сякаш нищо не се е случвало?

— Наистина ли искаш да говорим за това сега, Бет?

Тя вдигна чаша. Съпругът ѝ се смееше на нещо, което Криста бе казала. Той я погледна и ѝ намигна.

— Защо не? — каза тя, махайки му в отговор. — Минали са само две години. Мисля, че това е доста прилично време да отложиш един спор.

— Странно. — Той говореше през замръзнала на лицето му широка усмивка. — Не си спомням да си била толкова гневна.

— Гневна? — саркастично попита тя. — Че защо да съм гневна?

— Не знам. Особено предвид това, че доколкото си спомням, ти беше тази, която вземаше всички решения.

— Решения?

Бен се приведе леко към нея.

— Да не се срещнеш с мен? Да не обсъдим дори онова, което си бяхме обещали да обсъдим?

— *Да не се срещна с теб?* — Тя се обърна и се взря в него. — За една и съща връзка ли говорим?

— Бет, скъпа, би ли подала виното насам? — Гласът на Криста прекъсна разговора им.

Тя вдигна каната рязко, сякаш бе спечелила награда.

— Разбира се — каза тя с неестествено висок глас.

— Денят, в който ме напусна — просъска той до нея, — трябваше да се срещнем в „Олд хен“, за да обсъдим бъдещето си. А ти изобщо не дойде. Знаех, че ти е трудно да решиш всичко, но без дори да се обадиш по телефона, без обяснение? Без нищо?

— „Олд хен“?

Отново гласът на Криста:

— А бялото вино? Извинявай, скъпа. Просто не мога да го стигна оттук.

— Разбира се! — Тя се наведе напред с охладената бутилка.

— И отлично знаеше, че не мога да се свържа с теб, след като си предадеш служебния телефон. Какво трябваше да си помисля? Не смяташ ли, че след всичко, през което бяхме минали, и след всичко, което си бяхме обещали един на друг, заслужавах нещо повече от това да не се появиш?

Гласът ѝ премина в шепот.

— Беше „Коуч енд хорсис“. Трябваше да се срещнем в „Коуч енд хорсис“. И ти беше този, който не се появи.

Очите им се срещнаха.

Лиса се появи между тях. Бет забеляза, с известно задоволство, че Бен леко потръпна, когато тя сложи ръка на рамото му.

— Как ти се стори пастетът от леща, скъпи?

— Много вкусен! — Усмивката се изписа върху лицето му, сякаш някой я бе залепил там.

— Знаех си, че ще ти хареса. Криста ще ми даде рецептата.

— Страхотно!

Последва кратка, неловка пауза.

Лиса кимна иронично.

— Работа, а? Добре... двамата можете да се върнете към маркетинга си отново. Аз се опитвам да открия дамската тоалетна.

— Ето там е. — Бет посочи през тълпата от гости. — В голямата къща.

— „Коуч енд хорсис“? — повтори Бен, след като жена му се отдалечи.

Пред Бет сервираха ориза. Тя го подаде на Бен и сякаш усети токов удар при докосването на ръцете им.

— Чаках два часа.

Двамата се вторачиха един в друг. За миг шатрата сякаш изчезна. Тя отново се пренесе там в онзи дъждовен четвъртък и хлипаше, заровила нос в ръкава си в празния бар.

— За барове ли си говорите? — Хенри се бе върнал от дясната ѝ страна.

— Да. — Тя преглътна. — „Коуч енд хорсис“.

— О, този го знам. Горе на околоръстното шосе, нали? Не е ли доста оживен обикновено?

Очите ѝ срещнаха тези на Бен.

— Не и колкото би ни се искало, явно.

— Жалко. Много от баровете наоколо, изглежда, са поели по този път. Заради собствениците на помещенията е, да знаете. Искат неприлично високи наеми. Всички ще фалират така.

Преминаха към основното блюдо за вечерта, нещо с пилешки гърди. Тя не знаеше какво е. Вече не усещаше вкуса на нищо.

— Искаш ли още вино?

Тя гледаше ръката му, докато наливаше, и си спомняше колко бе обичала формата на пръстите му. Идеалните мъжки ръце, с дълги и силни пръсти и квадратни нокти, леко загорели, сякаш са работили на открито. Винаги бе сравнявала ръцете на съпруга си с тях и сравнението съвсем не бе в негова полза, заради което се укоряваше.

— Не знам какво да кажа — обади се той.

— Няма нищо за казване. Ти си женен, аз съм омъжена. И двамата сме продължили живота си.

Усети лек натиск и осъзна шокирано, че бедрото му се притиска в нейното.

— Нима? — тихо попита той и думите му я разтърсиха като сеизмичен трясък. — Наистина ли?

Тя бе изяла шоколадовия си мус наполовина и чашите кафе пред тях бяха празни. Пръстите ѝ си играеха с чаша за вино, докато тя гледаше как червенокосата съпруга на Бен разговаря оживено с групичка гости в другия край на дългата маса. „Това можеше да съм аз“, помисли си Бет.

— През цялото това време — тихо каза Бен — и двамата сме вярвали, че другият се е отказал. — Кракът му още се допираше до нейния. Не ѝ се мислеше какво ще изпитва, когато се дръпнеш.

— Аз просто реших, че си се уморил от нерешителността ми.

— Бях чакал почти година. Щях да чакам и още една.

— Никога не си ми го казвал.

— Надявах се да не се наложи.

Беше тъгувала за него. Тайничко, криейки го от нищо неподозиращия си съпруг. Плачеше в банята или в колата, сълзи от

мъка по онова, което можеше да бъде, и вина за онова, което се бе случило. Но дори и тогава изпитваше бегло облекчение, че се бе стигнало до някакво решение. По природа не бе двуличен човек; тази история я бе направила неспособна да се съсредоточи върху каквото и да било — работа, домакинство, семейство. А и перспективата да разбие сърцето на Саймън ѝ бе направо непоносима.

Бен се наведе към нея, приковал очи в дансинга.

— Какво мислиш, че щеше да се случи с нас?

Тя гледаше право напред. Съпругът ѝ разговаряше с Криста. Двамата прекъснаха разговора си за малко и се разсмяха, когато някой падна от стола си.

— Мисля... че подобни размисли водят право към лудостта.

Гласът му се снижи до шепот.

— Аз мисля, че сега щяхме да сме заедно.

Тя затвори очи.

— Даже съм сигурен.

Извърна се и го погледна. Погледът му беше нежен, изпитателен, плашещ.

— Никой никога не ме е карал да се чувствам така, както с теб.

Светът около нея сякаш замръзна. Усети как кръвта нахлува в главата ѝ, сърцето ѝ препусна лудо. Две години се стопиха за миг.

После тя вдигна очи и забеляза Лиса в другия край на масата. Лиса се бе извърнала от групичката хора, с които бе разговаряла, и сега гледаше тях двамата. Изражението ѝ за секунда бе непресторено, с онази напрегната предпазливост на човек, който винаги е нащрек. Тя се усмихна смутено на Бет, после сведе очи към масата. Бет усети как страните ѝ почервяват. Да. Това можеше да съм аз.

Тя погледна към съпруга си, който се смееше. В неведение. Напълно невинен. „Всичко е наред, нали?“, беше я попитал предишната неделя вечер. Беше се взрял необичайно напрегнато в лицето ѝ, докато го казваше. Тя отпи глътка от питието си и за миг остана напълно неподвижна. После стана и потърси чантата си, която бе оставила до стола.

— Бет?

— Радвам се, че се видяхме, Бен — каза тя.

По лицето му се изписа объркване.

— Ти така и не ми каза къде работиш — побърза да каже той.

Хенри, специалистът по влагата, седеше леко встрани и кимаше в такт с музиката.

— Може би... бихме могли да обядваме заедно някой ден? Не успяхме да си кажем почти нищо.

Тя отново погледна към Лиса. Нежно сложи ръка върху рамото му, само за миг.

— Не мисля — каза тя. — И двамата сме продължили живота си, нали така?

— Извинявай, с какво каза, че се занимаваш? — извика след нея Хенри, докато тя се отдалечаваше от масата.

Саймън стоеше до бара и чоплеше останалите в таблата малки сандвичи и хапки. Сигурно търсеше някое останало кашу — любимите му ядки. Намери едно и го вдигна като награда, преди да го подхвърли в устата си. Тя осъзна, че никога не го е виждала да пропусне.

— Да си вървим — каза тя и сложи длан върху рамото му.

— Още ли си уморена?

— Всъщност мислех си да си легнем рано.

— Да си легнем рано? — Той погледна часовника си. — В дванайсет без четвърт?

— На харизан кон зъбите не се гледат, драги — каза тя.

— О, изобщо не гледам. Честна дума. — Той се усмихна и ѝ помогна да си облече сакото.

Може би само си въобразяваше, но ѝ се стори, че той хвърли поглед през рамо към мястото, където бе седяла, и по лицето му се изписа неразгадаем израз. Докато ръката на съпруга ѝ я придържаше леко, колкото да не потъват токчетата ѝ в настилката, Бет внимателно си проправи път между масите към входа на шатрата и оттам — към дома.

ОБУВКИ ОТ КРОКОДИЛСКА КОЖА

Тъкмо си сваляше банския, когато се появиха Кукличките. Лъскави и слаби като клечки, те я заобиколиха, разговаряйки на висок глас, докато втриваха скъп лосион върху гладките си крака, без изобщо да я забележат.

Това бяха жени с дизайнерски спортни екипи, идеално поддържана коса и свободно време за кафе. Представяше си, че имат съпрузи на име Руп или Трие, които небрежно подхвърлят пликове с тлъсти бонуси на дизайнерската кухненска маса и сграбчват жените си в мечешка прегръдка, преди импулсивно да резервират маса за вечеря в ресторант. Тези жени нямаха съпрузи, които седят по пижама до обяд и добиват страдалчески вид, ако жените им подхвърлят нещо за кандидатстване за работа.

Членството в спортния клуб определено беше лукс, който не можеха да си позволят напоследък, но Саманта беше обвързана с плащането на таксата още четири месеца и Фил казваше, че е най-добре да се възползва от това. Отразявало ѝ се добре, казваше той. Имаше предвид, че и за двамата е най-добре тя да излиза от вкъщи и да е далеч от него.

„Ползваш или губиш, мамо“, казваше дъщеря ѝ, която гледаше все по-трудно различимата талия на Сам с почти нескрит ужас. Сам не можеше да сподели с никого от двамата колко мразеше спортния клуб: с ужасяващата диктатура на стегнатите тела, старателно прикритото неодобрение в погледите на двайсетинагодишните лични треньори и тъмните ъгли, в които тя и другите Отпуснати тела се опитваха да се скрият.

Тя бе на такава възраст, когато всичко, което не желаш, се задържа по теб — тлъстини, бръчки по челото, — докато всичко останало — сигурност в работата, семейно щастие, мечти — сякаш се изплъзва между пръстите ти.

— Нямаш представа колко са вдигнали цените в клуб *Мед* тази година — казваше една от жените.

Беше се навела и подсушаваше с кърпа боядисаната си в скъп салон коса. Идеално оформеното ѝ, загоряло дупе бе едва прикрито от скъпи дантелени боксерки. На Сам ѝ се наложи да се промъкне странешком, за да не я докосне.

— Вярно е! Опитах се да запазя почивка на Мавриций за Коледа — вилата, където отсядаме обичайно, е поскъпнала с четирийсет процента.

— Пълен абсурд.

„Да, абсурдно е — мислеше си Сам. — Колко ужасно за вас.“ Сети се за караваната, която Фил бе купил миналата година с идеята да я ремонтира. „Можем да прекарваме уикендите край брега“, бе казал той възбудено. Така и не бе поправил друго, освен задната броня. Откакто бе загубил работата си, караваната просто си седеше пред входа като досадно напомняне какво още бяха загубили.

Сам obu бикините си, като се мъчеше да прикрие бледата си и отпусната плът под хавлията. Днес имаше четири срещи с потенциални клиенти. След половин час щеше да се срещне с Тед и Джоуъл от „Принт“ и заедно щяха да се опитат да спечелят за компанията си сделките, по които бяха работили.

„Нуждаем се от тях — бе казал Тед. — Ако не ги спечелим...“ Той се бе намръщил. Е, без голямо напрежение, значи.

— Помните ли онова ужасно място в Кан, което Сузана беше резервирала? Където половината плувни басейни не работеха?

Трите направо се заляха от смях. Сам пристегна хавлията по-здраво около себе си и отиде зад ъгъла да си суши косата.

Когато се върна, Кукличките си бяха тръгнали и само скъпият им парфюм още се носеше във въздуха. Тя въздъхна облекчено и се отпусна тежко на влажната дървена скамейка.

Чак след като се облече, протегна ръка под пейката и осъзна, че макар чантата там да изглеждаше съвсем като нейната, всъщност не беше тя. В тази ги нямаше нейните удобни черни обувки с нисък ток, подходящи за трамбоване по улиците и водене на тежки преговори. Вътре имаше чифт умопомрачителни червени обувки от крокодилска кожа на Кристиан Лубутен.

Момичето на рецепцията даже не трепна.

— Онази жена от съблекалнята. Взела е чантата ми.

— Как се казва?

— Не знам. Бяха три. Едната е взела чантата ми.

— Съжалявам, но обикновено работя в клуба на „Хилс роуд“. Най-добре е да говорите с някой, който постоянно работи тук.

— Но аз имам делови срещи след малко. Не мога да ида по маратонки.

Момичето я изгледа бавно от глава до пети и по изражението ѝ личеше, че смята носенето на маратонки за най-малкия проблем в облеклото ѝ. Сам погледна към телефона си. Първата ѝ среща беше след трийсет минути. Въздъхна, грабна спортния сак и хукна към метрото.

Не можеше да се появи на срещата с маратонки. Това стана пределно ясно веднага щом стигна до издателската къща, чието мраморно фойе с позлата можеше да накара *Кулата Тръмп* да изглежда като скромно местенце. Личеше си и по ироничните погледи, които Тед и Джоуъл хвърлиха към краката ѝ.

— Да не си се преселила в гетото? — попита Джоуъл.

— И трикото ли си носиш? — не остана по-назад Тед. — Може би е решила да води преговорите под формата на танци в свободен стил. — Той размаха ръце встрани.

— Много смешно.

Тя се поколеба, после изруга, порови в сака и измъкна оттам обувките. Бяха само с половин номер по-големи. Без да каже и дума, тя свали маратонките си наред фойето и вместо тях обу токетата на Лубутен. Когато се изправи, се наложи да хване Джоуъл за ръката, за да не залитне.

— Уха. Тези са... хм... не са в твой стил.

Тя запази равновесие и изпъна рамене, след което изгледа ядосано Джоуъл.

— Защо? Какъв е моят стил?

— Обикновен. Ти обичаш обикновени неща. Разумни на вид.

Тед се ухили.

— Нали знаеш какво казват за такива обувки, Сам?

— Какво?

— Ами че не са направени да се стои с тях.

Двамата се сбутаха с лакти и се захилиха. Страхотно, каза си тя мислено. Сега явно щеше да се яви на среща с вид на момиче на повикване.

Когато излезе от асансьора, трябваше да се съсредоточи максимално, за да прекоси залата. Чувстваше се глупаво, сякаш всички я гледаха и им беше ясно, че е жена на средна възраст, обула чужди обувки. Едва успя да направи презентацията си със запъване и си излезе със залитане. Двата мъже не казаха нищо, но на всички им беше ясно, че няма да получат работата. Въпреки това тя нямаше избор. Налагаше се да носи абсурдните обувки цял ден.

— Няма нищо. Остават ни още три — успокоително каза Тед.

Тя описваше в детайли стратегията им за печат по време на втората среща, когато забеляза, че изпълнителният директор не я слуша. Зяпаше краката ѝ. Смути се и за малко да изгуби нишката на мисълта си. Но после, когато продължи изложението си, тя осъзна, че мъжът е разсеян.

— Е, как ви звучат тези цифри? — попита тя.

— Добре! — възкликна той, сякаш току-що събудил се. — Да. Добре.

Тя усети благоприятна възможност и измъкна договор от куфарчето си.

— Значи, сте съгласни с условията?

— Разбира се — каза той. Взе писалката, без да го погледне.

— Не казвай нищо — предупреди тя Тед, докато си тръгваха, тържествуващи.

— Нищо няма да кажа. Спечели ни още една подобна сделка и ако искаш, можеш да си ходиш навсякъде по пантофи.

При следващата среща тя се постара краката ѝ да са на показ през цялото време. Макар Джон Еджмънт да не ги зяпаше втренчено, тя забеляза, че самият факт, че носи такива обувки, го караше да преосмисли представата си за нея. Странно, но те караха и нея самата да преосмисли коя е. Държеше се очарователно. Устояваше твърдо условията си. И спечели нов договор.

Взеха такси до мястото на четвъртата им среща.

— Не ме интересува — заяви тя. — Не мога да ходя в тези обувки, а и си го заслужих.

В резултат, вместо да пристигнат забързани и изпотени, както обичайно за среща, тя слезе от таксито пред вратата на сградата

спокойна и в перфектен вид. Изправи се и осъзна, че е вдигнала високо глава.

Леко се разочарова, когато разбра, че М. Прайс е жена. И не ѝ трябваше много време, за да разбере, че Мириам Прайс е сериозен противник. Преговорите продължиха цял час. Ако постигнаха споразумение, печалбата им щеше да бъде сведена до минимум. Беше отчайващо.

— Трябва да посетя тоалетната — извини се Сам. Веднъж озовала се там, тя се наведе над мивката и наплиска лицето си с вода. После провери в какво състояние е гримът ѝ и се загледа в отражението си в огледалото, питайки се какво ще прави по-нататък.

Вратата се отвори и зад нея застана Мириам Прайс. Кимнаха си учтиво, докато си миеха ръцете. А после Мириам Прайс погледна надолу.

— О, мили боже, страшно ми харесват обувките ти! — възкликна тя.

— Всъщност те са... — подхвана Сам. Но после се спря и се усмихна. — Страхотни са, нали?

Мириам ги посочи с пръст.

— Мога ли да ги видя?

Тя пое обувката, която Сам свали от крака си, и я огледа от всички страни.

— Лубутен ли са?

— Да.

— Веднъж се редих на опашка цели четири часа, за да си купя чифт от неговите обувки. Не е ли истинска лудост?

— О, никак даже — отвърна Сам.

Мириам Прайс ѝ върна обувката с доза неохота.

— Знаеш ли, винаги си личи хубавата обувка. Дъщеря ми не ми вярва, но човек може да прецени толкова много неща за някого само по това какви обувки носи.

— И аз казвам същото на дъщеря ми! — Думите бяха излезли от устата ѝ още преди да осъзнае какво казва.

— Имам предложение. Мразя подобни преговори. Имаш ли възможност да обядваме другата седмица? Да се съберем само двете и да измислим нещо. Сигурна съм, че ще стигнем до споразумение.

— Би било чудесно — отвърна Сам. Успя да излезе от дамската тоалетна, без изобщо да залитне на токчетата.

Пристигна вкъщи след седем. Отново бе обула маратонките си и дъщеря ѝ, която тъкмо излизаше, повдигна вежди, сякаш Сам беше някоя бездомна клошарка.

— Това не ти е Ню Йорк, мамо. Изглеждаш странно, все едно си изгубила обувките си.

— Наистина си изгубих обувките. — Тя надникна във всекидневната. — Здравей.

— Здравсти!

Фил вдигна ръка. Беше точно там, където и очакваше да го види: на дивана.

— Направи ли... има ли нещо за вечеря?

— О. Не. Съжалявам.

Не беше проява на егоизъм от негова страна. Просто сякаш вече нямаше желание да направи каквото и да било, дори и да приготви боб с препечени филийки. Усещането ѝ за успешен ден сякаш се изпари. Тя приготви вечерята, мъчейки се да не се чувства потисната от всичко, а после импулсивно наля вино в две чаши.

— Няма да познаеш какво ми се случи днес — каза тя, докато му подаваше едната. И му разказа случката с разменените обувки.

— Покажи ми ги.

Тя излезе в коридора и ги обу. Изпъна рамене и когато влезе във всекидневната, в походката ѝ имаше леко полюшване.

— Уха. — Веждите му скочиха чак до върха на челото.

— Нали! Не бих си ги купила за нищо на света. Истински кошмар е да ходиш с тях. Но сключих три сделки днес, договори, които не очаквахме да спечелим. И мисля, че всичко се дължи на тези обувки.

— Не всичко, разбира се. Но краката ти изглеждат фантастично. — Той се надигна и седна по-изправен на дивана.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— Никога не носиш такива обувки.

— Вярно е. Но животът, който водя, съвсем не изисква Лубутен.

— А би трябвало. Изглеждаш... изглеждаш невероятно.

Беше толкова мил, толкова щастлив заради нея и същевременно толкова уязвим. Тя отиде до съпруга си, седна в скута му и склучи ръце зад врата му. Може би виното я бе замаяло. Не помнеше кога за последен път е правила така със съпруга си. Двамата се взираха един в друг.

— Нали знаеш какво казват за такива обувки? — прошепна тя.

Той примигна.

— Ами, не са направени да се стои с тях.

Отново беше в спортния клуб малко след девет в събота сутринта. Не беше дошла да прави дължини в басейна, нито да се изтезава с някоя от безжалостните машини във фитнеса. Изпитваше различна болка, такава, която я караше да се изчервява леко от спомена за преживяното удоволствие. Беше дошла да върне обувките.

Спря за миг пред стъклените врати, спомняйки си изражението на лицето на Фил, когато я бе събудил с чаша кафе.

— Реших да се заема с караваната днес — весело каза той. — Все трябва да съм полезен с нещо.

В този момент забеляза жената до рецепцията. Една от Кукличките, с коса, вързана на лъскава конска опашка, крещеше на служителката от клуба. На бюрото пред нея имаше познат сак. Сам се поколеба, усетила обичайното чувство за непълноценност.

Погледна чантата до краката си. Нямахше повече да стъпи в този клуб. Внезапно го бе осъзнала с кристална яснота. Нямахше повече да плува, нито да се поти или крие в тъмните ъгли. Пое си дълбоко въздух, влезе вътре и сложи сака пред жената.

— Знаете ли, редно е да проверявате дали сте взели правилния сак — каза тя, докато вземаше своя. — Нямамте представа колко се промени денят ми заради това.

Сам се завъртя на пети, докато жената започна да се извинява притеснено. Още се смееше, когато стигна до спирката на метрото. В джоба си имаше бонус, който сякаш щеше да прогори дупка в плата. И отиваше да си купи чифт крайно неподходящи обувки.

ОБИР

Криминален инспектор Милър горчиво съжаляваше, задето бе изял допълнителното мариновано лукче. Сега направо го усещаше как прогаря дупка в лигавицата на стомаха му. Изгълта таблетка против киселини и се загледа в момичето със синята блуза и пола, седнало насреща му. Перфектният свидетел: без криминално досие, не бе сменяла работата си, още живееше с родителите си. Вероятно и така щеше да си остане. Щеше да изглежда много добре пред съда.

— Разбирате ли какво ще правим днес?

— О, да.

Ръцете ѝ бяха стиснати в скута, а изражението ѝ бе прямо и открито. Изглеждаше странно невъзмутима, предвид онова, което бе преживяла.

— Не се ли притеснявате?

— Не и ако от това зависи дали ще попаднат зад решетките.

Той я погледна изпитателно.

— Добре. Преди да влезем, бих искал отново да прегледаме подробно показанията ви. Значи, тъкмо сте отваряли...

Алис Херинг седеше на пода, полата ѝ бе усукана, рамото ѝ пулсираше.

Вратата се затръшна подире ѝ и приглуши виковете в магазина. Когато вдигна очи, пред нея стоеше някакъв мъж, вдигнал високо бейзболна бухалка.

Тя го зяпна.

— Ще ме застреляш ли?

— Млъквай.

Беше висок и слаб, лицето му бе скрито зад кафяв чорап. Долови лек източноевропейски акцент.

— Не е нужно да си груб. Само питам.

— Моля те. Не прави глупости.

— Ти си насочил бейзболна бухалка към невъоръжена жена и си нахлузил чорапогащник на главата си. И си мислиш, че аз правя глупости?

Той докосна глава.

— Не е чорапогащник. Чорап е.

Двамата едновременно потръпнаха, когато в съседната стая стрोшиха някакви мебели. Последва приглушена ругатня.

— О, да — каза тя. — Това променя нещата.

Сутринта бе започнала като всяка друга. Тоест като всяка друга сутрин до момента, в който господин Уорбъртън отключи решетките пред витрината. Тогава се появиха трима маскирани мъже и нахлуха в бижутерския магазин, принуждавайки ги да легнат на пода.

— *Къде е сейфът? Отвори проклетия сейф!*

Сякаш се озова във вихър от викове и движения, фигурите на мъжете около нея изглеждаха размазани.

Беше понечила да скочи към бутона за алармата, но едрият мъж бе сграбчил китката ѝ и болезнено я бе извил зад гърба ѝ. Беше я натиснал да се наведе и я бе избутал през вратата в офиса на господин Уорбъртън. Тя се бе ядосала още докато падаше, защото това беше денят за пастички.

В петък сутрин господин Уорбъртън често предлагаше да отскочат до пекарната с тона на човек, който никога дотогава не го е правил. И двамата знаеха, че не иска да си признава, но много обича фунийките с крем.

Алис се поизправи и огледа похитителя си.

— Знаеш ли, можеш да прибереш пистолета. Не мисля, че бих могла да те надвия.

— Няма ли да хукнеш нанякъде?

— Няма да помръдна дори. Виж. Ето ме. Седя си на пода.

Той погледна към вратата. Тонът му бе почти извинителен.

— Няма да отнеме много време. Те просто искат ключовете за сейфа.

— Трябва им ПИН кодът. Няма да го получат от господин Уорбъртън.

— Трябва им ключът. Такъв е планът.

— Е, планът ви не е много добър.

Алис се намести предпазливо и потърка рамото си, докато мъжът я гледаше. Изглеждаше леко изненадан от липсата на страх у нея — доколкото бе възможно да се прецени душевното състояние на човек, докато го гледаш през чорап.

— Досега не съм присъствала на обир... Ти не си такъв, какъвто очаквах.

Той я изгледа стреснато. Кракът му потропваше нервно.

— Защо? Какво си очаквала?

— Не знам. Макар да е трудно да се прецени какъв си заради... нали се сещаш, онова нещо на главата ти. Не ти ли е топло с него?

Той се поколеба за миг.

— Малко.

— Виждам петна от пот. По тениската ти. — Тя посочи и той погледна надолу. — Това е от адреналина, предполагам. Сигурно се отделя адски много адреналин, когато решиш да нахлуеш с взлом в бижутерски магазин. Обзалагам се, че снощи не си спал изобщо. Аз определено нямаше да мога.

Тя го гледаше как крачи из стаята.

— Аз съм Алис — каза тя накрая.

— Аз съм... не мога да ти кажа името си.

Тя сви рамене.

— Тук не срещам много мъже. Освен ако не са дошли да купят подарък за жените си. Или годежен пръстен. Което не е най-удачното време да заговориш някого. — Тя замълча. — Повярвай ми.

Той спря и се обърна към нея.

— Ти... заговаряш ли ме?

— Само си бърбим. Без друго няма какво толкова да правим, нали? Освен да се сбием, да крещим и да потрошим офиса. — Дватамат потръпнаха, щом чуха нов трясък откъм съседното помещение. — А и твоите приятели явно добре се справят с всичко това.

Той се озърна наоколо неуверено.

— Мислиш ли, че трябва да потроша наоколо?

— Вероятно е добре да изключиш видео наблюдението. Предполагам, че това е нещо елементарно за обирджииите. Сигурно е на първа страница в учебника за обира ако има такъв. Което, предполагам, не е така.

Той вдигна очи.

— Ето там е. — Тя посочи охранителната камера.

Той стана, вдигна бухалката и с яростен замах потроши малката кутия на стената. Алис се наведе, за да се предпази от летящите парчета. Махна малко парченце стъкло от ръкава си.

— Мразя охранителните камери. Все се притеснявам, че господин Уорбъртън може да ме види как си оправям полата. — Алис се вторачи в стената, където висеше картина с маслени бои на знойна испанска танцорка. — Знаеш ли какво, можеш да разбиеш и онази картина. Искам да кажа, аз бих го направила. Ако бях обирджия.

— Ужасна картина.

— Противна е.

Усмивката му едва личеше под мрежестия чорап.

— Искаш ли ти да го направиш?

— Може ли?

Той ѝ подаде бухалката.

Тя сведе очи към нея, после ги вдигна към него.

— Сигурен ли си, че искаш да ми я дадеш?

— О. Не. — Той я дръпна, после изтръгна картината от стената. Изглежда я продължително. — Можеш да я стъпчеш с крака, ако искаш. Ето.

Захвърли я на пода пред нея.

Тя стана, поколеба се за миг, после скочи енергично върху нея, няколко пъти. После отстъпи крачка назад и му се усмихна широко.

— Това беше учудващо приятно. Донякъде разбирам защо го правите.

— Беше много грозна картина — съгласи се той.

Алис седна на стола и двамата останаха мълчаливи за известно време, заслушани в звуците от изтърбушване на чекмеджетата в другата стая.

Тя разсеяно подритна съсипаната картина.

— Често ли го правите?

— Кое?

— Да ограбвате бижутерски магазини?

Той се поколеба, после въздъхна.

— За първи път ми е.

— О... не съм сигурна, че някога съм била първа за някого. Е, как се озова... тук?

Той седна срещу нея, като отпусна бухалката между коленете си.

— Дълга на Големия Кев — онзи високия — пари. Много пари. Имах бизнес, който пропадна. Сглупих, като взех назаем от него, и сега той казва, че това е единственият начин да му се отплатя.

— Каква е лихвата?

— Взех назаем две хиляди, а сега — осем месеца по-късно — той казва, че му дължа десет.

Алис се намръщи.

— О. Това никак не е хубаво. По-добре щеше да е, ако беше използвал кредитна карта. Моята е с шестнайсет процента годишна лихва. Стига да не забравяш да си плащаш лихвата всеки месец. Няма да повярваш колко хора си патят, задето не го правят. Ето виж — с моята можеш да трупаш и точки. Погледни.

Докато я вадеше от джоба си, ги прекъсна нова порция трясъци и ругатни. Той погледна изнервено към вратата.

— Ако това са витрините, направени са от армирано стъкло — отбеляза Алис. — И няма защо да се мъчат със стоката в по-малката витрина. Предимно цирконий. Наричаме ги бюджетен избор.

— Бюджетен избор?

— Не и пред клиентите, естествено. Моят годеник ми купи такъв пръстен. Толкова се гордеех с него, докато господин Уорбъртън не заяви, че е фалшив, пред всички. Оттогава се ужасявам от мисълта, че може завинаги да си остана момичето, което заслужава само цирконий.

Той поклати глава.

— Това е ужасно. Още ли си с този мъж?

— О, не. — Тя подсмръкна. — Много скоро осъзнах, че не мога да се омъжа за човек, който няма етажерка за книги.

— Няма етажерка?

— В дома си. Даже и някоя малка, в тоалетната, за броевете на „Рийдърс дайджест“.

— Много хора в тази страна не четат книги.

— Той нямаше нито една книга. Дори и криминале. Или някой от бестселърите на Джефри Арчър. Искам да кажа, какво говори това за характера на този човек? Трябваше да се досетя. После тръгна с едно момиче от магазина за преоценени спортни стоки, което има сто тридесет и четири накупени снимки в Инстаграм. Преброих ги.

Можеш ли да си представиш — кой качва сто трийсет и четири свои снимки в интернет? Всички с онази патешка физиономия.

— Патешка?

— Нали ги знаеш. Онова цупене на устните. Защото си мислят, че така изглеждат секси. — Тя се нацупи пресилено, за да демонстрира, и той едва успя да потисне смеха си. — Странното е, че той изобщо не ми липсва. Но понякога ми е тъжно от мисълта, че...

— Шшшт! — Виковеите внезапно бяха станали по-силни. Мъжът с чорапа на главата ѝ направи знак да стои неподвижно, после надникна предпазливо през вратата. Тя чу приглушено мърморене, напрегнати гласове.

Той се обърна отново към нея.

— Искат ПИН кода за шкафа с ключовете. Такъв е планът.

— Казах ти. Само господин Уорбъртън го знае.

Той отново надзърна през вратата. До нея долетя приглушено мърморене. Мъжът се обърна към нея.

— Големият Кев казва, че аз трябва... да те измъчвам. За да накараме шефа ти да им даде този код.

— О, няма смисъл. Той не ме харесва особено. Казва, че му напомням за бившата му жена. Трябваше да хванете Сара. Тя е на смяна във вторник. Той определено има слабост към нея. Дава ѝ карамелени бонбони, когато си мисли, че никой не го гледа. — Тя замълча за миг. — Сара ще се изяде от яд, че е пропуснала това. Много обича драмата.

Мъжът затвори вратата и снижи глас.

— Ще викаш ли? Все едно че те удриям? Тогава може би ще се получи.

Тя сви рамене.

— Ако мислиш, че ще помогне. Но аз наистина не вярвам, че господин Уорбъртън ще се трогне от мисълта, че ме грози някаква опасност.

— Наистина. Опитай. Не ми се иска да се наложи да...

Алис въздъхна. Пое си дълбоко въздух, впери очи в неговите, после извика:

— Помощ! Ох! Боли ме!

Той поклати глава неодобрително.

— Не. Не става.

— Е, не е като да съм репетирала много. Никога не съм била добра актриса. Винаги играех трето дръвче в училищните пиеси. Или храстче.

— Трябва да звучиш... задъхано. Уплашено. — Той сграбчи един стол и го метна в другия край на стаята, като само повдигна вежди, когато той се разби в стената.

— Но аз не съм много уплашена — прошепна тя. — Искам да кажа, че ти очевидно си страшен. Но...

— Но?

— Но просто имам чувството, че няма да ме нараниш.

Това, изглежда, го притесни.

— Ти не знаеш нищо за мен. — Пристъпи по-близо, така че да се надвеси над нея. — Мога да те нараня. Наистина.

— При тези думи той вдигна бухалката и я стовари върху кафе машината, така че навсякъде се разлетяха студено кафе и парчета стъкло.

Тя погледна към килима.

— Уха. Вече явно почваш да се вживяваш в ролята, така ли?

— Уплашена ли си... Алис?

— Аз... определено съм...

Той направи още една крачка към нея, бухалката бе застинала в ръката му. Двамата се вторачиха един в друг. После той пусна бухалката и се целунаха.

— Ти — нежно каза той, когато се отдръпна, — определено не заслужаваш цирконий.

— Никога досега не съм се целувала е някого през чорап — каза тя.

— Странно е малко.

— Така е. Ами ако само леко... направя дупка... тук, за да се докоснат устните ни... — С ноктите си тя разкъса леко чорапа.

Когато спряха този път, неговите пръсти се вдигнаха към носа му. Дупката се бе разширила и вече цялото му лице, освен очите, се виждаше.

— Господи. Какво ще правя?

— Ето — каза тя и повдигна полата си. — Можеш да вземеш един от моите.

Той стоеше и гледаше смаян, докато тя смъкна единия от чорапите си.

— Хубаво е, че виждам лицето ти — каза тя, вдигайки очи към него. — Изглеждаш... приятно, господин... хм...

— Томаш. Казвам се Томаш. Ти също.

Гласът ѝ беше нежен, омаен.

— Ще ти го сложа на главата. Ако искаш.

Отново се целунаха и прекъснаха, когато тя нежно нахлузи чорапа си на главата му.

— Не мога да виждам — оплака се той, когато тя се отдръпна.

— О, да... моите са доста по-плътни. Виж какво ще направим, аз ще го издърпам малко повече ето тук... А ти може би... — Тя се премести зад него.

— Какво правиш?

— Много съжалявам.

— За какво?

— За това. — С приглушено тупване тя стовари бухалката върху главата му.

— И така — подхвана криминален инспектор Милър, докато двамата вървяха по коридора. — Готова ли сте да огледате заподозрените?

— О, да, напълно.

— Госпожице Херинг. Виждате ли тук мъжете, които са ограбили магазина ви?

Тя се вгледа в редицата от мъже зад стъклото, като леко потупваше с пръсти долната си устна. Обърна се към инспектора.

— Съжалявам — трудно ми е да преценя без чорапогащниците им.

— Чорапогащници?

— На главите. Без тях бих била сигурна деветдесет и девет процента, но ако мога да ги видя с чорапогащници, ще бъда напълно уверена.

Намериха се чорапогащници. Това явно я развесели.

— Номер едно — със сигурност — каза тя. — Той държеше пистолета. И номер три, онзи с ушите. Той беше този, който удари

господин Уорбъртън. Него бих познала навсякъде.

Инспектор Милър пристъпи към нея.

— Някой друг?

Тя се вгледа през стъклото.

— Ммм. Не.

Двама от другите следователи си размениха погледи. Инспектор Милър се взря в лицето ѝ.

— Напълно ли сте сигурна? Вашият шеф, изглежда, смята, че е имало трима мъже.

— О, не, определено бяха двама. Единственият друг човек в магазина беше един клиент, както вече ви казах. Беше дошъл да оглежда годежни пръстени, мисля. Приятен господин. Чужденец.

Язвата на Милър отново пареше.

— Господин Уорбъртън е много категоричен. Трима мъже, така каза.

Тя снижи глас.

— Но той получи ужасен удар по главата, нали така? А и, между нас да си остане, зрението му е ужасно. Заради цялото това виране в скъпоценни камъни. — Тя се усмихна. — Мога ли вече да си вървя?

Милър я изгледа втренчено. Въздъхна.

— Добре. Ще поддържаме връзка.

— Готов ли си?

Той разгъна дългите си крака и стана от пейката в парка, усмихнат.

— Изглеждаш чудесно, Алис.

Тя вдигна ръка да приглади косата си.

— Току-що ме снимаха за местния вестник. Явно съм знаменитост в квартала. „Момиче от «Уейвърли» предотвратява грабеж. Спасява клиент.“

— Определено спаси мен.

Тя вдигна ръка и леко докосна с пръст подутината на темето му.

— Как ти е главата?

— Не ме боли много. — Томаш улови пръстите ѝ и ги целуна. — Къде отиваме?

— Не знам. В библиотеката?

— О, да. Искам да ми покажеш онези криминалета. А после ще те почерпя с... фунийка с крем?

— О, това — каза Алис Херинг, хващайки го под ръка, — е отличен план.

СТАРОТО ПАЛТО

Хастарът на палтото беше напълно скъсан. Иви го вдигна, прокара пръсти по скъсания шев, чудейки се дали изобщо има начин да съшие изтънелите крайчета на изтъркания плат. Обърна го в ръка, загледа се в изтънялата вълна, лекото лъщение на лактите и осъзна, че няма смисъл.

Знаеше точно какво би искала да си купи вместо него. Виждаше го на витрината на магазина по два пъти ден, когато минаваше оттам, леко забавяйки крачка, за да може да му се полюбува. Тъмносиньо като безлунна нощ, със сребриста яка от агнешка вълна; класически модел, така че да издържи няколко години, но достатъчно различно, за да не изглежда като всяко друго палто от популярните вериги магазини. Беше красиво.

И струваше сто осемдесет и пет лири.

Иви навеждаше глава и отминаваше.

Не толкова отдавна Иви щеше да си купи палтото. Щеше да иде да го вземе в обедната почивка, да се покаже с него пред момичетата от отдел „Маркетинг“, да го отнесе вкъщи в луксозната му торба, която щеше приятно да се удря в прасците ѝ.

Но преди известно време, без да разберат, че са кандидатствали, те явно бяха станали членове на „притиснатата средна класа“. Работното време на Грег беше намалено с трийсет процента. Седмичната сметка за храна бе скочила с петнайсет процента. Горивото беше толкова скъпо, че бяха продали нейната кола и сега се налагаше да върви пеша около три километра до работа. Парното, истински лукс, се включваше за час сутрин и два часа вечер. Ипотеката, която преди им се бе струвала съвсем поносима, сега бе надвиснала над тях като албатрос. Вечер седеше до кухненската маса и се взираше в колоните с цифри на разходите им, като предупреждаваше дъщерите си тийнейджърки да не харчат излишно, така както майка ѝ я бе предупреждавала да се пази от *лоши мъже*.

— Хайде, скъпа. Да си лягаме. — Дланите на Грег нежно докоснаха раменете ѝ.

— Оправям сметките.

— Тогава да се качим горе и да се гушнем заради телесната топлина. Мисля само за сметката за отоплението — добави тържествено той. — Честна дума. Няма да изпитам никакво удоволствие.

Усмивката ѝ беше бледа, автоматична. Той я прегърна.

— Хайде, миличка. Ще се справим. Минали сме и през по-лошо.

Тя знаеше, че е прав. Поне и двамата имаха работа. Някои от приятелите им отклоняваха въпросите за нова работа с пресилена усмивка и едва промърморваха: „Ами... имам разни предложения“. Две семейства бяха продали къщите си и се бяха преместили в по-малки жилища, като бяха изтъкнали „семейни причини“. Беше видяла как мнозина се местят другаде и престават да поддържат връзка, сякаш срамът от това, че не са се издигнали в живота, бе просто непоносим.

— Как е баща ти?

— Все така. — Всяка вечер след работа Грег отиваше до дома на баща си, за да му занесе топла храна. — Но с колата нещо не е наред.

— Не го казвай! — проплака тя.

— Знам. Мисля, че стартерът си е заминал. Виж — каза той, забелязал изражението ѝ, — не се плаши. Ще се отбия при Майк и ще видя дали не може да ни даде добра цена.

Тя не спомена за палтото.

Момичетата от „Маркетинг“ не се тревожеха за стартери или за сметки за отопление. Продължаваха да изчезват нанякъде в обедната почивка и да се връщат, за да покажат покупките си, с хладния поглед на ловец, който се връща с трофейна кожа. В понеделник пристигаха с разкази за уикенд в Париж или Лисабон, всяка седмица хапваха в пицарията, докато Иви настояваше, че наистина много харесва сандвичи със сирене. Опитваше се да не им завижда. Две от момичетата нямаха деца; Фелисити имаше мъж, който печелеше три пъти повече от нея. „Аз имам Грег и момичетата — казваше си Иви убедено — и всички сме здрави, имаме покрив над главите си, а това е много повече, отколкото имат мнозина.“ Но понякога, когато ги чуваше

да говорят за Барселона или да си показват поредния чифт нови обувки, тя толкова здраво стискаше зъби, че се притесняваше за емайла си.

— Трябва ми ново палто — каза тя накрая на Грег. Изтръгна се от гърдите ѝ с болка, както друг би признал за изневяра.

— Сигурно имаш куп палта.

— Не. Това го нося от четири години. Освен него имам шлифер и онова черното, което купих от интернет магазина, на което му падна ръкавът.

Грег вдигна рамене.

— Ами, добре? Щом ти трябва палто, иди си купи.

— Но онова, което ми харесва, е скъпо.

— Колко скъпо?

Тя му каза и го видя как пребледня. Грег смяташе, че да похарчиш повече от шест лири за прическа, е признак на лудост. Недостатъкът на това, че тя се занимаваше със семейните сметки от самото начало на брака им, бе, че неговите представи за цените бяха замръзнали някъде на нивата от осемдесетте.

— Това да не е... дизайнерско палто?

— Не. Просто хубаво вълнено палто.

Той замълча.

— Предстои училищната екскурзия на Кейт. А и моят стартер.

— Знам. Няма нищо. Няма да го купя.

На другата сутрин тя премина от другата страна на улицата на път за работа, за да не го види. Но палтото се беше запечатало в главата ѝ. Виждаше го всеки път, когато пръстите ѝ се пъхнеха в скъсания хастар. Виждаше го, когато Фелисити се върна от обяд с ново палто — червено, с копринен хастар. Струваше ѝ се като някакъв символ на всичко, което се бе объркало в живота им.

— Ще ти купим палто — каза Грег в събота, когато я видя как предпазливо измъква ръката си от ръкава. — Сигурен съм, че ще намерим такова, което да ти хареса.

Спряха пред витрината на магазина и тя го изгледа безмълвно. Той само стисна лакътя ѝ. Минаха през още няколко магазина и накрая стигнаха до „Преобрази себе си“, който дъщерите ѝ харесваха. Вътре беше пълно със „забавни“ дрехи, асистент-продавачите видимо бяха на по дванайсет години и дъвчеха дъвка, а музиката бе оглушителна. Грег

обикновено мразеше пазаруването, но явно усещаше колко е потисната и се стараяше да излъчва необичайна бодрост. Ровеше из закачалките и след малко ѝ показа тъмносиньо палто с яка от изкуствена кожа.

— Виж, също като онова, което харесваш! И е само... — той се взря в етикета — ... двайсет и девет лири!

Тя го остави да ѝ го наметне на раменете и се огледа в огледалото.

Палтото беше леко тясно под раменете. Яката беше хубава, но тя подозираше, че ще се сплеска и ще заприлича на козината на стара котка само след няколко седмици. Платът бе провиснал на места, а на други — опънат. Беше с малко вълна, предимно синтетика.

— Изглеждаш прекрасно — каза Грег, усмихнат.

Грег би казал, че изглежда прекрасно даже и ако облечеше затворническа униформа. Мразеше това палто. Знаеше си, че всеки път, щом го облече, ще бъде като мълчалив укор. За това, че е на четиридесет и три години, а носи евтино палто от магазина за тийнейджъри.

— Ще си помисля — каза тя и го остави на закачалката.

Обедната почивка се бе превърнала в някакво мъчение. Днес момичетата от маркетинга си запазваха билети за групово посещение на концерт на популярна преди петнайсетина години момчешка група, която се бе събрала да свири отново заедно. Бяха се събрали около един компютър и гледаха къде са по-хубавите места.

— Искаш ли да дойдеш, Иви? Вечер по женски? Хайде, ще бъде забавно.

Тя погледна цената на билетите — седемдесет и пет лири, плюс транспортни разходи.

— Не е за мен. — Тя се усмихна. — И преди не съм ги харесвала особено.

Беше лъжа, естествено. Някога ги обожаваше. Прибра се вкъщи, като погледна палтото само бегло. Чувстваше се някак по детски разбунтувана. Докато минаваше по алеята, забеляза краката на Грег да стърчат изпод колата.

— Какво правиш тук? Вали.

— Реших сам да погледна колата. Да спестя някоя лира.

— Но ти нищо не разбираш от коли.

— Свалих си някои неща от интернет. А и Майк каза, че после ще погледне, да види дали съм направил всичко както трябва.

Тя го изгледа и сърцето ѝ натежа от любов. Грег винаги беше много изобретателен.

— Ходи ли при баща си?

— Да. С автобуса.

Иви се загледа в прогизналите и изцапани крачоли на панталона му и въздъхна.

— Ще му направя яхния, така че ако нямаш възможност да се отбиеш следващите няколко дни, пак да има нещо за ядене.

— Супер си. — Той ѝ прати въздушна целувка с омазани с масло пръсти.

Вероятно усетили потиснатото ѝ настроение, момичетата бяха кротки по време на вечеря. Грег беше разсеян, вторачил поглед в разпечатаните схеми на частите на двигателя. Иви дъвчеше порцията си макарони със сирене и си повтаряше наум, че има и по-лоши неща от това да не можеш да си позволиш палтото, което харесваш. Спомни си как майка ѝ я съветваше да „помисли за гладуващите деца в Африка“, докато тя недоволно побутваше зеленчуците в чинията си.

— Ще си купя онова палто за двайсет и девет лири утре. Ако нямаш нищо против.

— Много ти отиваше. — Грег я целуна по главата. По изражението му личеше, че разбира колко мрази това палто. Когато момичетата станаха от масата, той се пресегна да я хване за ръка и тихо каза: — Нещата ще се променят, ще видиш.

Тя се надяваше, че има право.

Фелисити имаше нова чанта. Иви се опита да не обръща внимание на суматохата в другия край на стаята, когато чантата бе извадена от кутията, внимателно разопакована от памучния калъф и представена тържествено пред възхитените погледи на останалите — от онези чанти, които струваха едномесечна заплата и за които се налагаше да се запишеш в списъка с чакащи за привилегията да си я купиш. Иви се преструваше, че е заета с екселски таблици, за да не трябва да поглежда натам. Срамуваше се от вълните на завист, които се надигаха в нея, докато слушаше възторжените възклицания на колежките си. Тя дори не харесваше особено дамските чанти. Просто

завиждаше на Фелисити за финансовата сигурност, която ѝ позволяваше да си купи нещо толкова скъпо без никакви угризения. Тя самата се замисляше даже и дали да плати за найлонова торбичка в супера.

Но това не беше всичко. Майра си беше поръчала нов диван. Момичетата обсъждаха предстоящото си излизане по женски. Фелисити бе сложила чантата си върху бюрото и се шегуваше, че я обичала повече и от бебче.

В обедната почивка Иви пое към „Преобрази себе си“. Вървеше, без да гледа, с наведена глава, повтаряйки си, че това е само едно палто. Нали само някой повърхностен човек би си помислил, че дрехите ти говорят какъв си всъщност? Броеше на пръсти нещата, които бяха важни в живота ѝ, като някаква мантра. И тогава се закова на място пред другия бутик, сепната от голяма червена табела на витрината: „Разпродажба“. Сърцето ѝ трепна неочаквано.

Влезе вътре с разтуптяно сърце, глуха за слабичкото гласче на разума в главата си.

— Синьото вълнено палто — обърна се тя към асистент-продавачката. — С колко е намалено?

— Всичко на витрината е на половин цена, госпожо. Деветдесет лири. Да, още беше скъпо, но — на половин цена. Това имаше значение, нали?

— Искам размер дванадесет, моля — каза тя, преди разумът да надвие.

Продавачката се върна от редиците със закачалки, докато Иви изваждаше кредитната си карта. Много красиво палто, казваше си тя. Щеше да го носи с години. Грег щеше да я разбере.

— Много съжалявам, госпожо. Дванадесети размер е свършил. Беше само едно палто.

— Моля?

— Много съжалявам.

Иви посърна. Погледна към витрината и прибра портмонето си в чантата. Усмихна се бледо и разочаровано.

— Няма проблем. Може би е по-добре така.

Не отиде до „Преобрази себе си“. Точно сега предпочиташе да си остане с миналогодишното палто.

— Хей, здравей.

Окачваше палтото си на закачалката, когато Грег надникна през вратата. Тя затвори очи, докато той я целуваше.

— Мокра си.

— Вали.

— Трябваше да ми кажеш. Щях да дойда да те взема.

— Колата в ред ли е?

— Засега. Майк каза, че всъщност съм се справил добре. Не съм ли страхотен, а?

— Наистина си страхотен.

Прегърна го здраво за миг, после влезе в уютната и топла кухня. Някое от момичетата беше правило курабийки и Иви вдъхна аромата, който продължаваше да се носи в кухнята. Това беше важното, каза си тя.

— О, има нещо за теб на масата.

Иви погледна и забеляза чантата. Вторачи се в Грег.

— Какво е това?

— Отвори го.

Тя надникна отстрани в чантата. И замръзна.

— Не се стряскай. От татко е. Заради всичко, което си му сготвила.

— Какво?

— Каза, че не може да продължава да приема храната ти, освен ако не му позволиш да ти даде нещо в замяна. Знаеш го какъв е. Споменах му за палтото и няма да повярваш — имаше разпродажба, представи си. Взехме го на обяд.

— Баща ти ми е купил палто?

— Недей сега да плачеш. Аз го избрах, а той го плати. Сметна, че е равно на трийсет пая с месо и двацет от твоите плодови пити. Каза, че всъщност излиза доста на сметка, като се има предвид колко много правиш за него.

Грег и момичетата се спогледаха. Иви внезапно бе започнала да се смее, докато едновременно бършеше сълзите от очите си.

— Добре де, мамо — обади се Лети. — Няма нужда да го приемаш толкова емоционално. Това е само едно палто.

Иви отиде пеша до работа. Беше подранила, офисът бе почти празен. Фелисити отиде до тоалетната да си оправи грима и Иви мина край бюрото ѝ да остави бюджета за маркетинга, като тихичко си тананикаше. Мимоходом забеляза някаква бележка под дизайнерската чанта и направи крачка назад, за да провери дали не се отнася до някоя фирмена сметка. На съвещанието предната седмица им бяха напомнили строго, че никаква финансова информация не бива да се оставя през нощта на бюрата им. Но когато се вгледа по-внимателно, забеляза, че е лична бележка: извлечение от кредитна карта. Иви хвърли поглед към общата сума и примигна.

Наистина беше петцифрена.

— Ще излезеш ли с нас? — попита Фелисити на обяд. — Мислим да пробваме онова тайландско ресторантче. Можеш да разходиш новото си палто!

Иви помисли за миг, после извади обяда си от чантата.

— Днес няма да дойда — каза тя. — Но благодаря за поканата.

Когато другите излязоха, тя се извърна и грижливо изпъна палтото си на облегалката на стола, приглаждайки яката му. И макар обикновено да не си падаше много по сандвичи със сирене, Иви си помисли, че бяха необичайно вкусни.

ТРИНАЙСЕТ ДНИ С ДЖОН К.

За малко да го подмине, без да го забележи. Последните стотина метра Миранда крачеше ритмично, но унесено, докато се чудеше какво да сготви тази вечер. Бяха ѝ свършили картофите.

И без друго вече нямаше какво да привлече вниманието ѝ по този маршрут. Всяка вечер, след като се прибереше от работа, докато Джеф се залепяше за телевизора заради поредния футболен мач, който „не е за изпускане“ (Хърватия срещу някаква африканска държава в този случай), тя си обуваше маратонките и вървеше пеша близо километър и половина по пътеката, която обикаляше кварталната градинка. Така не се изкушаваше да мърмори на Джеф и му показваше, че има и свой живот без него. Ако той изобщо си направеше труда да отклони поглед от телевизора, разбира се.

Затова не бе обърнала внимание на глухото звънене, причислявайки го подсъзнателно към звуците от автомобилни клаксони, сирените на линейки и всички останали градски звуци. Но когато чу пронизителен звук наблизо, тя се озърна през рамо и след като забеляза, че няма никого наоколо, забави крачка и последва звука, който идваше откъм храстите. И го видя, полускрит под избуялата трева — мобилен телефон.

Миранда Луис стоеше и гледаше пустата пътека пред нея, а после се наведе и го взе — беше същият модел като нейния. Докато го осъзнае, звъненето престана. Тъкмо се чудеше дали да не го остави на по-видно място, когато кратък сигнал оповести получено съобщение. Беше от „Джон К.“.

Тя се озърна наоколо, чувствайки се странно плаха. После си каза, че може да е собственикът, който моли намерилия телефона да го върне, и след кратко колебание включи телефона и отвори съобщението.

Къде си, скъпа? — гласеше то. — Минаха 2 дни!!!

Миранда се загледа в думите, после се намръщи, пхна телефона в джоба си и продължи напред. Нямаше смисъл да го оставя в тревата. Щеше да реши какво да прави с него, след като се прибере у дома.

Миранда, както обичаше да ѝ напомня най-добрата ѝ приятелка, Шери, някога беше истинска красавица. Ако някой друг наблегнеше толкова на миналото време в изречението, Миранда би се засегнала, но Шери продължаваше с допълнението, че преди двайсет години мъжете направо падали на колене пред нея. Дъщеря ѝ, Андреа, само се подсмиваше иронично на думите на приятелката ѝ, сякаш самата представа, че майка ѝ може да бъде дори малко привлекателна за някого, бе направо смехотворна. Но Шери не спираше да го повтаря, защото беше възмутена от липсата на внимание от страна на Джеф към съпругата му. Всеки път, когато се присъединеше към вечерната ѝ разходка, тя изреждаше всички недостатъци на Джеф, сравнявайки го с нейния Ричард. Ричард се натъжавал, когато Шери излезела от стаята. Ричард организира „лично време“ само за двамата всеки петък. Ричард ѝ оставял любовни бележки на възглавницата. „Само защото нямате деца, ти печелиш повече от него, а и косата му е ужасна“, мислеше си Миранда, но не го казваше на глас.

Но през последните осемнайсет месеца бе започнала да обръща по-голямо внимание на думите на Шери. Защото, ако трябваше да бъде откровена пред себе си, Джеф бе започнал да я дразни. С хъркането си. С това, че винаги трябваше да му се напомня да изхвърли коша за боклук в кухнята, дори и когато явно беше препълнен. С жалния глас, с който казваше: „Няма мляко!“, сякаш феята на млякото не беше ги посетила, макар тя да работеше толкова дълго, колкото ѝ той. С начина, по който протягаше ръка към нея в събота вечер, също толкова редовно, колкото миеше колата си, но вероятно с по-малко чувство.

Миранда знаеше, че е късметлийка, че бракът ѝ продължаваше вече двайсет и една години. Тя смяташе, че много малко проблеми в живота не могат да се решат с една енергична разходка и малко свеж въздух. Извървяваше по пет километра всяка вечер през последните девет месеца. Обратно в кухнята, с чаша чай пред нея, след кратък спор със съвестта си, Миранда отново бе отворила съобщението.

Къде си, скъпа? Минаха 2 дни!!!

Противната пунктуация и използваната цифра някак си подчертаваха отчаянието на автора. Зачуди се дали да не се обади на Джон К. и да обясни какво се е случило, как е намерила случайно телефона, но нещо в интимния тон на съобщението я караше да се чувства като натрапник.

„Номерът на притежателката на телефона — помисли си тя. — Ще прегледам назад и ще я намеря.“ Но нямаше никакви имена. Освен това на Джон К. Много странно. „Не искам да му се обаждам“, помисли си тя внезапно. Чувстваше се разстроена от всички тези открито показани чувства, сякаш някой бе нахлул в нейната малка и спокойна къща, нейното убежище. Реши, че е най-добре да предаде телефона в полицията, и тогава забеляза другата иконка: „Дневник“. И там попадна на бележка, предназначена за следващия ден: „Обаждане на туроператора“. Под него: „Коса, Алистър Девоншър, 2 следобед“. Лесно намери адреса на фризьорския салон; името ѝ бе прозвучало странно познато и когато го потърси в указателя, осъзна, че вероятно е минавала оттам много пъти. Дискретен скъп салон, встрани от главната улица. Щеше да попита на рецепцията дали клиентката им за два часа не си е загубила телефона.

Случиха се две неща, които накараха Миранда да се разколебае в решението си. Първото бе това, че докато седеше в автобуса в задръстването, нямаше кой знае какво да прави и затова бе прегледала снимките в телефона. И го бе видяла — тъмнокос мъж, усмихнат над чаша чай, вдигнал очи, сякаш потънал в някаква интимна мисъл — Джон К. Отвори още няколко съобщения. Само за да види дали няма да научи нещо повече за притежателката на телефона, разбира се. Почти всички бяха от него.

Съжалявам, не можах да се обадя снощи. У. беше в ужасно настроение, мисля, че търси следи. Мислех за теб цяла нощ.

Виждам те в онази рокля, Огнена моя. Как докосваше кожата ти.

Можеш ли да се измъкнеш в четв.? Казах на У, че съм на конференция. Мечтая си за устните ми върху кожата ти.

И още няколко, които накараха Миранда Луис, жена, която вярваше, че малко неща могат да я изненадат, да напъха бързо телефона в чантата си и да се моли никой да не забележи пламналите ѝ бузи.

Стоеше пред рецепцията, в ушите ѝ бучеше монотонният шум на поне дузина работещи сешоари и вече съжеляваше за решението си да дойде, когато жената се приближи към нея.

— Имате ли запазен час? — попита тя. Косата ѝ беше с лъскавия цвят на патладжан, стърчаща в неописуеми кичури нагоре, а в очите ѝ се четеше пълна незаинтересованост към отговора на Миранда.

— Не — отвърна Миранда. — Аз... имате ли клиентка, записана за два часа?

— Имате късмет. Тя отмени часа си. Кевин може да ви поеме. — Жената се извърна. — Ще ви донеса наметка.

Миранда се озова на един стол, загледана в собственото си отражение в огледалото: леко слисана на вид жена, с наченки на двойна брадичка и невзрачна коса, която не бе имала време да приглади, след като бе слязла от автобуса.

— Здравей.

Миранда зяпна младежа, който се бе появил зад нея.

— Какво мога да направя за теб? Само леко скъсяване?

— О, хм. Ами всъщност това е малка грешка. Аз само исках...

В този момент телефонът ѝ завибрира и тя промърмори някакво извинение, докато ровеше в чантата си, за да го извади. Натисна бутона за съобщенията и леко подскочи. Телефонът, който бе извадила, не беше нейният.

Мисля си за последния път. Караш кръвта ми да бушува.

— Добре, готови ли сме вече? Трябва да ти кажа съвсем честно, скъпа. Тази прическа не е най-подходящата за теб. — Той повдигна един безжизнен кичур.

— Така ли? — Миранда гледаше вторачено в съобщението, предназначено за жената, която би трябвало да седи на този стол.

Караш кръвта ми да бушува.

— Искаш ли да опитаме нещо различно? Да освежим малко визията? Какво ще кажеш?

Миранда се поколеба.

— Да — каза тя и вдигна поглед към жената в огледалото.

Доколкото ѝ беше известно, тя никога не беше карала кръвта на Джеф да бушува. Понякога ѝ казваше, че изглежда добре, но винаги сякаш това бе нещо, което бе длъжен да каже, а не каквото наистина мисли. Централният нападател на „Арсенал“ беше този, който всъщност караше кръвта на Джеф да пее; често се озоваваше на пода пред телевизора и удряше с юмрук по килима от вълнение.

— Значи, да се развихрим? — попита Кевин с вдигнат високо гребен.

Миранда си представи как дъщеря ѝ звучно се прозява докато Шери разказваше за двойните им срещи като тийнейджърки. Замисли се как Джеф дори не вдигаше поглед от телевизора, когато тя се прибираще от работа. „Здрасти, скъпа“ казваше само и вдигаше ръка за поздрав. Ръка. Като на куче.

— Знаеш ли какво — реши Миранда. — Искам същото, каквото щеше да прави с косата си клиентката за два часа.

Кевин повдигна вежда.

— Ооо... отличен избор — каза той, като явно промени преценката си за нея. — Ще бъде забавно.

Онази нощ не бе излязла да тича по пътеката. Бе останала да седи в кухнята и да препрочита съобщенията, а после бе подскочила гузно и бе хвърлила сепнат поглед към всекидневната, когато бе пристигнало следващото съобщение. Сърцето ѝ леко трепна, когато видя името. Поколеба се, после го отвори.

Тревожа се за теб. Твърде дълго вече. Мога да го понеса (едва!), ако не искаш да го правим, но трябва да знам, че си добре. ХХХ

Загледа се в съобщението, усещаше любящата тревога, опита за шегата. После вдигна очи към отражението си, с новата, по-къса прическа и червеникав тон на връхчетата, за която Кевин бе заявил, че е най-доброто му творение за цялата седмица.

Може би се дължеше на това, че не приличаше на себе си. Или защото мразеше някой да страда, а Джон К. очевидно страдаше. Или пък защото бе изпила няколко чаши вино. Но с леко треперещи пръсти тя изпрати отговор.

Добре съм — написа тя. — Просто ми е трудно да говоря в момента. После добави: Х.

Натисна „изпращане“ и остана да седи с разтуптяно сърце и едва поемаща си дъх, докато не дойде отговорът.

Слава богу. Да се срещнем скоро, Огнена моя.
Умирам за теб. Х.

Малко сладникаво, но я разсмя.

След онази първа вечер ѝ беше много по-лесно да отговаря. Джон К. ѝ пращаше по няколко съобщения на ден, а тя отговаряше. Докато беше на работа, понякога се улавяше, че мисли за това какво ще му каже, и колегите ѝ забелязваха внезапното ѝ изчервяване или разсеяността ѝ и правеха многозначителни коментари. Тя само се усмихваше и не ги поправяше. И защо да го прави, след като Джон К. скоро щеше да ѝ прати ново съобщение, в което описваше страстта си и отчаяния копнеж да я види?

Веднъж нарочно бе оставила едно съобщение да се вижда открито на бюрото ѝ, знаейки, че Клеър Тревелън няма да издържи и ще го прочете — и при това ще разпространи съдържанието му в стаята за пушене. *Нека* — мислеше си тя. — *Нека се чудят.* Харесваше ѝ идеята, че може от време на време да изненадва хората. Нека си мислят, че е обект на страстно желание, нечия Огнена жена. В очите ѝ се появи блясък, а в походката — особена лекота, и можеше да

се закълне, че момчето, което разнасяше пощата, се задържаше до бюрото ѝ по-дълго, отколкото преди. Ако понякога ѝ минаваше през ума, че върши нещо лошо, тя бързо потуляваше мисълта. Всичко беше само една преструвка. Джон К. беше щастлив. Джеф беше доволен. Другата жена вероятно щеше да се свърже с него по някакъв начин и тогава всичко щеше да свърши. Стараеше се да не мисли колко ѝ липсва това да си представя как прави нещата, които той си спомняше, че са правили заедно.

Бяха минали почти две седмици, когато осъзна, че не може повече да отлага срещата. Беше му казала, че е имала проблем с телефона, че чакала нов, и бе предложила дотогава да си пишат само съобщения. Но той бе започнал да става настоятелен:

Защо не вторник? Може да нямаме друг удобен случай до следващата седмица.

Английският джентълмен. Питие в обедната почивка.

Моля!

Какво се опитваш да направиш с мен?

И това не беше всичко. Джон К. бе започнал да обсебва живота ѝ. Шери я гледеше подозрително и бе отбелязала колко добре изглежда и че Джеф очевидно най-сетне прави нещо както трябва, но по тона ѝ личеше, че се съмнява в това. Но съобщенията на Джон К. бяха създали близост, която Миранда не бе споделяла с друг мъж. Двамата имаха сходно чувство за хумор, можеха да изразят дори в кратка форма най-сложните и съкровени емоции. Понеже не можеше да му каже истината, тя споделяше мечтите и тайните си копнежи, желанието да посети Южна Америка.

Аз ще те заведа там. Липсва ми гласът ти, Огнена моя, написа ѝ той.

Аз чувам твоя глас в сънищата си, отвърна тя и се изчерви от собствената си дързост.

Най-накрая му изпрати съдбовното съобщение.

Английският джентълмен. Четвъртък. 8 часа.

Не беше сигурна защо го бе направила. Частица от нея, старата Миранда, знаеше, че това не може да продължи. Че е само моментна лудост. Но съществуваше и новата Миранда, която, макар и да не можеше да го признае дори пред себе си, бе започнала да мисли за Джон К. като за своя Джон. Миранда може и да не бе собственицата на телефона, но Джон К. щеше да бъде принуден да признае, че имат определена връзка. Че жената, с която си бе говорил през последните тринайсет дни, го вълнуваше, размиваше, объркваше мислите му. Ако не друго, то поне това трябваше да признае. Защото неговите съобщения бяха променили нея; бяха я накарали да се почувства отново жива.

В четвъртък вечер Миранда се суетеше с грима си като тийнейджърка преди първа среща.

— Къде отиваш? — попита Джеф, вдигнал поглед от телевизора.

Изглеждаше леко изненадан, макар че тя беше с дълго палто.

— Изглеждаш добре. — Той се надигна от дивана. — Искях да ти го кажа. Харесва ми прическата ти.

— О, това ли — тя леко се изчерви. — Ще излезем да пийнем по нещо с Шери.

Облечи си синята рокля, беше казал Джон К.

Тя си бе купила такава специално за случая, с дълбоко деколте и плисе на полата.

— Приятно изкарване — каза Джеф. Отново се загледа в телевизора си, намествайки се по-удобно на дивана, и взе дистанционното.

Самоувереността на Миранда леко помръкна в бара. На два пъти за малко да се върне, докато вървеше натам, а и още не беше

измислила какво ще каже, ако види някой познат. Освен това барът не беше от онези, чиито клиенти се обличат официално, както бе забелязала със закъснение, затова остана с палтото си. Но после, след като бе изпила наполовина питието си, тя промени решението си и го свали. Любовницата на Джон К. не би се притеснявала да пие сама в бара в синята си рокля.

По някое време се приближи някакъв мъж и ѝ предложи питие. Тя се сепна, но после видя, че не е той, и отказа.

— Чакам някого — каза тя и се наслади на разочарования му вид, докато се отдалечаваше.

Той закъсняваше почти петнайсет минути, когато тя взе телефона си. Щеше да му прати съобщение. Тъкмо бе започнала да пише, когато вдигна очи и забеляза една жена да стои до масата ѝ.

— Здравей, Огнена — каза тя.

Миранда примигна насреща ѝ. Млада руса жена с дълго вълнено палто. Изглеждаше уморена, но очите ѝ бяха трескави, напрегнати.

— Моля? — каза тя.

— Ти си, нали? Огнената жена? Господи, мислех, че ще си помлада. — В тона ѝ имаше присмех.

Миранда остави телефона.

— О, извинявай. Трябваше да се представя. Аз съм Уенди. Уенди Крисчън. Съпругата на Джон.

Сърцето на Миранда спря.

— Знаеше, че той има съпруга, нали? — Жената вдигна в ръка същия модел телефон. — Той ме споменава достатъчно често, както виждам. О, не. — Гласът ѝ се повиши драматично. — Естествено, не си разбрала, че не говориш с него през последните два дни. Взех му телефона. Аз бях. Само аз.

— О, Господи — тихо простена Миранда. — Виж, има някаква...

— ... грешка? И още как. Тази жена спи със съпруга ми — обяви тя пред всички в бара на висок и леко потрепващ глас. — Сега е решила, че може би е било грешка.

Тя се наведе над масата.

— Всъщност, Огнена, или както там се казваш, грешката е моя. Омъжих се за човек, който смята, че фактът, че има жена и две малки деца, не означава, че трябва да спре да спи с всяка срещната.

Миранда усети как наоколо внезапно се възцари тишина и всички я пронизваха с поглед. Уенди Крисчън забеляза посърналото ѝ лице.

— Горката. Нима си мислила, че си първата? Е, Огнена, всъщност си номер четири. И това са само тези, за които аз знам.

Зрението на Миранда бе странно замъглено. Тя чакаше обичайната глъчка в бара да се възцари наоколо, но тишината, която вече бе потискаща, оставаше. Най-накрая тя грабна палтото и чантата си и изтича покрай жената към вратата с пламнали страни и наведена глава под обвинителните погледи на клиентите. Последното нещо, което чу, докато вратата се затръшваше подире ѝ, бе звънът на телефон.

— Ти ли си, скъпа? — Джеф вдигна ръка, когато я чу да минава покрай вратата на всекидневната.

Миранда внезапно изпита огромна благодарност към притегателната сила на телевизора. В главата ѝ отекваха обвиненията на огорчената съпруга. Ръцете ѝ още трепереха.

— Рано се прибиращ.

Тя си пое дълбоко въздух, загледана в тила му над облегалката на дивана.

— Реших — бавно отвърна тя, — че не ми се излиза навън.

Той хвърли поглед през рамо.

— Ричард ще се зарадва. Той никак не обича, когато Шери излиза, нали? Мисли си, че някой ще му я открадне.

Миранда остана напълно неподвижна.

— А ти?

— Какво аз?

— Тревожиш ли се, че някой ще ме открадне? — Чувстваше се настръхнала, сякаш онова, което щеше да каже, би имало много по-значими последици, отколкото той съзнаваше.

Той се извърна с лице към нея и се усмихна.

— Разбира се. Ти беше голяма красавица, нали така?

— Бях ли?

— Ела тук — каза той. — Дай прегръдка. Това са последните пет минути от мача на Уругвай и Камерун. — Той протегна ръка и след

кратък миг тя я пое.

— Дай ми две минути — каза тя. — Има нещо, което трябва да свърша преди това.

В кухнята извади телефона си. Пръстите ѝ този път бяха, уверени.

Скъпи Джон К. — написа тя. — Пръстенът на ръката е по-важен от всички телефонни съобщения. Най-добре го запомни. Пospря, после добави: Красавица.

Натисна „изпрати“, после изключи телефона и го натъпка дълбоко в кухненския кош за боклук. Въздъхна, изрита обувките си, а след това направи две чаши чай и ги занесе във всекидневната, където Уругвай тъкмо щеше да получи дужпа, която щеше да запрати Джеф на килима и да го накара да заудря по земята от вълнение. Миранда седна и се загледа в телевизора, усмихна се разсеяно на съпруга си и се помъчи да заглуши далечния, но настойчив телефонен звън някъде дълбоко в главата си.

МАРГО

Седемчасовото закъснение на полета нямаше да я довърши, помисли си Ем, докато отново избутваше брадатия мъж, който се опитваше да се намести по-удобно, заемайки и нейния пластмасов стол. Дори мисълта за надвисналата над главата ѝ семейна Коледа нямаше да го направи. Групичката, пееща коледни песни, щеше да я довърши. С грейнали лица и облечени в суитшърти, те вече два часа пееха коледни песни.

— Откога чакаш?

Американката отпусна набръчканата си ръка върху крака на Ем и я накара да подскочи. Ем се усмихна, както подобава при среща с непозната в яркозелено сако и тюрбан в същия цвят, която можеше да е на възраст от шейсет и пет до сто и пет години.

— От единайсет. А вие?

— Три часа. Вече умирам от скука. И ако тези нещастници не млькнат, ще ида да ги фрасна по главите с бутилката си джин от безмитния магазин. — Американката се закашля в моравя кърпичка. — Накъде пътуваш, скъпа?

— Англия. Връщам се при родителите си.

— Семейна Коледа. Bravo на теб. — Тя се намръщи. — За мен би било истински ад. Да си поръчаме питие.

Прозвуча като заповед. Но какво друго да прави? Ем последва дребничката, облечена в ярки цветове жена, която царствено разбутваше другите пътници от пътя си и поръча две двойни уискита.

— С много лед. И без онази ирландска помия. Аз съм Марго — дрезгаво каза тя и потупа по бара за ново уиски. — А сега ми кажи защо толкова красиво момиче изглежда толкова тъжно. Освен факта, че Коледата очевидно е непоносима.

Ем преглътна и се помъчи да прикрие намръщването си. Какво пък? Никога повече нямаше да види тази жена.

— Ами, прибирам се у дома, за да кажа на семейството си, че съпругът ми ме напусна. Там ще бъдат брат ми с идеалната му съпруга,

трите им идеални деца, сестра ми и годеникът ѝ, и родителите ми. Които са женени от трийсет и четири години.

— Коя беше?

— Какво коя беше?

— Не ми казвай. Секретарката му. Колко ужасно предвидимо.

Ем настръхна. Толкова ли беше очевидно? Напоследък не можеше да се накара да се гримира. Дори и най-основните неща ѝ се струваха непосилни.

— Скъпа, дай по-весело. Не е краят на света. Наистина. Докато стигнеш до съпруг номер четири, вече няма да ти прави впечатление. А и кой иска да е идеален? Пфу. — Тя се разсмя пресекиво и чукна чашата си в тази на Ем. — Изпий го. С лечебна цел.

Ем се поколеба.

— О, за бога, няма да се озовеш в канавката, ако си позволиш малко свобода за един ден. Коледа е! Намираме се в чистилицето! Наздраве! После отиваме.

— Къде отиваме?

Летището беше гореща, претъпкана блъсканица от изнервени пътници, натоварени с подаръци в смачкани опаковки, и измъчени продавачи, а навсякъде се чуваха възторжените гласове на пеещите коледари. Тънките като на птичка пръсти на Марго стискаха ръкава на Ем през целия път до безмитните магазини, където я накара да спре пред щанда на „Шанел“.

— Стой мирно. — Под невярващия поглед на продавачката Марго измъкна наситено червено червило на „Шанел“ от кутийката му и внимателно очерта устните на Ем. — Когато си в беда, нарисуй си усмивка — заяви тя. — Така ми казваше мама. Ще го вземе — заяви тя. — Къде са ви спиралите?

Момичето, явно слисано, бръкна в едно чекмедже и измъкна оттам спирала.

— Ето — каза Марго, когато приключи. — Сега парфюм.

Тя напръска Ем с някакъв скъп аромат, преди да подаде отворената кутия на продавачката, която бе зяпнала. — Скъпа, трябва да имате повече тестери, иначе какво да правят клиентите? Да вървим, Ем, скъпа.

Ем бе замъкната в отдела за луксозни стоки. Марго се дивеше на обувките, чантите, диамантените огърлици. „Вършат повече работа от

издръжката при развод!“ Главата на Ем бе замаяна от уискито и явно не можеше да спре да се смее на цветистите ругатни на Марго.

— Какво им става на тези проклетници! Като зомбита са! О, виж, бутик на „Ермес“. Нали и ти обожаваш „Ермес“?

— Аз... не знам.

Под ярките светлини Марго вадеше шал след шал от витрината и ги увиваше около шията на Ем.

— Ето! Изглеждаш фантастично! По-добре от някаква развратна секретарка от Ню Джърси, нали?

Синият шал беше божествен. Дори продавачката се усмихна одобрително за миг. И после Ем погледна към етикета с цената.

— О, господи... Всъщност чувствам се малко замаяна. Мисля, че трябва да...

Марго вдигна очи към тавана и се обърна към продавачката:

— А казват, че англичанките можели да носят на алкохол. Иди да си наплискаш лицето, скъпа. Внимавай да не си размажеш грима.

В дамската тоалетна Ем се вгледа в отражението си. Лицето ѝ бе леко зачервено от алкохола, вярно, но спиралата и червеното червило я бяха превърнали в жена, която не познаваше. Изпъна рамене, приглади косата си. После се усмихна.

По-добре от някаква развратна секретарка от Ню Джърси.

Когато излезе оттам, Марго се взираше с присвити очи към монитора със заминаващите полети.

— *Хийтроу*, нали? Ти си наред, хлапе. И колко по-добре изглеждаш само! Как си? Забавно ли ти беше?

— Да... но... аз дори не...

— Като непознати във влака. Най-забавно е така. Сега върви, забрави за непрокопсания си лъжлив съпруг и кажи на семейството си, че всичко ще бъде наред с теб. Защото е истина. Наздраве!

Марго стисна ръката ѝ, махна весело за сбогом и изчезна в тълпата.

Ем си позволи да вземе такси от *Хийтроу*. Струваше ѝ се, че така би препоръчала Марго. Седеше вътре, гледаше замъглените сиви улици на Западен Лондон и се питаше дали в крайна сметка наистина иска да напусне Ню Йорк. Там беше новото ѝ начало, нали?

Но първо трябваше да свърши друго. Бръкна в чантата си за новото червило и едва тогава я видя — малка торбичка с емблемата на „Ермес“. Разгърна опаковъчната хартия вътре и извади синия копринен шал. В него беше сгушена бележка, набързо надраскана върху гърба на плик с напечатан адрес. *Весела Коледа — вземи им ума, хлапе. Наздраве! Марго.*

На плика беше адресът на онкологична клиника във Флорида.

Ем грижливо нагласи шала около шията си. Затвори очи и мислено вдигна чаша за дребничката жена със зеления тюрбан.

— Наздраве, Марго — прошепна тя. — Весела Коледа и на теб.

КОЛЕДЕН СПИСЪК

Розова фритилария. Само майката на Дейвид можеше да настоява за парфюм, за който никой не бе и чувал. Криси бе обиколила целия „Уест енд“ и във всеки голям магазин ѝ бяха казали: „О, не. Не го продаваме. Опитайте в...“.

Докато си проправяше път в тълпата, започна да се чуди дали Даяна не беше го направила нарочно. Само за да може на Коледа да каже с въздишка: „О! Дейвид ми беше казал, че ще ми вземете парфюм. Но... все пак... и това е хубаво.“ Криси нямаше да ѝ достави това удоволствие. Тътреше се по улица „Оксфорд“, избягваше изтормозени на вид пазаруващи хора, натоварени с лъскави торби, вмъкваше се в магазините, докато обувките не протриха краката ѝ, а от ушите ѝ не започна да извира „Джингъл белс“ в неспирна електронна версия. Някой ден, мислеше си тя, непременно щеше да запомни, че двайсет и трети не е време за пазаруване в последния момент.

В „Селфриджис“ поредната асистент-продавачка само вдигна рамене и я погледна безизразно. Криси се уплаши, че ще се разплаче. Навън бе започнало да вали. Усещаше тежестта на торбите с покупки да тегли раменете ѝ надолу и направи нещо, което никога не бе правила. Влезе в един от лъскавите барове и си поръча голяма чаша вино. Изпи го бързо, с леко предизвикателство в погледа, а после остави голям бакшиш, сякаш беше от жените, които непрекъснато го правят.

— Добре — каза тя, докато излизаше през вратата. — Един последен опит.

И тогава го видя — рядка гледка на влажната лондонска улица: такси със зелена светлинка. Тя се хвърли от тротоара към него и таксито зави към нея.

— Хм... „Либърти“, струва ми се. — Тя метна торбите си на задната седалка и с облекчение се отпусна до тях. Никога не се бе возила на задната седалка на лондонско такси, без да изпита беглото усещане, че се е спасила от нещо.

— Струва ви се?

— Трябва ми точно определен парфюм. За свекърва ми. „Либърти“ е последната ми надежда.

Можеше да види развеселените му очи в огледалото и късо подстриганата коса на тила му.

— Съпругът ви не може ли да помогне?

— Той не се занимава с пазаруване.

Шофьорът повдигна вежда. Нямаше по-красноречив жест от тази повдигната вежда. А после телефонът ѝ издаде кратък сигнал: *Взе ли долари за пътуването ми до Ню Йорк?* Беше се наложило да се върне чак до вкъщи, за да си вземе паспорта, иначе в банката не ѝ позволяваха да обмени лири за долари. Именно затова сега закъсняваше. „Да“, написа тя. Изчака за момент, но той не отговори.

— А вие купувате ли подаръци? — попита тя шофьора.

— Да. Много обичам. Макар че тази година дъщеря ми се върна да живее у нас, защото има бебе, и затова... внимаваме повече с разходите.

— Сама ли е? — Виното я бе направило словоохотлива. Това бе една от причините, поради които Дейвид не одобряваше тя да пие алкохол.

— Да. Имаше приятел, малко по-възрастен, но той казваше, че не иска деца. Тя забременя и се оказа, че е бил напълно сериозен. Малко сме натясно, а и парите не стигат съвсем, но... — Тя долавяше усмивката в гласа му. — Много е хубаво.

Не искам деца, беше ѝ казал Дейвид от самото начало. *Никога не съм искал*. Тя бе чула думите му като през заглушител. Дълбоко в себе си винаги бе предполагала, че той просто ще си промени мнението някой ден.

— Щастливка. Задето има вас.

— Вие имате ли деца?

— Не — каза тя. — Нямам.

Таксито търпеливо чакаше в задръстената, мокра улица. Отстрани, откъм витрината на някакъв магазин звучеше с оглушителна сила „Джингъл белс“. Шофьорът вдигна поглед.

— Очаквате ли Коледа с нетърпение?

— Всъщност не. Свекърва ми не ме харесва особено. А ще остане при нас цели десет дни. Заедно с другия си син, който само

пухти и държи дистанционното в джоба на панталона си. Вероятно ще остана скрита в кухнята през повечето време.

— Не звучи много забавно.

— Съжалявам. Аз съм мрънкало. Всъщност изпих голяма чаша бяло вино. Което означава, че говоря каквото мисля.

— Значи, обикновено не го правите, така ли? Не казвате онова, което мислите?

— Никога. Така е по-безопасно. — Опитва се да завоалира думите си с ведра усмивка, но последва кратка и неловка тишина. „Овладей се“, смъмри тя себе си.

— Имам предложение — каза шофьорът. — Жена ми има приятелка, която работи в „Либърти“. Ще звънна у дома. Как се казва този парфюм?

Нямаше как да не подслуша разговора. Докато говореше пред телефона, гласът му стана тих, някак интимен. Преди да затвори, той се засмя на някаква споделена шега. Дватамата с Дейвид нямаха свои шеги. Тази мисъл я натъжи повече от всичко.

— Забрави за „Либърти“. Тя каза да идем в малък парфюмериен магазин зад „Ковънт Гардън“. Искаш ли да пробваме?

Тя се наведе напред.

— О, да, моля!

— Знаеше кой е парфюмът. Каза, че е много хубав. И скъп. — Той се усмихна заговорнически.

— Да. Напълно в стила на Даяна.

— Е, сега поне ще натрупаш червени точки, нали? Дръж се здраво — ще направя обратен завой.

Той зави рязко на улицата и тя се засмя, когато се озова в другия край на седалката. Той се ухили.

— Много обичам да го правя. Някой ден ще ме хванат.

— Харесваш ли работата си? — попита тя, докато се изправяше на седалката.

— Много. Клиентите ми обикновено са приятни... Аз не спирам на всеки, да знаеш. Само на хора, които изглеждат свестни.

— Значи, изглеждам свестна? — Тя продължаваше да се смее.

— Изглеждаше тревожна. Мразя да виждам разтревожени жени.

Тя веднага разбра какво има предвид. Изражението, което сякаш бе пуснало корени в лицето ѝ през последните няколко години: смръщени вежди, стиснати устни. *Кога се превърнах в тази жена? — помисли си тя. — Когато шефът ми напусна и Безмилостният Минг зае поста му. Когато съпругът ми започна да прекарва всяка вечер пред лаптопа в разговори с хора, които не познавам. Когато спрях да се оглеждам във витрините на магазините.*

— Обидихте.

— Не... Просто ми се ще да не бях. Тревожна. Преди не бях такава.

— Може би ти трябва почивка.

— О, не. Напоследък трябва да водим с нас и майка му. Кое не е голяма почивка. Но пък той пътува много често в командировки до прекрасни места.

Шофьорът вдигна ръка за поздрав на друг шофьор на такси.

— А къде би отишла? Ако можеше да идеш, където си пожелаеш?

Тя се замисли.

— Най-добрата ми приятелка, Мойра, живее в Барселона. Има собствен ресторант в самия център. Тя е страхотен майстор-готвач. Мисля, че бих отишла там. Не съм я виждала от години. Пишем си имейли, но не е същото. О, извинявай. Телефонът.

Тя порови в чантата и се вгледа в светналия екран.

Да не забравиш сиренето „Стилтън“, което мама харесва, от онзи специален магазин.

Тя посърна. Напълно бе забравила.

— Наред ли е всичко? — попита след малко шофьорът.

— Забравих сиренето. Трябваше да ида до един магазин в „Мерилбоун“. — Не можа да прикрие отчаянието в гласа си.

— Чак там ли? За сирене?

— Тя харесва единствено този вид „Стилтън“.

— По дяволите. Явно не е лесен човек — отбеляза той. — Искаш ли да обърна? Трафикът не е от най-приятните.

Тя въздъхна. Събра торбите си.

— Не. По-добре да хвана метрото. Сигурно вече съм надхвърлила бюджета си за такси. Може ли да спреш?

Очите му срещнаха нейните.

— Не. Виж какво, ще изключа брояча. — И го направи.

— Не може така!

— Вече е сторено. Правя го веднъж годишно. Всяка година. Ти си късметлийката тази година. Ето какво ще направим — ще идем за парфюма, после ще минем покрай магазина за сирене и след това ще те оставя на гарата. Малък коледен подарък... о, недей сега... само се опитвах да върна усмивката на това лице.

Нещо странно се бе случило. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Извинявай — каза тя, бършейки лице. — Не знам какво ми става.

Той се усмихна окуражително. От което само отново ѝ се доплака.

— Ще намерим първо парфюма. Така ще се почувстваш по-добре.

Беше прав за трафика. Седяха на място в дълги опашки, понякога бързо минаваха по странични улички. Целият Лондон изглеждаше сив, мокър и навъсен. Тя се чувстваше късметлийка, леко встрани от неприятната атмосфера навън. Той говореше за жена си, за това, че обича да става призори с бебето, за да може дъщеря му да си поспи, и как са само двамата с мъничето в ръцете му, загледано в него. Когато замлъкна, тя почти бе забравила защо са спрели.

— Ще чакам тук. Остави си чантите — каза той.

Парфюмерийният магазин беше истинско убежище, ухаещо прелестно.

— „Розова фритилария“ — каза тя, като си мислеше, докато разчиташе почерка на съпруга си, че е грехота този деликатен аромат да отиде при такава мрачна и проклета жена.

— Опасявам се, че флаконът от петдесет милилитра е свършил — каза продавачката, докато се пресягаше към щанда зад нея. — Остана само този от сто милилитра. И е парфюм, а не тоалетна вода. Искате ли го?

Това беше двойно по-скъпо от предвиденото от нея. Но мисълта за изражението на Даяна... *О!* — щеше да възкликне тя, докато

ъгълчетата на устните ѝ се извиват надолу към брадичката. — *Взела си евтиния вариант! Няма нищо. Сигурна съм, че става за всеки ден...*

— Чудесно — каза Криси. Щеше да се тревожи за сметката през януари. Продавачката го уви в шест пласта розова хартия.

— Взех го! — обяви Криси, докато се качваше отново в таксито. — Взех проклетия парфюм.

— Видя ли! — Каза го така, сякаш бе постигнала нещо велико. — Добре. Към „Мерилбоун“.

Двамата си приказваха свободно, като тя се бе навела напред към преградата между седалките. Каза му за паспорта и за доларите, при което той поклати глава. Разказа му колко е обичала работата си, преди да се появи новият началник, за когото тя явно не можеше да свърши нищо както трябва. Не каза почти нищо за Дейвид, понеже се чувстваше неловко. Но искаше да му разкаже. Да сподели с някого колко бе самотна. Как ѝ се струваше, че пропуска нещо: работата му до късно нощем, командировките. Колко глупава и уморена, и стара се чувстваше.

Пристигнаха пред магазина за сирене. През витрината се виждаше дългата опашка вътре, но шофьорът явно нямаше нищо против. Поздрави я ентусиазирано, когато най-сетне се появи с тежката, миризлива пита.

— Готова си! — каза той, доволен, и тя също се развесели.

И тогава телефонът ѝ издаде тих звук:

Помолих те специално да вземеш коледен пудинг от „Уейтроуз“. Ти си купила такъв от „Маркс енд Спенсър“. Наложих се аз сам да ида до „Уейтроуз“, понеже се бавиш ужасно, но вече бяха свършили. Нямам представа какво ще правим сега.

Сякаш някой я бе блъснал в гърдите и я бе оставил без въздух. Изведнъж си представи как четиримата седят около масата и чу как Дейвид специално се извинява пред роднините си заради „грешния“ коледен пудинг. И нещо в нея се пречупи.

— Не мога да го направя — каза тя.

— Какво не можеш да направиш?

— Коледа. Не мога да седна с това сирене и с грешния коледен пудинг, и... с тях. Аз просто... не мога.

Той спря. Криси се загледа в торбите си.

— Какво правя аз? Ти казваш, че нямаш нищо, но имаш семейство, което обожаваш. Аз имам скъпо сирене „Стилтън“ и трима души, които дори не ме харесват особено.

Той се извърна на седалката си. Беше по-млад, отколкото си бе помислила.

— И какво те задържа?

— Омъжена съм!

— Доколкото съм осведомен, това е споразумение, а не доживотна присъда. Защо не идеш при приятелката си? Тя ще се зарадва ли да те види?

— Много. Даже и съпругът ѝ ще се радва. Непрекъснато ме канят на гости. Те са... те са... весели хора.

Той повдигна вежди. Край очите му имаше бръчици от смях.

— Аз не мога просто... да тръгна.

— Паспортът ти е в чантата. Сама го каза.

Нещо сякаш бе пламнало в стомаха ѝ като горящо бренди върху коледния пудинг.

— Мога да те оставя на „Кингс Крос“. Качваш се на влака от „Пикадили“ до „Хийтроу“, хващаш самолета. Сериозно. Животът е кратък. Твърде кратък, за да изглеждаш толкова тревожна.

Тя се замисли за Коледа без неодобрението на Даяна. За недружелюбно извърнатия гръб на мъжа си, за звучното му хъркане след твърде много бордо.

— Той никога няма да ми прости. Това ще бъде краят на брака ми.

Шофьорът се ухили.

— Е, това вече би било истинска трагедия, нали? Двамата се гледаха изпитателно.

— Направи го — внезапно каза тя.

— Дръж се здраво. — Гумите изсвистяха отново и той направи втория си обратен завой за деня.

През целия път обратно по задните улички сърцето ѝ биеше оглушително. Не можеше да сдържи изблиците на смях, който я напушваше често. Отговорът на Мойра беше светкавичен и

недвусмислен: „ДА!! ИДВАЙ!!!“. Криси си представи лицето на началника си, докато се мръщи на часовника си, когато тя не се появи на работа след коледните почивни дни. Представи си и възмутеното и невярващо изражение на Даяна. После се замисли за Барселона и за мечешките прегръдки на съпруга на Мойра, за изненадания им смях и за огромната маса, пълна с приятели, която бяха подготвили за коледния обяд. И ето че се озоваха на гара „Кингс Крос“. И шофьорът вече натискаше спирачки.

— Наистина ли ще го направиш?

— Наистина. Благодаря ти...

— Рей — каза той. Пресегна се през преградата и стисна ръката й.

— Криси — каза тя. Вдигна торбите с покупки от седалката. — О! Всички тези неща... — Внезапно вдигна глава. — Вземи ги, дай парфюма на жена си. И талоните за подаръци. За дъщеря ти.

— Няма нужда да...

— Моля те. Така ще ме зарадваш.

Той се поколеба, после взе чантите, поклащайки глава.

— Благодаря. Тя много ще го хареса.

— Предполагам, че едва ли искаш и този „Стилтън“?

Той се намръщи.

— Не мога да го понасям.

— Нито пък аз.

И двамата се разсмяха.

— Чувствам се... малко луда, Рей.

— Мисля, че това се нарича *коледен дух* — отвърна той. — Просто го следвай.

Тя се затича към тълпите на гарата с леки стъпки, като на момиче. После спря, тържествено изхвърли сиренето в един кош и вдигна очи — тъкмо навреме, за да го види как вдига ръка за поздрав. Докато се провираше между хората към билетните гишета, а той бавно потегляше в натоварения предпразничен трафик, и двамата продължаваха да се смеят.

Издание:

Автор: Джоджо Мойс

Заглавие: Сама в Париж

Преводач: Илвана Гарабедян

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: сборник разкази

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 22.06.2017 г.

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Атанаска Парпулева

ISBN: 978-954-26-1701-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9930>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.